„Dacă sunteți
în căutarea senzualității,
nu veți fi dezamăgiți."
Chicago Sun-Times
BĂRBATUL
VISURILOR MELE
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
BĂRBATUL VISELOR MELE

Man of My Dreams by Johanna Lindsey

Copyright © 2018 1992 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
JOHANNA LINDSEY
Traducere din limba engleză Irina Stoica
LITERA
2018

Capitolul 1

Anglia, 1878

— La *ce* te tot holbezi, Tyler Whately?

Tonul lui Megan Penworthy era, fără îndoială, sever. Asta fusese şi intenţia.

Mai mult, şi din ton, şi din privire răzbăteau dispreţ şi aroganţă. Părea că nu îl putea suferi pe individ, ceea ce nici că putea fi mai departe de adevăr. Din contră, se putea spune că îl agrea pe onorabilul Tyler Whately.

Era un tânăr cu înfăţişare plăcută, chiar chipeş, cu părul blond-deschis, uşor de îmblânzit cu doar câteva picături de ulei Macassar. Mustaţa îi era atent tunsă şi favoriţii nu prea lungi nu-i ascundeau maxilarul puternic. Ochii de un verde-închis erau, de asemenea, plăcuţi. Nu era exagerat de înalt încât fetele să fie nevoite să-şi lase capul pe spate ca să-l privească. Nici nu avea o conformaţie intimidantă. Era suplu, dar bine legat şi puternic. La cei 27 de ani împliniţi, era un tânăr cu perspective excelente, plus o avere considerabilă moştenită de la familia din partea mamei.

Megan nu se îndoia că Tyler ar fi un soţ bun. Ar fi fost interesată de el dacă prietena ei cea mai bună, Tiffany Roberts, nu i-ar fi mărturisit, chiar în ziua în care îl cunoscuseră, că şi l-ar dori de bărbat. Chiar aşa spusese: „Îl doresc, Meg”.

Cele două prietene discutaseră întotdeauna deschis, cel puţin între ele, când nu era nimeni prin preajmă şi nu exista riscul să şocheze pe cineva. Numai că în acea zi Tiffany fusese prea surescitată ca să-i mai pese dacă le auzea şi altcineva.

— El e cu alesul, cu adevărat. Niciodată nu m-am simţit atât de… de… Când mi-a zâmbit, am simţit că… La naiba, nici măcar nu pot descrie ce-am simţit, dar jur că am fost la un pas să leşin.

— Probabil iar îţi strânseseşi prea tare corsetul, îi

răspunsese Meg, tachinând-o. Doar ştii că trebuie să laşi un pic de loc să şi respiri, totuşi.

— Termină! râsese Tiffany. Vorbesc cât se poate de serios. Cum să fac să-l cuceresc, Meg?

Cu toate că avea doar cu cinci luni mai mult decât Tiffany, se presupunea cumva că Megan trebuia să deţină răspunsurile la toate întrebările şi dilemele. Şi, deşi îi displăcea profund să recunoască, nu ştia absolut nimic despre cucerirea bărbaţilor. Nici nu simţise că este nevoie să ştie, pentru că bărbaţii erau cei care se dădeau peste cap ca ea să îi observe. Găsea situaţia destul de jenantă, mai ales că nu făcea niciodată nimic ca să îi atragă. Dar după doi ani în care la uşa ei se perindaseră toţi bărbaţii eligibili din zonă, ea ajunsese la concluzia că probabil înfăţişarea ei le atrăgea interesul, în ciuda părului ei într-o nuanţă ţipătoare şi strălucitoare de arămiu. Îşi detesta părul, deşi era singurul lucru pe care îl moştenise de la tatăl ei. Aşa că Megan se gândise în acea zi la cel mai de bun-simţ răspuns pe care i-l putea da prietenei ei.

— Zâmbeşte-te şi comportă-te firesc. Fii tu însăţi şi nu va avea nicio şansă să-ţi scape.

Şi chiar aşa se întâmplase. La două luni din ziua în care o întâlnise, onorabilul Tyler făcuse pasul cel mare şi-i ceruse mâna lui Tiffany. Urmau să se căsătorească în mai puţin de trei luni, chiar în ziua când ea avea să împlinească 18 ani. Nunta avea să fie demnă de fiul unui viconte şi era programată chiar în plin sezon monden londonez.

Megan fusese fericită pentru prietena ei, iar pe Tyler îl considera un bărbat de toată isprava. Cu toate acestea, replica grosolană pe care i-o adresase lui trebuie să fi surprins cuplul pe care îl însoţea în drum spre biserică, într-o frumoasă zi de duminică. Pe Tyler cu siguranţă îl surprinsese, căci atitudinea ei în privinţa lui nu încetase să îl uimească, la început, apoi să îl irite, întrucât nu făcuse niciodată ceva care să merite un asemenea tratament. Pe Tiffany nu o surprinsese deloc, pentru că ştia motivul pentru care Megan se purta aşa.

La început, lui Tiffany îi plăcuse că Megan se purta cu

Tyler ca o scorpie, pentru că amândouă ştiau că toţi tinerii de care Tiffany fusese câtuşi de puţin interesată se îndrăgostiseră iremediabil şi absolut firesc de Megan. Nu că Tiffany n-ar fi fost frumoasă. Era frumuşică foc. Avea părul blond cârlionţat, ochii albaştri şi adânci, trăsături aflate la mare căutare pe atunci. Dar nu avea nicio şansă în faţa frumuseţii răpitoare cu care fusese binecuvântată Megan. Drept urmare, Megan luase hotărârea să facă tot posibilul ca interesul lui Tyler să se concentreze asupra lui Tiffany, şi nu aiurea. În niciun caz asupra ei.

Dar strategia nu tocmai ortodoxă a lui Megan mersese deja suficient de departe, iar Tyler deja nu se mai înroşea şi nu mai bâlbâia scuze pentru cine ştie ce motiv pentru care ea se simţea ofensată. Acum tânărul începuse să îi răspundă şi să o înfrunte. Şi se descurca de minune.

Plesni tare frâiele cailor înhămaţi la trăsura deschisă cu care venise acasă la Tiffany pentru a le lua pe cele două fete şi, fără să se uite la Megan, spuse:

— Nu înţeleg. Nu mă uitam la nimic, domnişoară Penworthy. La absolut *nimic.*

Tiffany înlemni. Tyler nu dăduse niciodată o replică atât de crudă. Şi observă că pe Megan o afectaseră cuvintele lui. Se înroşise de furie şi se întorsese într-o parte, ca să nu trădeze cât de rănită era.

Pe de altă parte, Tiffany nu îl putea învinovăţi pe Tyler. Niciun bărbat n-ar fi putut tolera atâtea răutăţi fără a răspunde, la un moment dat, cu aceeaşi monedă. Nu, era vina ei că nu-i ceruse lui Megan să pună capăt şaradei cu mult timp înainte. Nu o făcuse pentru că încă nutrea bănuiala că dacă Tyler ar vedea-o pe Megan aşa cum era cu adevărat, îşi va pierde minţile după ea, aşa cum făcuseră toţi bărbaţii cărora le acordase fie şi doar un zâmbet. Dar deja era mult prea mult.

Tiffany nu se mai îndoia de dragostea lui Tyler. Iar dacă nu putea să îl păstreze, atunci poate că nu îl merita, de fapt. Sau, mai bine zis, el n-o merita. Urma să poarte o discuţie cu Megan imediat după slujbă. Sau, poate, înainte. Înainte ca suferinţa lui Megan să se transforme în furie.

Tiffany ştia că atunci când Megan se înfuria – lucru care, din fericire, se întâmpla arareori – devenea absolut imprevizibilă.

Şansa de a sta de vorbă cu Megan se ivi imediat ce ajunseră la biserica parohială de la marginea satului Teadale. Tyler o luase înainte ca să le salute pe Lady Ophelia şi pe cele trei fiice ale ei. În calitate de contesă de Wedgwood, Ophelia Thackeray deţinea cel mai răsunător titlul de prin partea locului şi-l flutura fără menajamente în faţa celor mai puţin nobili. Nici măcar Megan nu era imună la asta. Nu rata niciodată prilejul de a se arăta în faţa contesei, pentru că aceasta era un fel de regină în parohia lor, iar invitaţiile la evenimentele pe care le organiza erau la mare preţ. Megan ar fi făcut aproape orice să obţină o asemenea invitaţie.

Tiffany fu nevoită să tragă de Megan ca să o împiedice să îl urmeze pe Tyler şi să o salute pe contesă. Voia să poată schimba câteva vorbe singură cu ea.

Megan o privi cu acea expresie nerăbdătoare ce-i transmitea clar că n-o să-i acorde prea multă atenţie şi încercă rapid să o împiedice să vorbească:

— Sper că n-ai de gând să deschizi discuţia despre ce s-a întâmplat în trăsură, Tiffany.

— O, ba da! răspunse Tiffany, fără să se lase intimidată. Megan, crede-mă că îmi dau seama ce faci şi te iubesc pentru asta. Sunt sigură că tactica ta a funcţionat la început. Dar îmi place să cred că de-acum pot să îl păstrez pe Tyler. Cred că nu mai există riscul să leşine la picioarele tale când îţi vede adorabilele gropiţe din obraji.

Megan clipi uşor nedumerită, apoi izbucni într-un râs sănătos, dar nepotrivit pentru o domnişoară, şi îşi îmbrăţişă prietena.

— Aşa e, ai dreptate, dar cred că a început să devină un obicei să mă iau de bietul băiat.

— Scapă de obiceiul ăsta chiar azi.

Megan zâmbi.

— Prea bine, dar nu crezi că va bănui că nu e în regulă ceva dacă devin brusc drăguţă cu el?

— Cred că mai întâi va înceta să-mi mai sugereze subtil să nu mă mai văd cu tine.

Ochii de un albastru-închis ai lui Megan scăpărară, apoi se îngustară.

— Nu te cred! Când a zis asta?

— De mai multe ori. Dar nu poţi să-l învinovăţeşti, câtă vreme nu ai făcut decât să i te înfăţişezi ca o scorpie? E uimit că suntem atât de bune prietene când, în ochii lui, suntem cât se poate de diferite ca temperament.

— Habar n-are! izbucni Megan. Suntem cum nu se poate mai asemănătoare, din cap până-n picioare. Îşi muşcă apoi buza, căci îngrijorarea puse stăpânire pe ea. Crezi că va insista după ce vă căsătoriţi?

— Nu va încerca să-mi impună nimic, spuse Tiffany, dornică să o liniştească. Şi chiar dacă va insista, tot nu va rezolva nimic. Mă tem, domnişoară Penworthy, că te-ai pricopsit pe viaţă cu mine ca prietenă.

Megan zâmbi, făcând gropiţe în ambii obraji, lucru care îi dădea frumuseţii ei o anumită căldură şi un aer de deschidere şi disponibilitate. Tiffany însăşi rămase fără cuvinte, cu toate că ea avea cel mai des ocazia să vadă acel zâmbet. Chiar şi aşa, de fiecare dată se simţea privilegiată să vadă aşa o minunăţie. Era convinsă că ar face orice pentru draga ei prietenă.

Bărbaţii din curtea bisericii se opriră din conversaţie la vederea acelui zâmbet şi o priviră fără să se ascundă pe Megan. Unii chiar reîncepură să spere că au o şansă şi luară decizia de a reîncepe să o curteze pe cea mai frumoasă fată din ţinut.

După ce termină ce avea de zis, Tiffany o luă pe Megan de braţ şi o conduse spre intrarea în biserică. Acolo le aştepta Tyler, care continua să stea de vorbă cu cele patru membre ale familiei Thackeray.

— Mă simt foarte norocoasă azi, Meg, şopti Tiffany, zâmbind răutăcios. Invitaţia după care tânjim de atâta vreme va fi, în sfârşit, a noastră. Sunt sigură. Iar tu eşti răpitoare în rochia asta albastră. Zgripţuroaica va fi impresionată, fără doar şi poate.

— Crezi? întrebă Meg, cu speranţă în glas.

Tiffany şi-ar fi dorit ca invitaţia aceea să nu fie atât de importantă pentru prietena ei. Numai că era. Şi nu doar pentru că acea contesă părea să cunoască pe toată lumea din Devonshire, că oamenii veneau la petrecerile ei chiar dacă locuiau la câţiva kilometri distanţă, siguri că aveau să cunoască o mulţime de persoane interesante. Toate acestea erau doar o parte din atracţia petrecerilor contesei. Orice tânără spera că îl va întâlni într-o bună zi pe bărbatul din visurile ei romantice, pe acel ursit pe care nu reuşise să-l găsească printre cunoştinţele ei.

Numai că acela nu era principalul motiv, întrucât Megan urma să îşi înceapă sezonul monden la Londra peste câteva luni. Acolo avea să-i cunoască pe cei mai eligibili bărbaţi. Dar nu, contesa de Wedgwood făcuse mari eforturi, de-a lungul anilor, ca invitaţiile sale să reprezinte un bun râvnit. A nu ajunge niciodată pe lista invitaţilor însemna că nu reprezinţi nimic în societate. Sau, mai rău, că duceai pe umeri povara unui scandal de familie care încă nu devenise public sau era ceva în neregulă cu tine sau cu familia ta. Pe de altă parte, toate familiile importante din parohie primiseră invitaţie, fie şi din când în când. Chiar şi familia lui Tiffany. Părinţii ei onoraseră invitaţiile, dar Tiffany se scuzase de fiecare dată, spunând că ar fi bolnavă. Preferase să nu se ducă şi să-i fie astfel loială lui Megan, cu toate că nu îi mărturisise niciodată prietenei ei acel secret, pentru că ar face-o şi mai dornică să primească acea invitaţie. Şi era deja suficient de dornică.

Amândouă fuseseră convinse că după ce Megan va împlini 18 ani mult dorita invitaţie va sosi. Numai că de atunci trecuseră două luni, iar contesa încă îi ignora pe moşier şi pe fiica lui. Tiffany strânse braţul lui Megan, drept răspuns, rugându-se ca nu cumva să-i dea din nou speranţe prietenei ei, iar speranţele să-i fie năruite. Pe de altă parte, era prima dată în ultima lună când aveau ocazia să stea de vorbă cu contesa, mulţumită lui Tyler. Poate că Lady Ophelia trebuia doar să îşi aducă aminte că Megan era vecina ei.

— Atunci rămâne pe sâmbăta viitoare, domnule Whately, spunea Lady Ophelia chiar când cele două fete se alăturau grupului. Va fi o reuniune restrânsă de vreo patruzeci de persoane. Nu uita să o aduci şi pe încântătoarea ta logodnică.

Contesa îi zâmbi lui Tiffany, apoi o fixă pe Megan cu privirea, se întoarse şi intră în biserică. Fusese o excludere directă şi cât se poate de clară şi deliberată. Cea mai mică dintre fiicele contesei, Alice Thackeray, în vârstă de 17 ani, chiar chicoti înainte de a se grăbi să-şi prindă din urmă mama. Celelalte două fiice, Agnes şi Anne, păreau doar răutăcios de încântate de întreaga scenă. O clipă, Tiffany rămase uimită, apoi furia luă locul şocului. Cum îndrăzneau? Toată lumea ştia că Tiffany şi Megan erau cele mai bune prietene şi că Megan mergea cu Tiffany şi cu Tyler aproape peste tot, în calitate de însoţitoare.

Părea că familia Thackeray plănuise totul în detaliu, şi sincronizaseră refuzul absolut perfect, în aşa fel încât să-i transmită lui Megan că invitaţia pe care şi-o dorea atât de mult nu va veni prea curând. Poate niciodată. Iar Tiffany se temea că ştia motivul. Megan era mult prea frumoasă ca să fie acceptată în preajma celor trei fete Thackeray, care nu erau prea atrăgătoare şi care trebuiau să-şi găsească soţi.

Tyler îşi drese glasul, reamintindu-le că rămăseseră singure, blocate la intrarea în biserică. Tiffany o privi pe Megan ca să-şi dea seama cât era de afectată şi constată că prietena ei primise lovitura mai rău decât s-ar fi aşteptat. Faţa-i era la fel de albă ca penele care îi împodobeau boneta, iar ochii ei mari şi albaştri erau plini de lacrimi gata să i se reverse pe obraji, în ciuda eforturilor pe care fata le făcea ca să le stăvilească. Lui Tiffany i se rupea sufletul de mila ei, iar durerea lui Megan îi spori furia, căci îşi dădea seama că nu o poate ajuta, că nu poate face altceva pentru ea decât să-i ofere alinare şi susţinere. O strânse de mână, iar ochii aceia albaştri şi înlăcrimaţi se întoarseră spre ea.

— De ce? şopti Megan.

Tiffany era suficient de nervoasă ca să vorbească fără

ocolişuri:

— Pentru că eşti prea frumoasă, la naiba! Trebuie să-şi mărite spălăcitele alea de fete şi nimeni nu le va învrednici cu o privire dacă vei fi şi tu de faţă.

— Dar asta e atât… atât de…

— Egoist? De doi bani? Jenant? Absolut, Meg, dar…

— E în regulă, Tiff, zău că e. Dar simt nevoia să fiu singură.

Nici nu termină bine fraza şi se şi îndepărtă.

— Megan, aşteaptă! strigă Tiffany, dar Megan nici măcar nu se întoarse.

Grăbise pasul şi, la ieşirea din curtea bisericii, o luase la fugă, pentru că nu îşi mai putea înfrâna lacrimile. Domnul Pocock îi oferi o batistă când trecu pe lângă el, dar ea nici nu îl observă. Bărbatul privi apoi în urma ei, în timp ce Megan se îndepărta tot mai mult pe aleea ce pornea de la biserică.

— Cred că ar trebui să mergem după ea. Până la moşia Sutton are de mers aproape doi kilometri, remarcă Tyler.

— Nu de-asta trebuie să mergem după ea, răspunse Tiffany, cu un aer absent.

Era atentă la Megan, care se oprise brusc, căutase o batistă în micul săculeţ şi pornise mai departe fără să o folosească.

— Noi două am parcurs de mai multe ori acea distanţă.

Când ridică în sfârşit privirea asupra lui şi-i văzu expresia, Tiffany se înfurie din nou.

— Să nu-ndrăzneşti să te bucuri pentru cele întâmplate, Tyler Whately. Megan chiar nu merita ce i-a făcut femeia aceea oribilă.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord…

— Nu-ţi dau voie! Oricum vei observa o schimbare în comportamentul ei după ziua de azi, aşa că nu văd de ce nu ţi-aş spune de pe acum cum stau lucrurile cu adevărat. Singurul motiv pentru care s-a purtat urât cu tine a fost ca să se asigure că nu o să o placi. A făcut asta de dragul

meu, pentru că ştia cât de mult te… vreau. N-a vrut să devii interesat de ea, ştiind că asta m-ar face să sufăr.

— Dar abia dacă o suport! se apără el.

— N-a fost aşa de la început, aşa e? replică Tiffany.

— Aşa e, dar… Vrei să spui, aşadar, că totul a fost *deliberat?*

— Da. Şi dacă ai de gând să te superi din cauza asta, supără-te pe mine, pentru că puteam pune capăt şaradei, doar că eram, recunosc, un pic îngrijorată de cum vei reacţiona când îţi vei da seama cât este de caldă şi de bună. Şi de…

— Răsfăţată, încăpăţânată…

— Poate un pic răsfăţată, dar e firesc dacă ne gândim ce bun şi generos este tatăl lei. Şi, dacă ţii să afli, Tyler, să ştii că şi eu pot fi la fel de încăpăţânată.

— Da, dar la tine mi se pare o trăsătură adorabilă.

— Mulţumesc… cred. Dar acum înţelegi dilema lui Megan? Ea *ştie* prea bine cum o percep bărbaţii, Tyler. O atitudine ca aceea pe care a avut-o faţă de tine e singurul scut, singura soluţie ca bărbaţii să nu se îndrăgostească nebuneşte de ea.

— Dar, scumpa mea, niciodată nu mi-aş dori o soţie care arată ca ea. Sfinte Dumnezeule, nu! exclamă el, părând sincer oripilat de idee. Fata are nevoie de un bărbat cu o constituţie solidă, extrem de calm, care nici nu ştie sensul cuvântului „gelozie”. N-aş îndura ca toţi bărbaţii pe care-i cunosc să se îndrăgostească de soţia mea. Cel mult unul sau doi, adăugă el, zâmbind. Dar să fie toţi amorezaţi de ea m-ar aduce în pragul deznădejdii.

— La cum prezinţi lucrurile, Megan nu are nicio şansă să se mărite. Dar eu te întreb – ce bărbat n-ar fi măcar un pic gelos când e vorba de soţia sa?

— Cred că gelozia nu prea intervine atunci când bărbatul e sigur de afecţiunea femeii. Dar pentru a deveni sigur, femeia trebuie să facă eforturi.

Tiffany nu era convinsă că îi erau pe plac scenariul şi perspectiva unilaterală a lui Tyler.

— Dar dacă ea devine geloasă, dintr-un motiv sau

altul, nu va trebui şi el să facă eforturi?

— Nicidecum. Doar a luat-o de nevastă, nu?

— Nu încă, bodogăni ea.

Îl lăsă pe Tyler privind-o nedumerit şi-şi trase trena rochiei, îndreptându-se apoi spre trăsură. El porni degrabă după ea.

— Nu cumva discuţia de mai devreme a fost ceva mai mult decât o simplă schimbare a subiectului? întrebă el neliniştit.

— Tu să-mi spui, Tyler.

— Cu siguranţă nu, insistă el. Cazul prietenei tale este unic, Tiffany, pentru că ea însăşi e unică. Dar cred că ai înţeles ce încercam să spun. Situaţia noastră e alta, pur şi simplu.

— Bine, Tyler. Te iert.

— Mulţumesc… cred.

Capitolul 2

— *Iar* mănânci? întrebă Tiffany, care îşi făcuse apariţia în sufragerie, neanunţată.

Krebs, majordomul familiei Penworthy, se ivi în spatele ei ca să închidă uşile. Se vedea pe faţa lui că era nemulţumit. Niciodată nu reuşise să se mişte suficient de repede ca să ajungă la uşă înaintea lui Tiffany. Ar fi trebuit să abandoneze de mult lupta, dar n-o făcuse, în ciuda faptului că vizitele lui Tiffany nu intrau sub incidenţa protocolului. Aşa fusese de la bun început, de când ea şi Megan se cunoscuseră.

Tiffany se distra folosind de fiecare dată altă intrare ca să îl deruteze pe Krebs. Era un joc care, după atâta timp, continua să o amuze. Când Krebs avea norocul să o vadă apropiindu-se de conac (atunci când nu alegea să intre prin spate, din zona grajdurilor, de unde nu putea fi observată), se grăbea spre intrarea dinspre bucătărie, dar deja era mult prea târziu, căci ea închidea deja uşile franţuzeşti care

duceau spre salon. Dacă el îi pândea sosirea în salon, ea intra pe uşa din spate, o lua deja pe scări şi striga cu prefăcută nedumerire: „Este cineva acasă?”

Într-o zi, când ştia că Tiffany va veni în vizită, Krebs lăsase larg deschise uşile de la toate cele trei intrări şi o aşteptase în holul pe care, indiferent pe unde ar fi intrat, tot ar fi fost nevoită să îl traverseze. Ce făcuse ea? Intrase pe fereastra sufrageriei. După acea înfrângere, Krebs nu-i vorbise timp de două săptămâni.

Megan sperase ca majordomul familiei Roberts să intre, şi el, în joc atunci când ea venea să îşi viziteze prietena. Numai că respectivul era un bătrânel bun şi amabil, tot numai zâmbet, care îi ura o zi minunată atunci când îşi făcea apariţia pe nepusă masă. Asta îi strica orice chef de a-l tachina.

Îşi înăbuşi un căscat, apoi aruncă şervetul pe masă.

— Să ştii că asta e abia prima masă pe ziua asta. Recunosc însă că am mâncat zdravăn.

— Măcar termină-ţi ceaiul, spuse Tiffany şi luă loc lângă prietena ei. Aş mai bea şi eu câteva guri, aşa că o să-l împart cu tine. Şi zi, asta e prima masă pe ziua de azi? Nu ştii cât e ceasul? îi aruncă ea nonşalant, de parcă afirmaţia lui Megan n-ar fi surprins-o.

Megan ridică din umeri, turnând ceai în ceaşcă şi înmânându-i-o lui Tiffany, care adăugă zahăr. Nu se mai punea problema de a împărţi ceaiul, căci Megan îl bea neîndulcit. O ştiau amândouă. De altfel, erau foarte puţine lucruri pe care nu le ştiau una despre cealaltă, după unsprezece ani de prietenie.

Krebs era totuşi capabil să anticipeze măcar unele lucruri şi se dusese la bucătărie să ceară o ceaşcă în plus. O aduse Cora, fiica bucătăresei, o fată drăguţă care cu greu reuşea să îşi cuprindă formele în hainele strâmte aflate la modă, aşa că se sugruma cu corsetul şi abia mai respira.

Uniforma ei de fată în casă era simplitatea întruchipată, deşi încă avea turnură, elemente rămase de la dispariţia crinolinei, în urmă cu mulţi ani. Multe dintre doamnele din înalta societate ţineau ca servitoarele să

poarte acelaşi stil de îmbrăcăminte ca ele, dar mai ieftine ca preţ şi aspect. Chiar şi lucrătoarele mergeau la muncă purtând rochii cu trenă, dar foloseau un sistem ingenios de panglici ca să le strângă, pentru a nu le împiedica la lucru. Iar când terminau treburile şi plecau acasă, le eliberau din nou.

Megan aşteptă până când Cora făcu reverenţa şi se retrase, apoi îi mărturisi prietenei sale motivul pentru care mânca abia la acea oră.

— Am dormit prea mult.

Era o mărturisire în toată regula, căci amândouă ştiau că Megan nu întârzia niciodată în pat mai mult decât era necesar.

— A câta oară ţi se întâmplă asta? A doua? Prima dată am înţeles, după ce am stat treze jumătate din noapte pândind apariţia fantomei lordului Beacon în conacul pe care se presupunea că îl bântuia. Şi ce dezamăgire cruntă am trăit… Spune-mi, ai avut o noapte grea?

— E puţin spus, răspunse Megan.

— La naiba! Ştiam eu că ar fi mai bine să rămân cu tine peste noapte. Dar mi s-a părut că eşti mai bine şi, în orice caz, că eşti suficient de furioasă ca să nu dai iar apă la şoareci.

Megan surâse amar.

— Ţi se pare că furia e ce trebuie pentru un somn bun?

— În comparaţie cu bocitul… da!

— Te contrazic. Şi crede-mă, Tiffany, că ştiu ce spun.

— Prea bine atunci, acceptă Tiffany. Să-nţeleg că după ce am plecat te-ai amărât şi mai tare?

— E, un fleac.

Cu o zi înainte, când Tiffany sărise din trăsură ca să meargă pe jos alături de ea, lacrimile lui Megan se uscaseră deja. Parcurseseră drumul împreună, iar Tyler rămăsese în trăsură, mânând caii la pas, acordându-le intimitatea la care ţineau atât de mult.

Tiffany încă nu îşi dădea seama că Megan deja nu se mai compătimea, ci doar fierbea de furie. Ca să o mai

înveselească, Tiffany îi propusese să meargă împreună la Lady o şi să o pocnească direct în nas. Megan se arătase încântată de idee, apoi bătuse în retragere, conştientă că nu ar fi cea mai bună reacţie. Continuaseră gluma, asigurându-se una pe cealaltă că scandalul pe care l-ar genera răzbunarea lor ar fi fost mult mai mare decât merita contesa.

Tiffany fusese mulţumită să constate că Megan nu îşi plângea de milă şi că o furie sănătoasă luase locul autocompătimirii. Numai că Megan era supărată pe ea însăşi, pe faptul că investise atâta timp şi energie într-un demers sortit eşecului. Se simţea ca ultima caraghioasă. La fel se simţea şi Tiffany, pentru că nu intuise ce avea să se întâmple. Şi pentru că bătrâna cotoroanţă simţise nevoia să aplice lovitura cu atâta răutate absolut gratuită.

— *Ştiam* eu că nu trebuie să te ascult! izbucni Tiffany. Mi-ai zis să mă duc acasă. Că eşti bine. Că nu e ca şi cum n-ai mai fost umilită şi-n alte dăţi.

Megan chicoti.

— Păi aşa şi e.

— Cum poţi să râzi?

Tiffany încă era supărată din cauza prietenelor care, una câte una, încetaseră să le frecventeze când Megan începuse să se transforme într-o frumuseţe. Pur şi simplu se simţeau neatrăgătoare în comparaţie cu Megan. Le eclipsa complet, iar ele nu suportau asta. Unele dintre ele chiar o umiliseră în public, mergând mult prea departe cu invidia. Ca şi cum Megan ar fi fost frumoasă ca să le facă lor în ciudă.

La rândul ei, Megan nu înţelegea cum de reuşea să facă haz de situaţie. Suferinţa pe care o trăise când prietenele se întorseseră împotriva ei nu trecuse definitiv nici până atunci. Rămăsese undeva, mocnind şi răbufnind de fiecare dată când se ivea prilejul. Iar gestul de deunăzi al contesei fusese, fără doar şi poate, un prilej cât se putea de bun.

— Prefer să râd decât să plâng, răspunse Megan, cu privirea în farfurie, învârtind o bucată de cârnat într-un rest

de marmeladă.

— O, Doamne, da! Absolut! Vrei să vorbim despre asta?

Ştiau amândouă că discuţia virase deja spre rănile din trecut.

— Nu, doar că... mă gândesc la cât de bine ne-am distrat în toţi aceşti ani şi mai că-mi pare rău că acele fete n-au mai fost prin preajmă, să se bucure şi ele.

— Acum, că zici, cred că şi mie. Unde mai pui că, după ce s-au îndepărtat de noi, s-au transformat în nişte creaturi extrem de plicticoase. Dacă mă gândesc mai bine nici măcar nu-mi pare rău pentru ele.

Megan se înveseli.

— Nici mie, dar mi s-a părut că ar fi drăguţ să spun că da.

Izbucniră în râs, cu toate că situaţia nu era câtuşi de puţin veselă, iar Tiffany schimbă degrabă subiectul.

— Dacă abia la ora asta ai mâncat, îmi imaginez că nu ai apucat să ieşi la plimbare călare. Şi ştiu că dacă nu ieşi, vei fi într-o dispoziţie nefericită toată ziua.

De obicei, Megan lua micul dejun devreme, împreună cu tatăl ei, apoi petrecea jumătate din dimineaţă călare, iar cealaltă jumătate, îngrijindu-l pe Sir Ambrose, calul ei iubit. Chiar dacă aveau grăjdar, doar ea se ocupa de cal. Era mândria şi lumina ochilor ei. Grăjdarul doar îl hrănea, deşi lui Megan îi plăcea să se ocupe din când în când şi de asta.

Toţi cei care o cunoşteau îi ştiau pasiunea pentru cai.

— De fapt, mi-am făcut plimbarea, răspunse Megan, jucându-se din nou cu rămăşiţele din farfurie. Am ieşit noaptea trecută.

— Nu se poate!

— Trebuia să ies, Tiffany! argumentă Megan, cu însufleţire. Jur că trebuia să ies. Simţeam că înnebunesc.

— Ai luat măcar un valet să te însoţească?

— Mi-a fost milă să-i trezesc.

— Megan!

— Nu m-a văzut nimeni! se apără Megan, realizând brusc că era nepotrivit ca o tânără domnişoară să iasă

singură în miez de noapte. Nu m-am abătut de la drum, de dragul lui Sir Ambrose, pentru că era întuneric beznă. Şi a funcţionat. Am adormit imediat ce m-am întors.

Tiffany nu spunea nimic. Doar îşi privea ţintă prietena.

— Şi să ştii că ieşirea chiar m-a ajutat. Nu doar că am adormit mai uşor. În a treia tură către sat şi înapoi…

— A treia?

— Am făcut cinci curse. În fine, m-am ţinut de drum, iar Sir Ambrose avea, la fel ca mine, un chef teribil să o ia la galop.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

— Cum spuneam, reluă Megan, în a treia tură mi-am dat seama ce-aş putea face ca să o pun cu botul pe labe pe Ophelia Thackeray. Şi am s-o fac. Va fi memorabil.

Tiffany o privi îngrijorată.

— Sper că nu ai decis să-i dai totuşi un pumn în faţă.

— Nu, replică Megan, cu un rânjet triumfător. Am să construiesc un conac de două ori mai mare ca al ei şi am să devin noua gazdă favorită din comitat. Asta o s-o înveţe minte!

— Aha. Şi cum ai să îţi pui planul în aplicare?

— Foarte simplu. O să mă mărit cu un duce.

— A, aşa da. Şi la ce duce anume te-ai gândit?

— La Wrothston, bineînţeles. Nu de alta, dar e singurul duce pe care îl cunosc.

La auzul acelui nume, Tiffany se ridică, îngrijorată că Megan şi-ar putea transforma capriciul într-un angajament serios.

— Dar nu îl cunoaştem. Chiar deloc. Dacă-ţi aduci aminte, nici nu era la Sherring Cross când am luat ceaiul cu bunica lui. Şi nici n-am fi ajuns acolo dacă tatăl tău n-ar fi avut o cunoştinţă care o cunoştea pe ducesa văduvă şi n-ar fi luat decizia de a-i scrie ca să-i ceară sfatul ce cal să-ţi cumpere de ziua ta, când făceai 12 ani.

— Şi providenţa a făcut ca ea să ne invite la grajdurile ducelui şi să ne alegem un cal.

— Ce providenţă? Aveau sute de cai. Femeia era încântată să scape de unul.

Megan se aplecă uşor în faţă, ca să şoptească acel cuvânt pe care nu se cuvenea ca o lady să-l cunoască.

— Ei *împerechează* cai acolo, la Sherring Cross. De-aceea era bucuroasă să vândă unul. Uite, avem ceva în comun – pasiunea pentru cai, reluă ea, aşezându-se la loc.

— „Avem”? Te referi la tine şi la duce? Megan, pentru Dumnezeu, doar nu te gândeşti serios să te măriţi cu el?!

— O, ba da, zâmbi Megan, încântată de sine. Imaginează-ţi, Tiff, momentul în care o caleaşcă magnifică trage în dreptul bisericii. Poartă blazonul familiei, iar contesa şi fiicele ei în continuare nemăritate fac ochii mari şi rămân cu gurile căscate. În acel moment, subsemnata coboară cu graţie din caleaşcă, ajutată de cel mai frumos bărbat din lume. Eu voi fi, desigur, extrem de mărinimoasă şi-i voi ura contesei o zi bună, ba chiar i-l voi prezenta pe soţul meu, ducele. Şi voi avea delicateţea să mă prefac că nu văd cum rămâne cu gura căscată din cauza şocului.

— Da, şi eu la fel, se înflăcără Tiffany, care se lăsase prinsă în poveste. Vai, ar fi riposta perfectă! De-ar putea deveni realitate! oftă ea.

— Poate, replică Megan, aproape şoptit. Şi am să mă ocup de asta.

Tiffany începea să se sperie, căci pe chipul prietenei ei apăruse acea expresie de încăpăţânare pe care i-o ştia mult prea bine.

— Stai o clipă! Hai să fim realiste. Dacă vrei să te măriţi pentru titlu, îţi putem găsi un viconte drăguţ. Poate chiar un conte, nu văd de ce n-ar fi posibil. Chiar, un conte te-ar face egala lui Lady O. Şi nu, nu clătina din cap, fir-ar să fie!

— Tiffany, dacă o să mă înjosesc să mă mărit pentru un titlu, măcar să fie un titlu însemnat.

— Atunci nu te înjosi.

— Deja am decis că am s-o fac. Şi cu cât stau şi mă gândesc, cu atât mi se pare tot mai atrăgătoare ideea de a deveni ducesă.

Tiffany gemu, nemulţumită.

— De ce trebuie să fiu eu personajul negativ aici?

Bun, Megan, ascultă-mă acum. E posibil ca în arborele genealogic al familiei tale să existe un conte…

— Da, acum patru generaţii. Plus unul sau doi baroni.

— Chiar şi-aşa, eşti doar fiica unui moşier de la ţară. Un duce se poate însura şi cu o prinţesă, dacă îi dă prin cap. Dar nu poate lua de nevastă o fiică de moşier.

— Wrothston o va face. Şi, oricum, de ce n-ar face-o? insistă Megan cu tenacitate. E deja până peste poate de bogat. Nu-i lipseşte nimic şi nu are de ce să se însoare pentru un titlu. Dacă vrea, se poate căsători din dragoste. La o adică, un duce poate face orice are chef. Şi, întâmplător, aş fi o partidă acceptabilă, dat fiind istoricul familiei mele. Sigur că se poate căsători cu cineva mai de rang, dar n-o să-i pese de asta pentru că, ascultă-mă bine, o să-l fac să-şi piardă minţile după mine. Cu faţa asta blestemată a mea am să-l fac să se îndrăgostească nebuneşte. Până acum am avut doar de suferit de pe urma înfăţişării mele, dar de-acum încolo se va schimba foaia şi voi câştiga un duce.

Din cuvintele ei răzbătea o mare amărăciune. Se simţea că era rănită. Aşa că Tiffany puse cu prudenţă următoarea întrebare:

— Dar cu tine cum rămâne?

— Ce-i cu mine?

— Dacă n-o să-l iubeşti?

— Bineînţeles că o să-l iubesc.

— Dar dacă nu poţi, Meg? Dacă este oribil, rău, deloc demn de iubire?

— Imposibil. E duce!

Siguranţa naivă din cuvintele prietenei ei aproape că o făcu pe Tiffany să zâmbească.

— Şi ce te faci dacă îţi dai seama din clipa în care îl cunoşti că nu e deloc ce trebuie şi că te va face teribil de nefericită? Tot o să-l vrei de bărbat?

— Nu, răspunse Megan după o pauză lungă.

„Slavă Domnului”, îşi spuse Tiffany, oftând. Se simţea deja pe un teren mai sigur, aşa că îi dădu mai departe cu întrebările:

— E posibil să fie urât. Ştii asta, da?

— Ai uitat ce ne-a şoptit acea fată în casă? Că e extrem de chipeş?

— Voia să ne impresioneze.

— Eram deja copleşite. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acea zi era să mai fim impresionate încă un pic.

— Asta e altă discuţie. N-ai cum să-ţi doreşti cu adevărat să locuieşti într-un loc ca acela.

— Glumeşti?! exclamă Megan. Sherring Cross este cea mai frumoasă casă cu putinţă. E magnifică.

— Nu e o casă, e un afurisit de mausoleu care se întinde pe şase acri. Grajdul e mai mare decât casa asta. Care, să ne înţelegem, numai mică nu e.

— Ştiu. E grandioasă, rosti Megan pe un ton visător.

— Grandioasă? Pun pariu că în fiecare zi acolo mor oameni. Se rătăcesc şi nu mai ştie nimeni nimic de ei. Şi mor.

Privirile li se întâlniră şi cele două fete izbucniră în râs.

— Zău, Tiff, mor?

— Ei, nu-ţi face griji.

Râseră din nou, apoi Tiffany reluă discuţia:

— Bun, înţeleg că nu e cu totul imposibil să cucereşti un duce, dat fiind felul în care arăţi. Dar spune-mi, Meg, eşti sigură?

— Da. Ambrose St. James trebuie să înceapă să-şi numere zilele de burlac care i-au mai rămas.

— Doamne sfinte, am uitat că ai botezat calul după numele lui, suspină Tiffany.

Megan clipi.

— Şi eu la fel!

Urmară noi hohote de râs, întrerupte de apariţia lui Krebs, care anunţa sosirea onorabilului domn Tyler Whately. Megan îl salută cu un zâmbet strălucitor.

— Bună dimineaţa, Tyler. Ce bine arăţi azi! Mă duc repede la mine în cameră să-mi iau boneta şi putem pleca.

Trecu degrabă pe lângă el, dar bietul Tyler nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Era încă sub efectul surâsului ei. Tiffany mustăcea, cu ceaşca de ceai în mână, plăcut

surprinsă că nu era deloc geloasă din cauza reacţiei logodnicului ei.

— Va trebui să reacţionezi mai bine data viitoare, Tyler, altfel va reveni la comportamentul de scorpie de până acum, observă ea cu un aer detaşat.

El strânse buzele, băgă mâinile în buzunare şi se încruntă.

— Doamne, zău că nu-l invidiez pe cel care-i va câştiga mâna.

— Respectivul a fost deja ales, deci hai să sperăm că îi va câştiga nu doar mâna, ci şi inima.

Tyler îi aruncă o privire întrebătoare.

— Am ratat ceva de ieri până azi?

— Nu mare lucru. Dar te-ai gândit vreodată că o să-ţi pară rău pentru un duce?

Capitolul 3

— Deja exagerezi cu precauţiile, domnule Browne! Să merg pe jos, Dumnezeule! Freddy ar râde şi cu fundul dacă m-ar vedea.

Mortimer Browne îi aruncă bărbatului înalt de alături o privire încărcată de dezgust. De când plecaseră din Kent, se plânsese încontinuu. E drept că fusese avertizat să se aştepte la aşa ceva.

— Nu s-ar fi ajuns aici dacă ai fi adus încă un cal, aşa cum sugerasem.

— L-auzi cum te insultă, Caesar? i se adresă Devlin calului.

Animalul fornăi, iar Mortimer îi aruncă o privire ucigătoare înainte de a continua să prezinte faptele:

— Când călătorim noaptea e una, domnule Jefferys, dar pe timpul zilei, deşi, e drept, ai mai multe de văzut, eşti şi văzut. Iar oamenii şi-ar pune întrebări. Ar fi nedumeriţi că un bărbat ca tine călăreşte un asemenea cal. Nu crezi? Ideea este să te faci nevăzut, nu să atragi atenţia.

— Iar ideea prezenţei tale aici este să mă sâcâi de

moarte, bănuiesc, replică Devlin. În caz că n-ai observat, satul nu se mai vede şi nu e nimeni, absolut nimeni altcineva pe drum.

— Nu era. Acum, în schimb, este. Sau eşti nu doar căpos, ci şi orb?

Devlin ignoră trăsura care tocmai apăruse şi fu la un pas să-i arunce lui Mortimer una dintre privirile lui intimidante. La înălţimea şi conformaţia lui, era, fără doar şi poate, intimidant. Numai că Mortimer nu fusese ales să îl însoţească pe tânărul bărbat pentru că obişnuia să se lase lesne dominat. Din contră. Mai mult, primise ordine direct de la singura persoană pe care Devlin nu îndrăznea să o sfideze, iar asta îi dădea lui Mortimer un avantaj. Uneori.

— Ni s-a spus că proprietatea moşierului în cauză nu e departe, explică Mortimer. Când o să ajungem suficient de aproape o să poţi încăleca din nou pe armăsar. Până atunci, ţine minte că nu eşti decât un grăjdar…

— Un crescător, domnule Browne, îl întrerupse Devlin. Crescător de cai de rasă *şi* dresor. Asta sună cumva bine şi…

— Dar nu ştii absolut nimic despre…

— De-asta eşti aici, ca să te asiguri că nu dau cu bâta-n baltă.

— Ba nu, nu pentru…

— De-asta am fost de acord să am parte de compania ta insuportabilă. Dacă tot s-a stabilit că voi locui în grajduri, măcar să am ultimul cuvânt acolo. Altfel, planul genial moare în faşă.

Mortimer vru să îi dea replica, dar îşi dădu seama că nu şi-ar face decât mari deservirii. Aşa că încuviinţă scurt din cap şi începu să dea sfaturi cu şanse mai mari de a fi urmate.

— Când trăsura asta care se apropie ajunge lângă noi, scoate-ţi pălăria şi fii cuviincios. Se presupune că în ea sunt oameni de vază din ţinut şi…

— Haide odată, domnule Browne! răbufni Devlin, ajuns la limita răbdării. Suntem la dracu-n praznic. Dacă vreun neică nimeni de aici mă recunoaşte, îmi mănânc

cizmele. Cizmele astea oribile pe care m-ai pus să le port.

— Măcar dacă te-ai înclina un pic…

— Nu.

Ceva din acel refuz lăsa de înţeles că nu mai era loc de negociere.

— Merg pe jos, *pe jos,* pentru numele lui Dumnezeu, port o haină mâncată de molii, cizme scâlciate numai bune de dat la săraci şi transpir ca un cal, domnule Browne. Transpir! N-am de gând să mai fac vreo concesie. Nici măcar una.

— Transpiri într-o cămaşă albă, fir-ar să fie, mormăi Mortimer. Semn al unei…

— Ce-ai spus?

— Nimic, domnule Jefferys, absolut nimic, se grăbi Mortimer. Dar dacă planul dă greş, ştim a cui va fi vina, nu?

— Întocmai.

Răspunsul nu avea darul să-l liniştească.

*

Nu era neobişnuit să vadă oameni mergând pe jos pe drumul spre Teadale, chiar dacă trăgeau cai de căpăstru în loc să-i încalece. În acea zi, elementul surpriză era calul. Megan observă armăsarul pursânge cu mult înainte ca Tyler să spună:

— Dumnezeule, aţi mai văzut aşa un armăsar?

Tiffany şi Megan schimbară priviri amuzate. Tyler nu ar fi pronunţat cuvântul „armăsar” de faţă cu nişte doamne sau domnişoare dacă nu ar fi fost impresionat cu adevărat la vederea animalului. Liniile elegante ale calului negru erau imposibil de ignorat. Era adevărat, niciunul dintre ei nu avusese vreodată prilejul de a vedea aşa un exemplar. Dată fiind pasiunea ei pentru cai, Megan era la fel de impresionată ca Tyler. Poate chiar un pic mai mult. Se mândrea cu cei mai buni cai din parohie, chiar din întregul comitat Devonshire. Însă acel armăsar pursânge îl eclipsa complet pe Sir Ambrose, iar ea nici că-i putea purta pică. Era mult prea frumos. Îşi imagina cum ar fi să-l călărească,

îşi imagina viteza la care ar fi putut ajunge. I se părea nedrept că nu era cuviincios ca doamnele să folosească armăsari, căci Megan şi-ar fi dorit din tot sufletul ca acel exemplar să îi aparţină. Se gândi nebuneşte să-i ceară tatălui ei să-l cumpere. Oricum îi oferea tot ce îşi dorea – în limite rezonabile. Apoi renunţă la idee. Era convinsă că proprietarul unui asemenea cal nu s-ar despărţi de el indiferent de preţul care i s-ar oferi. Ea, una, n-ar fi făcut-o niciodată.

Nici nu observă când Tyler opri trăsura. Tot ce remarcă fu armăsarul. Era fix în faţa ei şi îl putea admira în voie. Nu-şi putea lua ochii de la el. Se ridică, cu intenţia de a se apropia, dar Tiffany râse şi îi şopti:

— Poartă-te frumos!

Îşi aminti în acele clipe că o lady nu putea să se apuce, pe nepusă masă, să cerceteze calul cuiva fără să ceară permisiunea. Se întoarse spre bărbatul care ţinea calul de frâu, tocmai ca să îi ceară voie să se apropie, şi rămase ca trăsnită, uitând cu totul de cal.

Era transpirat şi plin de praf dar, privindu-l, simţi că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Îl privi cu aceeaşi intensitate cu care se uitase la armăsar, fără să se gândească la regulile bunei-cuviinţe. Era înalt, divin de bine făcut, proaspăt ras, cu trăsături uimitoare, un pic arogante, şi pielea sărutată de soare. I se păru superbă până şi mâna pe care şi-o ridică uşor ca să îşi scoată pălăria, îi plăcu şi părul lui negru, în dezordine. Iar ochii… ochii lui aveau incredibile şi nemaivăzute străluciri de turcoaz. Şi, culmea, o fixau exact cum îl fixa ea.

Privirea aceea o zgudui suficient cât să o readucă cu picioarele pe pământ. Redeveni conştientă de ce făcea şi-şi mută privirea. Din fericire, borul larg al bonetei masca roşeaţa care o cuprinsese brusc din cauza jenei. Pur şi simplu nu-i venea să creadă ce făcuse. Singura scuză la care se putea gândi era că picase în admiraţie la vederea superbului armăsar, apoi a nu mai puţin reuşitului exemplar uman. Totuşi, nu avea scuze pentru felul în care fixase cu privirea un străin. Nici măcar la bărbaţii pe care îi cunoştea

nu se uitase în acel fel.

Imaginea lui îi rămăsese întipărită în minte. Purta haine sărăcăcioase şi nu părea obişnuit cu bunele maniere. Nu purta lavalieră, accesoriu obligatoriu pentru un gentleman. Prin urmare, nu era nobil, slavă Domnului, aşa că nu observase, probabil, că purtarea ei nu fusese cuviincioasă şi nu era în pericol ca păţania să ajungă la urechile cunoştinţelor. În cel mai rău caz, ar ajunge la urechile clienţilor câtorva taverne, ceea ce n-ar fi fost aşa grav. Ba da, ar fi fost. Doamne, ce-o apucase?!

Se părea că Tiffany nu observase. Nici Tyler, care era absorbit într-o discuţie despre armăsar şi pedigriul lui. Megan nici nu auzea ce se discuta. Nu voia decât să fie undeva departe, undeva unde să nu-l mai vadă niciodată pe acel bărbat, singurul care ştia că avusese un comportament revoltător şi scandalos.

— N-am eu parale de aşa cal, se auzi o voce groasă şi un pic ursuză.

— Dar al cui e? întrebă Tyler.

— Noul şi distinsul lui proprietar este moşierul Penworthy.

Megan întoarse brusc capul şi, din nou, fu izbită mai întâi de frumuseţea bărbatului. Se priviră din nou, direct, fără ocolişuri şi, din cauza groazei, aproape că uită afirmaţia incredibilă pe care individul tocmai o făcuse. Trecură vreo cinci secunde ca să se dezmeticească şi să poată vorbi.

— Nu cred. Tatăl meu mi-ar fi spus.

— Şi cine este tatăl dumneavoastră? De ce ar şti ceva despre asta?

— Moşierul Penworthy, desigur.

Fu rândul lui să tacă, surprins, apoi buza de jos i se ridică uşor într-un început de surâs.

— Dacă dumnealui a decis să se apuce de crescut armăsari nu văd de ce ar fi treaba dumneavoastră, nu?

Avea dreptate. Sau, în mod normal, ar fi avut dreptate. Numai că în cazul ei, lucrurile stăteau cu totul altfel. Tatăl ei ştia prea bine că orice avea legătură cu caii o

interesa foarte mult, aşa că ar fi găsit o cale să-i spună, cât de delicat posibil, ce planuri are. În niciun caz nu i-ar fi vorbit atât de direct ca bărbatul din faţa ei, care avea şi un soi de plăcere stranie de a rosti cuvântul „armăsar” cu o notă de grosolănie. Până şi Tyler părea un pic jenat să audă cuvântul interzis, uitând că-l rostise el însuşi cu câteva minute în urmă.

Ochii aceia turcoaz erau în continuare aţintiţi asupra lui Megan, iar felul direct în care o privea o făcea să se fâstâcească. Odată ce văzuse că îi captase din nou atenţia, o privea la fel de încet şi atent cum îl privise ea pe el. Cu siguranţă îi plătea poliţa, gândi Megan. Nici nu putea protesta, nu putea spune nimic fără a atrage atenţia micului grup asupra complimentului pe care el i-l făcea. Deşi felul în care o analiza nu era câtuşi de puţin un compliment. Mai curând o insultă. Niciun gentleman n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva, indiferent de felul în care fusese provocat. Iar el nu părea să bage de seamă situaţia neplăcută în care o punea. Poate chiar îşi imagina că ea îşi dorise să aibă parte de atenţia lui. O, Doamne, la cum se comportase, putea foarte bine să fi lăsat de înţeles că asta vrea, să fie privită şi admirată.

— Prin urmare, treaba ta e doar să aduci calul? Pe urmă vei pleca?

Pusese întrebarea cu aerul că aştepta cu nerăbdare un răspuns pozitiv. Tonul o surprinse pe Tiffany, care se întoarse spre prietena ei. Nici bărbatului căruia îi fusese adresată întrebarea nu îi scăpă tonul vocii lui Megan. O clipă, păru nedumerit. Apoi zâmbi. Era un zâmbet răutăcios care o făcu să simtă nevoia să se adune. Şi pe bună dreptate.

— Sunt crescător de cai, domniţă, şi am adus armăsarul aici de faţă pentru că nimeni altcineva nu ştie şi nu poate să se ocupe de el. Doar nu credeţi că fostul proprietar ar fi fost de acord să-l dea fără să se asigure că e îngrijit aşa cum trebuie. Nici gând! Sunt şi dresor de cai, deci e util să fiu prin preajmă. Am un talent special, pentru că mă port cu ei cum mă port cu femeile – cu blândeţe, dar

şi cu mână forte când e nevoie şi chiar cu câte-o lovitură pe spinare când şi-o iau în cap.

Oare de ce Dumnezeu spusese aşa ceva? se întreba Devlin. Să vadă dacă obrajii aveau să capete culoarea acelor plete ca din picturile lui Tiţian? Roşcatele nu erau deloc frumoase când roşeau, dar cea din faţa lui era, a naibii să fie! Tânărul domn care o însoţea dădea semne de indignare. Ciudat ar fi fost dacă ar fi rămas calm, gândi Devlin. Îl privi pe tânărul blond, iar acesta îi întoarse privirea cu aerul că spunea: „La ce să te-aştepţi de la un crescător de cai? Normal că e prost crescut”.

În schimb, fiica moşierului era furioasă de-a dreptul şi nu se ferea să o arate.

— Hai să ne vedem de drum, Tyler. Garantez că o să am grijă să fie dat afară înainte să apuce să se instaleze.

Trăsura se îndepărtă, dar Devlin apucă să audă răspunsul tânărului.

— Sunt sigur că n-a vrut să spună ce-a spus. Sau, în orice caz, că n-a vrut să insulte pe nimeni.

— Pe naiba n-a vrut!

— Fata are dreptate, comentă Mortimer, urmărind cu privirea trăsura care se îndepărta.

— Ţi-ai recăpătat darul vorbirii?

Mortimer se făcu stacojiu la faţă.

— Da, bine, nu mi-am mai găsit cuvintele. Dar n-am văzut în viaţa mea o femeie ca ea. Scuza ta care e pentru felul în care i-ai vorbit, ca un om fără minte? Ţi-ai pierdut capul complet? Fata e chiar fiica moşierului care nici n-are habar că vom poposi la grajdurile lui sau că şi-a cumpărat un armăsar prima-ntâi. Dacă se-apuca să-i ceară frumuşelului care mâna caii să o ducă înapoi acasă ca să se plângă lui taică-su?

Devlin se posomorî. Trebuia să se fi gândit la asta. Dar nu voia să îi dea satisfacţie lui Mortimer.

— Dacă era pe-aşa, am fi făcut o mică întrecere să vedem cine ajunge primul la moşier. Nu cred că e nevoie să-ţi spun cine câştiga.

— Oh, da, ce soluţie bună, care sigur ar fi enervat-o şi

mai mult pe domnişorică. De ce a trebuit s-o insulţi, în primul rând?

— Credeam că eu sunt cel cu caracter îndoielnic.

— La care personalitate a ta te referi? La tine, finul crescător de cai care se asociază cu nobilimea şi care, prin natura ocupaţiei sale, ar trebui să ştie să se poarte, sau la tine, haimanaua de doi bani, care habar n-are?

Devlin începu să râdă.

— Cred că ar fi mai sigur să dau dovadă de maniere demne de o haimana de doi bani, mai ales de faţă cu nestemata aia de fată.

— Mai sigur?

— Fără doar şi poate, răspunse Devlin. Văzând că Mortimer tot nu e lămurit, continuă: Cred că ai dreptate, domnule Browne. Mi-am pierdut minţile şi încă nu mi le-am recuperat.

— Mare frumuseţe de fată, aşa-i?

— Da, dacă-ţi plac roşcatele temperamentale.

— Să înţeleg că nu-ţi plac? pufni Mortimer.

— Nu, slavă Cerului. Dacă îmi plăceau, probabil m-ar fi făcut praf. Ceva îmi spune, domnule Browne, că vom avea parte de un sejur agreabil în locul ăsta de la capătul lumii.

— Sper că asta nu înseamnă că o să încerci să-ţi faci de lucru cu domnişorica în cauză, ca să te amuzi.

— Să mă amuz? Cred că n-ai fost atent. N-ai auzit că eu şi ea tocmai ne-am declarat război?

Capitolul 4

Arnold Penworthy se uită din nou la scrisoare, apoi, pentru a treia oară, la Devlin, înainte de a reîncepe să citească. Avea ochi căprui, prietenoşi şi plini de căldură. Cu toată uimirea din acele clipe, privirea îi era tot prietenoasă.

Fiica nu-i semăna deloc. Devlin se simţise ca un uriaş când moşierul se ridicase de la birou ca să ia scrisoarea.

Era un tip scund, poate chiar un pic mai scund şi decât fata lui, şi rotund ca un butoi de bere. Devlin ştia foarte bine ce sunt corsetele şi cum se folosesc, căci avusese plăcerea să desfacă o mulţime. Era limpede însă că domnişoara Penworthy era suplă de la natură şi nu ascundea sub adorabilul accesoriu o burtă pe măsura celei a tatălui ei.

Domnişoara?

Nu ştia dacă e măritată sau nu. Clar avea vârsta pentru asta. Poate că individul care o însoţise mai devreme era chiar soţul ei. Oricum, nu avea să facă imprudenţa să întrebe.

— În scrisoare nu spune de ce vrea să te ascund în grajd, punctă moşierul.

Devlin îşi cumpăni bine răspunsul şi, într-un final, optă pentru strategia abordării directe:

— Un prieten vrea să-mi zboare capul de pe umeri.

— Prieten, zici? întrebă omuleţul din faţa lui ridicând o sprânceană.

— Prietenul meu cel mai bun, încuviinţă Devlin. S-a creat o neînţelegere, şi e prea furios acum ca să fie dispus să lămurim lucrurile. Aşa că s-a considerat că e spre binele tuturor să dispar o vreme.

— Înţeleg, spuse moşierul, deşi nu pricepea o iotă.

Îşi reluă lectura.

Culoarea părului era tot ce aveau în comun tatăl şi fiica. Asta deşi al lui nu avea o nuanţă atât de strălucitoare, era subţiat şi pe alocuri alb din pricina vârstei. Plus că el avea pistrui, o mulţime de pistrui pe nas şi pe obraji şi nici nu purta favoriţi ca să îi mascheze cât de cât.

Devlin se trezi întrebându-se dacă ea avea oare pistrui pe corp. Pe obrajii fini, de culoarea fildeşului, nu observase niciunul.

Cum naiba o chema?

Nici asta nu avea de gând să întrebe.

Probabil citea scrisoarea a doua oară, altfel nu se explica ce-i lua atât de mult. Nu că lui Devlin i-ar fi păsa cine ştie ce. Mintea îi tot zbura la acea întâlnire pe un drum prăfuit, în încercarea zadarnică de a găsi o explicaţie

pentru comportamentul lui idiot. E drept că nu-şi scosese pălăria la apropierea trăsurii, aşa cum îi ceruse Mortimer, dar privise umil în jos şi chiar se felicitase, pe moment, pentru asta. Se vedea însă nevoit să recunoască faptul că ar fi preferat să o vadă de la distanţă, mai întâi, în loc să dea ochii cu ea brusc, în clipa când ridicase privirea din pământ.

Orice om normal ar fi avut nevoie de ceva timp ca să facă faţă unei asemenea apariţii fără să se facă de râs. Bine că nici ea, nici cei doi însoţitori nu observaseră cât de uluit fusese. Mai că rămăsese cu gura căscată. Pe ei îi fermecase Caesar, iar el profitase de ocazie să se reculeagă. Sau cel puţin să încerce, pentru că nu auzise de prima dată întrebarea bărbatului din trăsură.

Caesar avea acest efect asupra oamenilor. La fel ca Devlin însuşi. Era prima dată când i se întâmpla ca nişte femei să îl ignore complet în favoarea calului său. Din cauza asta se şi enervase. Numai că după aceea ea îi dăduse prea multă atenţie şi-l scrutase cu aceeaşi intensitate cu care îl privise pe Caesar. Cumva, se simţise insultat să fie cântărit ca un animal de rasă la licitaţie. Pe de altă parte, simţise împunsătura dorinţei carnale, lucru care îl luase prin surprindere. Devlin era un bărbat cu un apetit sexual mai mult decât sănătos, dar femeile îi cădeau în braţe atât de uşor încât niciodată nu ajungea să tânjească după companie. De aceea era neobişnuit să se înfierbânte ca un puştan. De când se ştia, nu-i lipsiseră favorurile femeilor. Tinere sau mai puţin tinere, toate se lăsau frământate sub trupul lui. Aproape că devenise un răsfăţat, având parte de atâta interes senzual.

Interesul roşcatei nu fusese însă câtuşi de puţin senzual, dar asta tot nu explica reacţia pe care o avusese faţă de ea. Îl jignise şi-l excitase totodată. Orice-ar fi urmărit roşcata, atitudinea ei îl surprinsese atât de tare încât decisese să-i dea o lecţie şi-o fixase cu o privire la fel de îndrăzneaţă ca a ei. Iar efectul fusese că se înfierbântase şi mai tare la vederea sânilor ei frumos conturaţi şi a taliei de viespe.

Oare era logodită?

Lui Devlin îi era tot mai greu să stea aşezat pe scaunul oferit de gazdă. La fiecare zgomot, tresărea şi se întreba dacă nu cumva ea s-a întors. Dacă nu va intra ca o furtună în biroul tatălui ei, cerându-i să-l dea afară, aşa cum ameninţase că va face.

Şi-o imagina cu părul acela roşu desfăcut, spontană, pasională, necugetată…

Devlin îşi înăbuşi un geamăt. Nu mai putea rămâne în birou. Unul dintre motivele pentru care consimţise să testeze farmecul vieţii la ţară fusese că avea nevoie să iasă din rutină, să-şi ia o scurtă vacanţă şi să uite de griji. Spera să aibă parte de pace şi de relaxare. Dar cu o asemenea femeie în preajmă, pacea era compromisă.

Devlin era un pachet de nervi. Tensiunea aşteptării devenea absurdă. Se gândi că poate ar fi mai bine să se retragă în altă parte, pe lângă vreun alt conac.

Nu.

Ea va crede că a fugit de ea.

Exclus.

Ochii căprui şi prietenoşi ai tatălui ei îl învăluiră din nou. Ai ei erau albaştri, albaştri precum cerul nopţii. Şi deloc prietenoşi.

— Calul despre care îmi scrie că ar justifica prezenţa ta aici pare teribil de scump. Chiar trebuie să îl cumpăr? întrebă moşierul.

Devlin oftă, bucuros că are ocazia să se gândească la altceva.

— Nu, domnule. Caesar nu e de vânzare. Trebuie doar să spuneţi că l-aţi cumpărat, dacă o să vă întrebe cineva.

Penworthy se încruntă. Părea îngrijorat.

— Nu prea mă pricep la lucruri dintr-astea. Mi se încurcă limba când e să zic vreo minciună cât de mică.

„De-am avea toţi problema asta”, îşi spuse Devlin, uşor amuzat.

— Nu e un aranjament care să vă pună într-o situaţie neplăcută. Practic, vă garantez proprietatea temporară asupra lui Caesar în schimbul ospitalităţii dumneavoastră.

Iar drepturile dumneavoastră asupra calului încetează la plecarea mea. Aceasta e înţelegerea pe care v-o propun. O găsiţi mulţumitoare?

— Cu alte cuvinte, chiar voi fi proprietarul calului? N-o să mint când voi spune că e al meu, nu?

— Va fi adevărul adevărat, domnule.

Moşierul zâmbi uşurat.

— Măi, să fie! Ce surpriză o să aibă Megan!

— Cine e Megan? făcu Devlin.

— Fiică-mea, răspunse moşierul. Are o pasiune neobişnuită pentru cai. Neobişnuită pentru o fată. Calul ei…

— Domnule, cred că e nevoie să vă avertizez că deja am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră. M-a antipatizat din prima clipă, deşi chiar nu pricep de ce, cu ce am supărat-o. De obicei nu am un asemenea efect asupra doamnelor.

Moşierul chicoti, privindu-l iar cu atenţie pe Devlin.

— Sunt convins, spuse el.

— Cred că va fi nevoie să-i spuneţi că nu pot fi dat afară, pentru că eu şi Caesar venim la pachet.

— Aşa de tare i-ai displăcut?

— Aşa cred.

— Ei, bine, din moment ce tu mi-ai adus calul, iar eu l-am cumpărat, nu se pune problema să te dau afară. Nici nu aş putea, pentru că nu lucrezi propriu-zis pentru mine.

Moşierul se încruntă, nefiindu-i clar dacă a pus lucrurile cap la cap cum trebuia.

— Vezi tu, am răsfăţat-o, continuă el, schimbând vorba. Recunosc. Dar nu pot să-i refuz nimic. În cazul de faţă, am să fiu ferm. Nu se întâmplă să primesc în fiecare zi cereri din partea unora ca el, încheie el, arătând înspre scrisoare.

— Atunci… consideraţi că înţelegerea este acceptabilă, domnule? întrebă Devlin, deşi era limpede care avea să fie răspunsul.

— Absolut, domnule Jefferys, zâmbi moşierul Mă bucur să pot fi de ajutor.

— Cred că nu mai e nevoie să subliniez că am nevoie de discreţia dumneavoastră absolută. Nici măcar familia nu

trebuie să ştie adevăratul motiv al şederii mele aici.

— Nu-ţi face griji. Suntem doar eu şi Megan.

— A, deci nu e măritată?

Devlin ar fi fost gata să jure că nu el pusese, de fapt, întrebarea.

— Vreau să spun… nu aveţi un ginere care şi-ar putea pune întrebări despre decizia dumneavoastră bruscă de a vă ocupa cu creşterea cailor?

— Nu, n-am ginere, deocamdată, dar cred că voi avea în curând. Creşterea cailor ai zis? Asta înseamnă că trebuie să mai cumpăr?

— Doar câteva iepe. Cum adică veţi avea în curând un ginere? E logodită?

— Cine?

— Fiica dumneavoastră.

Moşierul se încruntă. Nu-i era prea uşor să se concerteze asupra a două subiecte în acelaşi timp.

— Nu e, din ce ştiu… nu, nu, sigur nu e. Mi-ar fi spus, nu?

Devlin putea doar să spere că vorbeau despre acelaşi lucru.

— Ba sigur că v-ar spune.

— Ai zis că ai văzut-o. Sigur ai observat că e frumuşică. În curând va debuta la Londra, în sezonul monden. Nu cred că o să mai dureze mult până se logodeşte.

Megan Penworthy, la Londra?

Devlin se încruntă fără să-şi dea seama.

— Iepele, domnule, interveni el cam brusc. Şi ele vă vor aparţine pe durata şederii mele aici, la fel cum vă aparţine Caesar. Nu vă faceţi griji pentru operaţiunea de reproducere. Pentru a pune o crescătorie pe picioare e nevoie de timp, de mult mai mult timp decât urmează să petrec eu aici. Noi doar vom păstra nişte aparenţe, asta e tot. Nu cred că va fi nevoie să avem o crescătorie de-adevăratelea, dar trebuie să avem nişte iepe, ca să ne creadă lumea.

— Crescătorie de cai… murmură moşierul, clătinând

din cap. Nu mi-a dat prin cap. Megan va fi foarte mirată.

Fusese deja, din ce-şi amintea Devlin. Nu crezuse, şi probabil de acolo pornise animozitatea lor, înainte ca el să-şi aducă decisiv contribuţia. Nu că o crescătorie de cai ar fi fost treaba ei. Dar, chiar îi spusese asta. Nu exista, aşadar, niciun motiv ca fiica moşierului şi crescătorul de cai să se mai intersecteze vreodată. Devlin avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca lucrurile să se întâmple întocmai.

Se ridică în picioare.

— Dacă nu aveţi alte întrebări, am să mă retrag.

— Eşti bine-venit să locuieşti în casa mare.

— Apreciez bunăvoinţa de care daţi dovadă, domnule, dar nu pentru asta sunt aici. Intenţia mea este să stau cât mai retras, să nu ies în evidenţă, şi nu pot face asta din calitatea de oaspete al domniei voastre. Prietenul meu m-ar depista numaidecât.

— Atunci, dacă ai nevoie de ceva, anunţă-l pe domnul Krebs. El e majordomul şi se va ocupa să…

— Tată, eu…

Nu dăduse buzna în încăpere, aşa cum îşi imaginase Devlin. Intrase încet, discret, fără să-şi trădeze în vreun fel prezenţa. Şi cu siguranţă nu aşteptase să îl vadă acolo. Când îl remarcă, tăcu brusc, iar trupul i se încordă. Îl fulgeră însă cu privirea. Pe Devlin îl apucă groaza când îşi dădu seama că trupul lui reacţiona din nou la simpla ei apariţie, fără vreun semn de încurajare din partea ei.

— Ce repede te-ai întors, scumpa mea. Înţeleg că deja l-ai cunoscut pe Devlin Jefferys?

— Da, recunoscu ea, gata să adauge „din nefericire”. Tată, îmi cer scuze că întrerup, dar trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

— Sigur că da. Domnul Jefferys tocmai pleca.

— Pleca? Adică pleca de unde-a venit?

Din nou, acea undă de speranţă în glas. Care dispărea la fel de repede cum apărea.

— Nu chiar atât de departe, domnişoară Penworthy. Mă duceam să mă instalez.

— Mai bine-ai aştepta în hol, răspunse ea cu răceală, ţinându-i uşa deschisă. Sunt sigură că tata va dori să discutaţi în câteva minute.

— O să vreau? întrebă tatăl.

Devlin îi zâmbi suav şi se apropie de ea.

— Desigur.

Apoi, când ajunse lângă ea, îi spuse încet, în aşa fel încât doar ea să-l audă:

— Am să aştept ca să îmi arăţi chiar tu încotro sunt grajdurile.

Privirea ei nu lăsa loc de interpretări. Era dispusă să-i arate doar uşa de la intrare şi să-l vadă plecat. Devlin ar fi râs dacă uşa grea nu s-ar fi închis degrabă în urma lui. Rămase pe hol, privindu-l pe majordomul familiei care, la rândul lui, îl privea intrigat.

— Mi s-a spus să aştept, îi comunică Devlin, iar servitorul îi indică, amabil, una dintre cele două băncuţe din dreptul intrării în birou.

Tânărul îi aruncă un surâs încrezător.

— Nu e nevoie, domnule Krebs. Garantez că nu voi avea mult de aşteptat.

Nici prin gând nu-i trecea să plece de acolo şi să rişte să rateze orice şansă de a auzi cât de puţin din discuţia dintre tată şi fiică.

Capitolul 5

Megan închise uşa dublă şi se aplecă peste biroul tatălui ei.

— O crescătorie de cai? întrebă ea.

— Nu-ţi place ideea?

— Tată, ideea e splendidă, dar de ce nu ai pomenit de asta până acum?

— Ca să-ţi fac o surpriză?

Megan ignoră semnul de întrebare.

— A fost o surpriză, într-adevăr. Aşa de mare că m-am făcut de râs ca dracu’.

Moşierul nu o mustrase niciodată pe Megan pentru vocabularul ei nu tocmai potrivit pentru o lady. Nici nu fusese neapărat nevoie, pentru că fata avusese mereu grijă să nu-şi dea frâu liber de faţă cu el sau în societate. Plus că, una peste alta, de la el învăţase expresiile destul de colorate pe care le folosea uneori.

Uneori era uimit de propria fiică. Şi-ar fi dorit ca scumpa lui soţie să fi apucat să vadă ce fată extraordinară creaseră. Mama lui Megan murise la scurt timp după ce copila împlinise trei ani.

— Cred că ai dat o avere pe cal, continuă Megan.

Gândul la Caesar îi schimbă un pic cursul gândurilor.

— Şi chiar e al nostru?

— De-acum, da.

— Şi chiar o să-l dăm la montă?

— Aşa a fost înţelegerea. Dar pentru asta e nevoie de timp, o preveni el.

— Ştiu, dar nu poţi împerechea aşa un armăsar cu orice iapă bătrână. Va trebui să cumpărăm cele mai bune…

— M-am ocupat deja de asta. Ne vor fi aduse în curând. Crede-mă, le-am luat la un preţ foarte bun.

— Bravo ţie! Va trebui să mărim şi grajdurile, dar probabil ai planificat şi asta.

— Să mărim grajdurile? repetă el pierdut.

— Iar caii trebuie să facă mişcare. Aici pot să ajut şi eu, mai ales cu armăsarul. Vai, de-abia aştept să-l călăresc.

— Megan, stai aşa…

— Haide, tată! i-o retează ea. Ştii că nu ai de ce să-ţi faci griji. Voi fi atentă şi n-am să ies cu el în locuri unde pot fi văzută.

Megan continuă să-şi liniştească tatăl, iar de cealaltă parte a uşii, Devlin scrâşnea din dinţi.

Să-l călărească pe Caesar? Ea? Nici pomeneală! Şi când avea să aducă vorba de concedierea lui?

În birou, moşierul reuşi, într-un final, să îşi întrerupă fiica:

— Trebuie să-i ceri permisiunea domnului Jefferys.

— Poftim?!

— El cunoaşte bine calul, îi ştie temperamentul. Cine ştie, poate nu poate fi călărit. Şi, oricum, nu pentru asta l-am cumpărat.

Urmă o tăcere prelungă. Megan îşi fixa tatăl cu privirea. Apoi izbucni:

— La dracu'! Nu poate fi călărit? Dar oricum n-o să-i cer permisiunea nici într-o mie de ani! Şi, că veni vorba de el, individul nu e câtuşi de puţin potrivit pentru un post atât de important, tată. Trebuie să găseşti un alt…

— Mi-a spus deja că nu îl agreezi. Nu-mi dau seama de ce. E tare chipeş, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Şi al naibii de necioplit, dacă vrei să ştii.

— Dar, draga mea, are recomandări excelente.

— Pentru mine ar fi totuna şi dacă l-ar recomanda regina.

— Nu eşti departe, murmură el.

— E atât de arogant! E jenant. Vreau să fie dat afară.

— Nu pot.

— Ba bineînţeles că poţi. Trimite-l înapoi de unde a venit. Cât de greu poate fi să-i găseşti un înlocuitor? Mă ocup eu, dacă vrei.

— Ba n-ai să faci nimic, fata mea. Şi n-am să-l dau afară pe om, aşa că las-o baltă.

— Tată…? încercă ea să folosească tonul mieros cu care de obicei obţinea orice dorea.

— Hai, fără de-astea. Domnul Jefferys vine la pachet cu calul, asta e înţelegerea.

— Dar e o absurditate!

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu am ce face. Fostul proprietar vrea să se asigure că armăsarul e îngrijit aşa cum trebuie şi doar în domnul Jefferys are încredere.

— Dumnezeule mare, nici nu mă mir că e aşa arogant. Ştie prea bine că nu poate fi dat la o parte.

— Mie mi-a plăcut de el. Se pricepe la cai şi la înmulţirea lor. N-aş vrea să renunţ la el, Megan, continuă el,

cu un ton ceva mai împăciuitor, dar dacă a făcut, ştiu eu, ceva cu totul inacceptabil…

— Nu, nu, nu a fost nimic în mod special, îl linişti ea. Doar că… doar că nu-mi place deloc, aşa cum a spus şi el.

— Să ştii că nu rămâne aici ca oaspete, punctă tatăl ei. Nu e ca şi cum trebuie să-i ţii companie sau să te ocupi de el. Probabil n-o să-l vezi aproape deloc.

Megan se apropie de tatăl ei şi-l sărută pe obraz, ca să-i arate că nu e din cale-afară de dezamăgită. În realitate, era. O neliniştea ideea de a-l avea în preajmă pe Devlin Jefferys, la fel de mult cum o neliniştise prezenţa lui în urmă cu câteva minute.

Oare de ce era tocmai el condiţia de a avea acces la calul acela magnific? Dacă nu ar fi fost un exemplar atât de reuşit…

Închise uşile biroului tatălui şi se trezi direct în braţele individului pe care îl blestema în gând. Uitase complet că aşteaptă pe hol. Îşi strânse reflex braţele la piept, ridicând o mică barieră între ea şi trupul lui. Îi simţi muşchii încordându-se sub atingerea ei şi roşi violent la cât de nepotrivită era situaţia, chiar dacă îl atinsese din greşeală. Făcu un pas în spate, doar că se grăbi şi călcă pe trena rochiei şi fu la un pas să se dezechilibreze. Încercă să se repună pe picioare şi să-şi descâlcească fustele prinse în tocul pantofului, iar el începu să râdă.

— Mi s-a întâmplat de multe ori ca femeile să cadă din picioare în faţa mea, dar nu pentru că încercau să fugă.

— Normal că picau ca muştele din cauza insinuărilor tale vulgare, replică Megan, apoi ridică privirea spre el.

Imediat îşi dori să n-o fi făcut. Era, în continuare, prea aproape de el ca să se simtă în largul ei. Şi era atât de chipeş că o lăsa fără aer. Iar ochii aceia… Doamne, erau minunaţi, cu amestecul lor perfect de albastru şi verde care dădea atât de bine în combinaţie cu pletele negre. Trecură aproape treizeci de secunde până ca amândoi să-şi dea seama că se uitau, pur şi simplu, unul la celălalt, fără să scoată un sunet. Megan fu prima care îşi desprinse privirea dintr-a lui, roşie la faţă de jenă, atât de copleşită de

penibilul situaţiei că nu remarcă roşeaţa din obrajii lui.

— E drept că picau, dar nu din cauza insinuărilor vulgare pe care doar rareori le fac. Eu sunt un om direct, domnişoară Penworthy, şi nu o dau cotită ca să ajung la miezul problemei. Ai dori o demonstraţie?

— Nu!

— Păcat. Rozul te prinde atât de bine!

Se referea la nuanţa adorabilă care îi cuprinsese obrajii şi pe care era mândru şi încântat că o provocase. Ea îşi adună forţele şi-l privi din nou cu ochii scăpărând de furie. Expresia lui era una de înfumurare, dacă nu triumfătoare de-a dreptul, iar când ea înţelese motivul, roşi din nou, dându-i un nou motiv de satisfacţie.

— Aha, văd că ţi-a revenit memoria, şopti el insinuant. Ai pierdut. Acum trebuie să plăteşti.

— Să plătesc?

— Condu-mă la grajduri. Pentru asta am aşteptat aici.

Tonul cu care vorbise dăduse cuvintelor o conotaţie sexuală, de parcă nu ar fi fost vorba despre o clădire, ci despre o parte a anatomiei ei.

— Grajdul nu e ascuns undeva-n pădure, să ştii. E chiar în spatele casei. Cred că până şi tu îl poţi găsi singur.

— Trebuia să-mi imaginez că nu eşti de cuvânt.

— Nu-mi amintesc să-mi fi dat cuvântul, replică ea pe un ton înţepat.

— Chiar nu îţi aminteşti? Dacă lucrurile ieşeau cum voiai, mi-ai fi arătat uşa în doi timpi şi trei mişcări. Tu ai lansat provocarea, eu am acceptat-o şi, iată, am câştigat.

— Aş spune că ai trişat, pentru că aveai cunoştinţă de o anumită condiţie ridicolă făcută la încheierea târgului.

— Iar eu aş spune că ai putea să-ţi accepţi înfrângerea cu ceva mai multă eleganţă, dacă tot te-ai procopsit cu mine.

Cuvintele i se păreau cunoscute. Megan scăpă un icnet de uimire.

— Ai tras cu urechea la ce-am discutat cu tata?

El făcu o plecăciune batjocoritoare.

— N-aş fi ratat ocazia pentru nimic în lume.

— Până şi un porc e mai manierat ca tine, şuieră ea.

El o privi surprins, cu sprâncenele ridicate, cu o umbră de rânjet pe chip.

— Fac eforturi să îmi cobor nivelul, dar nu cred că aspir totuşi să ajung atât de jos.

Ea nici nu încercă să pătrundă sensul cuvintelor lui. Încerca, în schimb, să treacă de el şi să îşi vadă de drum. Numai că el fu mai rapid şi îi tăie calea.

— Deci îţi fac o demonstraţie, până la urmă? întrebă el, sprijinindu-şi mâinile de peretele din faţă, de-o partea şi de alta a lui Megan, care se vedea prinsă ca în cuşcă. Suntem numai noi doi acum. N-ai vrea să mă explorezi cu mâinile aşa cum ai făcut-o din priviri?

Ea scoase un geamăt furios care, deşi nu era neapărat tare, îi exprima foarte clar sentimentele pe subiect. Apoi se aplecă rapid, se strecură pe sub braţul lui drept şi o luă la fugă spre scările din capătul holului. Îl auzi râzând în urma ei.

— Ia uite cine are, de fapt, maniere de porc, Megan, drăguţo! Remarci diferenţa?

Ea se opri, căci deja se simţea la o distanţă sigură de el.

— Nu văd nicio diferenţă între vulgaritatea asta şi cea de dinainte.

— Atunci, dacă tot vorbim de maniere, îşi dau voie să te uiţi şi să şi pui mâna, domnişoară Penworthy. Efectul asupra unui bărbat e acelaşi, când e vorba de tine.

— Nemernicule!

— Răzgâiato! îi aruncă el înapoi, înclinând ironic din cap şi ieşind din casă.

Fluiera, convins că îşi adjudecase runda. În schimb, Megan era atât de furioasă că simţea nevoia să o ia la fugă după el şi să îl lovească. Cu greu reuşi să se înfrâneze. Dar dacă avea să-i mai adreseze vreodată un cuvânt…

Capitolul 6

— Vreau să te călăresc, n-ai idee cât de mult vreau. O să mă laşi?

Devlin deschise brusc ochii la auzul cuvintelor şoptite ce veneau dinspre uşa întredeschisă. Uşa nu avea zăvor şi nici măcar nu se închidea bine. Deunăzi nu avuse când să se ocupe şi de ea. Mai important fusese să ceară un pat nou în loc de cel vechi şi stricat din camera pe care şi-o rezervase.

I se păruse mai important să-şi asigure confortul pe timp de noapte decât să repare uşa, dar acum îşi regreta decizia. Chiar nu simţea nevoia să se trezească auzind vorbele de alcov ale unor amorezi care îşi dăduseră întâlnire în grajd. Mai ales că el însuşi adormise plutind pe aripile fanteziei, imaginându-şi o întâlnire amoroasă – de fapt, mai mult decât o simplă întâlnire – cu focoasa domnişoară Penworthy. În fantezia lui nu mai era chiar atât de năzăvaşă, ci doar... fierbinte. În fantezia lui, nici măcar nu vorbea. În fantezia lui, deschidea gura doar ca să-i primească săruturile şi ca să-şi folosească limba moale şi catifelată să...

Devlin gemu, simţind că iar îi iau foc vintrele. La fel ca noaptea trecută, când şi-o imaginase pe roşcată copleşindu-i trupul cu atenţia şi adoraţia ei. Trebuia să evite să se mai gândească la ea în acel fel, cel puţin până va găsi o tânără dornică să-l ajute să scape de permanenta stare de excitaţie.

Făcu o rapidă trecere în revistă a opţiunilor pe care le avea. Era servitoarea care flirtase un pic cu Mortimer, dat fiind că el, Devlin, nu îi acordase atenţie. Numai că Mortimer plecase să petreacă noaptea la hanul din apropiere. Devlin se întrebă dacă n-ar avea şi el loc acolo. Se cuvenea însă să întrebe înainte de a-şi face apariţia.

Pe urmă era camerista care îi adusese lenjerie curată. Cum o chema? Nu-i reţinuse numele, dar îi reţinuse formele generoase care îi aminteau de fosta lui ibovnică. Iar fata mai că nu salivase când îl văzuse. Avea să fie o pradă uşoară. Ar fi putut-o avea chiar de ieri, fără prea mare

efort. Ar fi trebuit s-o aibă. Pe de altă parte, era mai prudent să nu aibă de-a face cu personalul de la conac. Ştia prea bine să servitorii sunt, în general, bârfitori înrăiţi, iar el prefera să fie discret în privinţa aranjamentelor amoroase.

Nu se îndoia că va găsi o persoană pe gustul lui, care să-i împărtăşească nevoile şi alături de care va putea avea o aventură scurtă şi intensă pe durata şederii la conac. Numai că starea în care era impunea să găsească pe cineva chiar în acea clipă. Afurisita de Megan Penworthy! Afurisiţii de îndrăgostiţi care se giugiuleau de cealaltă parte a uşii şi a căror prezenţă nu-l ajuta deloc. Sigur erau servitori de-ai moşierului care încă nu aflaseră că în grajd nu mai erau doar cai. Şi ce devreme începuseră hârjoneala! Abia se lumina de ziuă.

— S-ar putea ca Sir Ambrose să fie gelos, dar nu-mi pasă. Vă pot călări pe amândoi.

Un râset uşor răguşit completă propunerea cel puţin provocatoare, iar Devlin îşi înăbuşi un nou geamăt. Încercă să îşi aducă aminte ce era de cealaltă parte a uşii, în partea din spate a grajdului. Parcă două boxe, dacă nu se înşela. Într-unul era Caesar care, spre surprinderea lui, nu sforăia nervos şi nici nu se agita din cauza prezenţei intruşilor. Devlin nu s-ar fi rezumat la sforăit. Începea să fie nervos de-a dreptul din cauza acelei voci feminine care îl trezise din somn. Vocea îi suna cumva cunoscută, deşi nu îşi dădea seama cum şi de unde. De altfel, cel mai tare îl enerva faptul că îi era cunoscută şi că avea un efect teribil asupra lui.

— Mă gâdili. Vocea chicoti. Îţi place, nu-i aşa? Mă gândeam eu. Lui Sir Ambrose îi place la nebunie.

Devlin sări din pat, cuprins de o furie inexplicabilă. Îşi dăduse seama a cui era vocea dulce şi hipnotică. Deschise larg uşa şi se opri brusc. În boxa goală nu era niciun cuplu de îndrăgostiţi. Niciun rival pe care să-l snopească în bătaie. Era doar Megan, înconjurată de lumina lămpii şi dându-i lui Caesar cuburi delicioase de zahăr, pe care el i le culegea fericit din palmă. Purta un costum de călărie verde jad, iar părul arămiu îi era împletit într-o coadă groasă ce-i

cădea pe spate, ca o flacără. Nici nu îl auzise pe Devlin. Era complet absorbită de animalul pe care îl cucerise cu vocea suavă şi gustările delicioase.

Chiar şi aşa, Devlin nu-şi putea potoli furia. Nu de tot. Se înfierbântase prea tare şi nici măcar nu înţelegea de ce. Gelozia era un sentiment de care fusese întotdeauna străin. Dar fusese convins că fata era fecioară, lucru care reprezenta o barieră de netrecut chiar şi pentru el şi care, la drept vorbind, fusese o parte din motivul pentru care o tratase cum o tratase. Când îi recunoscuse vocea, trăsese invariabil concluzia că nu era câtuşi de puţin puritatea întruchipată şi, mai mult, că îşi dăruia farmecele şi trupul mic şi suplu nu doar tânărului norocos de alături, ci şi unui anume Sir Ambrose, care avea să devină din cale-afară de gelos. Acele gânduri îl scoseseră din minţi, mai ales că se foise toată noaptea, neputând să doarmă din cauza excitării pe care tot ea i-o provocase.

Îşi dădu seama că o judecase greşit. Ridicol de greşit. Dar nici asta nu-l ajută să se liniştească. Decise că fusese supărat pe bună dreptate, pentru că îşi refuzase plăcerea de a o seduce ca să constate apoi că îşi împărţea cu generozitate favorurile.

Numai că lucrurile nu stăteau deloc aşa, iar el se vedea nevoit să îşi refuze plăcerea de a o avea. Lucru care, în mod pervers, îl menţinea în starea aceea de nervozitate şi tensiune.

— Ce faci aici, răzgâiato? o întrebă cu glas acru, pe măsura stării în care se afla.

Megan nu se întoarse, dar spatele i se încordă semn că fata îi recunoscuse vocea.

Lăsă uşor mâna în jos, ştergând discret de fustă resturile de zahăr. Caesar nu fu încântat şi scoase capul din boxă, căutând o nouă porţie de desert.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi te-ai adresa aşa cum se cuvine…

— Atunci nu-mi fi.

— …sau dacă nu mi te-ai adresa deloc. Şi aş prefera a doua variantă.

Ea se întoarse gata să-şi continue tirada, dar la vederea lui Devlin rămase fără cuvinte. Tot ce putu spune fu un „Oh!” slab. Devlin era doar în pantaloni, şi aceia pe jumătate încheiaţi, ca să fie mai comozi, lăsând la vedere o zonă generoasă dezgolită sub buric. Neputincioasă în faţa curiozităţii ce pusese stăpânire pe ea, Megan îi exploră cu privirea pielea goală şi aurie, umerii largi, braţele lungi şi bine conturate, pieptul lat şi puternic ce se îngusta armonios înspre abdomenul plat, apoi înspre şoldurile suple. Pieptul îi era acoperit cu păr negru, din care se continua, într-o linie subţire, până sub buric, dispărând apoi sub betelia pantalonilor. Şi tot acolo Megan observă o umflătură ce forţa la limită materialul pantalonilor. Privirea ei rămase fixată acolo, în acea zonă intimă a anatomiei lui. Devlin o urmărea aproape fără să mai respire, iar excitaţia îi sporea cu fiecare secundă. Nu-i venea să creadă că avea din nou acel efect asupra lui. Singurul motiv pentru care nu-şi dăduse jos pantalonii când se băgase în pat fusese că uşa nu se închidea. Altfel ar fi stat în faţa ei gol-puşcă, pentru că nu se gândise deloc la haine în clipa în care sărise din pat şi se năpustise ca o furtună, sperând să o surprindă în braţele iubitului.

Oare s-ar fi uitat la fel la el dacă ar fi fost complet gol? Ceva îi spunea că da.

— Dacă n-ar fi fost uşa stricată, ai fi avut o imagine completă, pentru că de obicei dorm dezbrăcat. Dacă vrei, pot rezolva chiar acum. Să-mi dau jos pantalonii?

Îl fulgeră cu privirea, apoi plecă încet capul, pe măsură ce înţelegea sensul cuvintelor lui. Megan simţi cum se înroşeşte şi ştiu că singura ei scăpare e fuga. Însă el fu mai rapid. Furia de mai devreme şi pasiunea pe care ea o trezise la viaţă declanşară în el un impuls primar. N-o putea lăsa să îi scape. Nu din nou. Aşa să sari după ea şi din câţiva paşi o prinse din urmă. Megan nici nu apucă să ţipe sau să strige. El o întoarse spre el, o apucă strâns şi o sărută.

În primele momente, ea simţi doar şoc. Apoi teamă, amintindu-şi ceea ce tocmai îi spusese. O ridicase în aer,

picioarele nu-i atingeau pământul, şi o prinsese de coadă ca să nu îşi poată mişca deloc capul, ca să nu se poată desprinde din sărut. Trupul îi era strivit de al lui, deşi făcea eforturi să îl îndepărteze, să îl împingă, să-l lovească peste umeri şi peste braţe. Nu şi peste piept, pentru că era prea strâns lipită de el.

Nu-i plăcea ce-i făcea. Gura lui o rănea, iar braţele lui aveau să-i frângă coastele – era convinsă de asta. Deşi se zbătea cât putea, nu reuşea să scape din strânsoare. Nici să respire nu putea, şi începea să creadă că în final se va sufoca. Din fericire, instinctul preluă controlul şi o făcu să respire pe nas exact când mici puncte colorate începuseră să-i joace în faţa ochilor. Chiar şi aşa, scăpase doar de una dintre sursele de disconfort. Continuă să îl lovească, să îl împingă, să îl tragă de păr, dar el îi ignora toate încercările de a scăpa şi continua să îi strivească buzele cu ale lui.

Lui Devlin îi luă ceva timp să-şi dea seama că femeia din braţele lui se lupta să scape, se lupta de-adevăratelea, fără să joace teatru. Nu i se mai întâmplase vreodată aşa ceva, la fel cum nu i se mai întâmplase să îşi piardă controlul în aşa fel încât să nu observe că ea nu-i împărtăşea pasiunea nestăvilită. Într-un final, observă amănuntul şi îşi înălţă capul ca să o vadă pe femeia care îl făcuse să-şi piardă minţile. Nu plângea, dar în ochii aceia mari şi albaştri se întrevedea ceva mai mult decât teamă sau prudenţă.

— Mă doare, spuse ea cu glas pierdut, dar pe un ton acuzator.

Dumnezeule mare, chiar îi provocase durere? Ce naiba îi făcea acea femeie, ce efect straniu avea asupra lui de îl făcea să se comporte ca şi cum nu era el însuşi?

— Îmi pare rău.

Era sincer. Îi părea rău mai ales că o rănise.

— Doar că noaptea trecută m-am băgat în pat cu gândul la tine, iar când m-am trezit, primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea ta. Şi mă tem că felul în care m-ai mângâiat cu privirea, felul în care m-ai privit cu ochii tăi minunaţi, m-a făcut să-mi pierd raţiunea.

Lui Megan i se păru că scuzele lui sunau mai degrabă a plângere şi că, într-un fel, o scotea pe ea vinovată pentru ce-i făcuse. Pe de altă parte, cuvintele avură darul să-i facă să dispară frica. Iar în locul ei renăscu furia. Era la un pas s-o reverse asupra lui, când Devlin adăugă:

— Ce-am făcut de te-a durut?

Îl fulgeră cu privirea, nemulţumită că nu-şi dădea seama şi singur, dar se grăbi să-i ofere lămuririle necesare, mai ales că el o ţinea la fel de strâns lipită de el.

— Îmi rupi coastele, mai ai un pic şi-mi smulgi tot părul din cap şi m-aş mira să nu-mi fi zdrobit buzele de dinţi.

Lui Devlin i se părea că tot ce-i auzeau urechile erau smiorcăieli ridicole ale unei domnişorici care nu cunoscuse în viaţa ei pasiunea. Dată fiind însă reputaţia lui de bărbat de mare fineţe în dormitor, ar fi preferat câteva palme în loc de acea tiradă ofensată. Îl insulta, îi reamintea de ce se ferise mereu de virgine ca de ciumă. Îi reamintea, totodată, că nu era decât o tânără nevinovată care parcă cerea, prin felul îndrăzneţ în care se comporta, ca acea stare de fapt să fie schimbată cât mai degrabă. Una peste alta, Devlin decise că era cazul să se absolve de orice vină şi că nu avea sens să-şi ceară scuze pe care, oricum, ea nu le merita.

Ar fi vrut să se scuture repede şi de dorinţa pentru ea, dar în zadar. O simţea la fel de răvăşitoare.

— Sunt urmări fireşti după ce m-ai mâncat din ochi, replică el, coborând-o cu picioarele pe pământ dar ţinând-o în continuare în braţe.

— N-am făcut aşa ceva! strigă ea.

— O, ba da. Şi la fel o să păţeşti şi data viitoare când te mai uiţi aşa. Şi data de după data viitoare. Şi dacă vei continua aşa, poate o să-nveţi într-o bună zi cum să săruţi un bărbat.

Voia să îi arunce cuvinte care să o rănească, pentru că el însuşi suferea cumplit din cauza dorinţei pe care i-o provoca. Îşi recăpătase controlul şi ştia că va continua să o rănească şi că nu putea, nu trebuia să meargă mai departe

de a o săruta. Voia să o avertizeze să se ţină departe de el, pentru că ştia că nu va reuşi niciodată să devină imun la farmecul ei aparte.

— Te urăsc! îi aruncă ea, înfierbântată de furie, iar Devlin râânji.

— Aceste cuvinte mă dor, numai că încă nu mi-ai cerut să-ţi dau drumul din braţe, iar dacă într-adevăr mă urăşti, ar fi trebuit să mi-o ceri.

— Lasă-mă să…

— Prea târziu.

Gura lui se lipi din nou de a ei, doar că sărutul era diferit. Devlin nu mai uită că avea în braţe o fecioară inocentă şi îşi folosi experienţa ca să o convingă cu blândeţe să-şi întredeschidă buzele şi, când reuşi, să pătrundă şi să-şi revendice trofeul.

Doamne, Dumnezeule, era incredibil de dulce!

Se mai alese cu câteva lovituri, după care ea se agăţă de braţele lui, iar trupul i se relaxă, topindu-şi unduirile moi în liniile lui dure şi ferme. Era genul de răspuns cu care era obişnuit din partea femeilor, dar îl făcu să vrea să o atingă şi mai intens cu limba, să-i facă sângele să fiarbă, să-i trezească pasiunea. Îi era însă teamă că va obţine efectul opus, aşa că îşi ţinu dorinţa în frâu, spunându-şi în permanenţă să avanseze încet şi cu prudenţă. Era pregătit chiar pentru o retragere rapidă în caz că ar încerca să-l muşte, dar, fiind absolut inocentă şi neştiutoare, lui Megan nu-i veni o asemenea idee. Nici măcar nu participa la sărut, ci doar accepta ce-i făcea el. Pentru Devlin era de ajuns, pentru că făcea eforturi atât de mari să se controleze încât, dacă ea ar fi încercat să-l sărute, la rândul ei, şi-ar fi pierdut total controlul. Noroc că ea nici măcar nu avea habar să-l sărute. Nici dacă ar vrea. Lipsa ei de experienţă era un avantaj. Buzele ei erau moi, un pic umflate după asaltul precedent al gurii lui, răsuflarea îi era dulce, uimirea, încă şi mai dulce, iar trupul ei cald şi cooperant… „Doamne, dă-mi putere!”

Puterile lui Devlin erau pe sfârşite. Dorinţa de a fi în ea era prea mare. Îi prinse şoldurile şi le presă de ale lui,

făcând-o să simtă cât de mare nevoie avea de ea. Ea tresări şi scăpă un oftat de uimire, semnalizându-i clar că nu simţise niciodată tăria unui bărbat, că nu ştiuse ce efect poate avea asupra unuia. Semnalele trupului lui îi transmiteau că era gata să o ducă-n pat. Ca să nu cedeze pasiunii, avea nevoie din nou să-i trezească furia. Cât mai degrabă. Trebuia s-o facă să-l plesnească. Să-şi primească afurisitele de palme pe care le merita.

Îi eliberă buzele şi rămase în faţa ei, tremurând, luptându-se cu dorinţa agonizantă, chinuindu-se să îşi recapete suflarea şi minţile.

— Acum ştii, spuse el, pregătindu-se să primească ceea ce trebuia să primească, înainte de a lua ceea ce-şi dorea cu adevărat. Să mă anunţi când vrei să repetăm experienţa şi fără haine.

După un lung moment de tăcere, Devlin primi palma pe care o ceruse, numai că efectul nu fu cel la care se aşteptase. Se trezi voind să o apuce din nou în braţe şi să o sărute. Aşa că schimbă tactica şi trecu la insulte directe.

— Dacă erai într-adevăr o domnişoară cuviincioasă, trebuia să închizi ochii imediat ce m-ai văzut semidezbrăcat şi să te întorci cu spatele, ca să eviţi să fii insultată de imaginea din faţa ta. Dar nu eşti tocmai o domnişoară cuviincioasă, nu-i aşa, domnişoară Penworthy?

Se alese cu încă o palmă, mai mult sau mai puţin meritată, pentru că spusese lucrurilor pe nume. Apoi ea dispăru pe uşa din faţă a grajdului.

Capitolul 7

Megan nu se opri din alergat până acasă şi, odată ajunsă, se duse direct în camera ei. Închise uşa şi se rezemă de ea, răsuflând greu, încercând din răsputeri să-şi domolească bătăile inimii, cu ochii închişi, tremurând ca frunza. Scoase un geamăt prelung.

El avusese dreptate, perfectă dreptate. Se purtase,

din nou, cum nu se cuvenea. Ar fi trebuit să închidă ochii în momentul în care îl văzuse pe jumătate gol. În schimb, îngăduise ca acel superb trup de bărbat să-i ia ochii şi minţile şi-l privise fără pic de jenă sau, cum se exprimase el atât de frust, îl mâncase din ochi. Chiar asta făcuse, fără să gândească, fără să-i pese că el o vedea. Nu era de mirare că el se oferise apoi să-şi scoată pantalonii, ca să îi ofere imaginea completă, din moment ce îl ţintuise cu privirea, în special în zona aceea intimă? Îi citise gândurile, căci, într-adevăr, şi-ar fi dorit să vadă ce are în pantaloni. Acea... cum era să-i spună... acel instrument al procreării i se păruse uriaş, iar mai târziu, când îl simţise prin materialul bogat al rochiei, îşi dăduse seama că era şi gros. Când el şi-l apăsase de ea, chiar în zona unde i se îmbinau coapsele, simţise, în afară de frică, o senzaţie delicioasă, incitantă, care începea în acel punct şi se răspândea în tot trupul. Îşi dorea să nu fi descoperit acea senzaţie. Nici pe cea care o simţise violent în pântec atunci când el o sărutase a doua oară.

Megan gemu din nou, se dezlipi de uşă şi începu să se plimbe neliniştită prin cameră. Ceea ce tocmai se întâmplase n-ar fi trebuit să se întâmple vreodată. Intenţia ei fusese să se împrietenească cu armăsarul pentru ca, în timp, să poată să-l călărească. Nu voise să dea peste Devlin Jefferys. Din contră. De aceea se dusese la grajduri atât de devreme, cu mult înainte de ora ei obişnuită. Sperase să n-o vadă nimeni. Planul fusese bun, dar i-l dăduseră peste cap o uşă care nu se închidea şi un individ care dormea iepureşte. Îi vorbise în şoaptă calului. Fusese convinsă că nu avea cum să-l trezească pe Devlin, chiar dacă uşa lui era deschisă. Îi spusese că sunetul vocii ei îl trezise. Şi mai spusese că se culcase cu gândul la ea.

Oare era adevărat? Se îndoia. Spusese, de altfel, atâtea lucruri scandaloase, revoltătoare, că cel puţin jumătate fuseseră, probabil, minciuni scornite ca să o şocheze. Îi plăcea la nebunie să o şocheze.

Ceva nedefinit o atrăgea, împotriva voinţei ei, în dreptul ferestrei ce dădea într-o parte a curţii şi înspre

grajd. De acolo vedea pe oricine intra sau ieşea. Auzi nechezatul unui cal şi rămase la fereastră, crezând că-l va vedea apărând pe Timmy, grăjdarul, călare pe acelaşi cal bătrân cu care venea zi de zi la muncă. Când, spre surprinderea ei, din grajd ţâşni armăsarul negru, cu Devlin călare. Şi-ar fi dorit să-i vadă plecând pentru totdeauna, dar ştia că dorinţa nu avea să i se îndeplinească prea curând. Calul nu avea şaua pusă, iar Devlin nu purta cizmele de călărie. Era doar în pantaloni şi într-o cămaşă albă, asemănătoare celei purtate cu o zi înainte. Şi-ar fi dorit să-l vadă pierzându-şi echilibrul, dar tot nu primi satisfacţie. Omul şi calul parcă deveniseră una, erau în perfectă armonie. În câteva clipe îi dispărură din faţa ochilor. Nu şi din gânduri. Afurisit să fie! Dacă n-ar fi fost atât de al naibii de chipeş, nu s-ar fi făcut de râs în aşa hal. Nu mai văzuse pe cineva care să-i semene şi care s-o facă să uite de sine.

Faptul că-l studiase din nou din cap până în picioare fusese o grosolănie din partea ei. Dar el fusese chiar mai grosolan când se oferise să-şi dea jos pantalonii. Nu avea dreptul să spună aşa ceva. Nu se făcea. Nu era nevoie să fie vulgar chiar de fiecare dată când deschidea gura. Şi totuşi, era. Şi chiar nu era nevoie să o atace. Nu avea de gând să se scoată vinovată pentru asta. Sau poate ar trebui.

Nu-i spusese el oare că atunci când îl priveşte este ca şi cum l-ar atinge?

Nu!

Lui Megan nu-i venea să creadă că ea l-ar fi provocat. Nu credea nici în ameninţarea că o va săruta din nou dacă se va mai uita aşa la el. Doar nu ar îndrăzni! Sau ar face-o? Sigur că da, la ce caracter de doi bani dovedise. Nu crezuse că va avea îndrăzneala să o sărute, dar el îi demonstrase deja că se înşelase în ce-l privea.

De ce oare nu se putea gândi la altceva?

Măcar dacă nu ar fi sărutat-o şi a doua oară. Fusese atât de diferit, atât de plăcut. Simţise că o ia ameţeala, iar senzaţii incredibile îi făcuseră stomacul să se agite. Spre ruşinea ei, şi-ar fi dorit să nu se oprească. Dar se oprise, şi

nu era deloc de mirare că îi spusese de la obraz că nu se pricepea deloc să sărute un bărbat. Amintirea acelor cuvinte o făcu să se încrunte.

Era adevărat că nu avea pic de experienţă. Singurul care îi furase un sărut fusese unul dintre pretendenţii ei locali. O atinsese scurt pe buze, atât de scurt că nici nu apucase să îşi dea seama dacă îi plăcuse sau nu.

Dar în curând urma să devină femeie măritată. Nu era bine să ştie câte ceva înainte să se sărute cu ducele ei? Nu voia ca şi el s-o considere o nepricepută, ca Devlin. Acum că ştia cu cine se va mărita n-ar fi corect să îi încurajeze pe alţi pretendenţi dornici să o sărute, aşa că va pierde ocazia de a învăţa cum se face.

Nu fusese deloc atentă când o sărutase Devlin. Copleşită de senzaţiile pe care le simţea pentru prima dată, nu observase ce anume făcuse el ca să o facă să se simtă astfel.

Nu avea de gând să-i îngăduie să o sărute din nou. Era exclus. Un crescător de cai! Care îndrăznise…

Era tot în dreptul ferestrei când el se întoarse cu Caesar. Avea părul umed, iar cămaşa i se lipise de pieptul ud. Fusese să înoate? Spera că nu în iazul ei. O înfuria ideea că s-ar fi bălăcit acolo. Era locul ei. Era suficient de neplăcut că locuia în grajdul ei.

Înfuriată din nou de îndrăzneala individului, îşi dădu seama că o observase. Oprise calul nu departe de intrarea în grajd, chiar sub fereastra ei şi se uita fix la ea. În ciuda avertismentului de mai devreme, îl fixă, la rândul ei, cu privirea, în mod deliberat, sfidător, conştientă că la adăpostul iatacului ei era în siguranţă, iar el şi ameninţările lui n-o puteau atinge. Zâmbi în sinea ei. Dar el continua să o privească. Nu-şi luă ochii de la ea nici când descălecă şi se aşeză în faţa calului. Megan începu să creadă că făceau întrecere, când brusc îşi trase cămaşa de pe el.

Megan icni şi trase draperiile. Chiar şi aşa, îi auzea râsul răguşit, bărbătesc, care o enerva mai tare decât fluieratul de ieri. Îi semnala că, iată, el câştigase încă o rundă. Situaţia devenise intolerabilă. El era intolerabil. Va

trebui să discute cu tatăl ei despre asta. Despre el.

Individul trebuia pus la punct.

Capitolul 8

Ocazia de a discuta cu tatăl ei apăru chiar în acea dimineaţă, la micul dejun. Megan îşi făcuse un plan, stabilise ce avea să-i spună – în principal jumătăţi de adevăr suficient de compromiţătoare pentru ca Devlin Jefferys să cadă în dizgraţie fără a se lua totuşi decizia concedierii, care i-ar fi lăsat fără preţiosul cal. Tot ce avea de făcut era să strecoare detalii despre purtarea lui Devlin în discuţia despre viitoarea ei plecare la Londra şi planurile pentru acea zi.

Se sperie. Îi era teamă că, în bine cunoscutul stil insolent, îi va spune tatălui ei propria lui variantă cu privire la cum se petrecuse totul, iar ea va pica într-o lumină la fel de proastă ca el.

Aşa că luă decizia de a-l avertiza pe Devlin că, dacă va fi necesar, va avea acea discuţie cu tatăl ei. Spera din suflet că nu va fi cazul, căci îşi dorea să nu fie nevoie să mai schimbe vreodată două vorbe cu acel individ. Probabil avea impresia că ea nu-i va spune nimic tatălui ei, pentru că nu-i mărturisise nimic nici măcar atunci când îi ceruse să îl concedieze. Iar Devlin ştia prea bine cum decursese acea discuţie, pentru că trăsese cu urechea.

Aşadar, dacă el credea că îl va spune tatălui ei, bine-ar face să o lase-n pace.

Deşi avea încredere că trăsese concluzia corectă, Megan nu se simţea în largul ei când se duse în grajd la ora la care se ducea de obicei, după micul dejun. Se relaxă puţin văzând că nu era nimeni acolo, nici măcar Timmy, care, de obicei, nu lipsea. Din spatele grajdului se auzeau zgomote ca de ciocan, dar nu avea de gând să afle despre ce era vorba. Se duse direct la boxa lui Sir Ambrose.

În fiecare zi îşi ţesăla puţin calul înainte de a-l scoate

la plimbare, apoi îl ţesăla din nou, temeinic, la întoarcere. În acea zi se gândi să sară peste acea etapă, dornică fiind să plece cât mai degrabă, până să îşi facă apariţia Devlin.

— ’Neaţa, domnişoară Megan.

Ea tresări, apoi îşi recapătă cumpătul.

— Bună dimineaţa, Timmy.

— Caesar ăsta e ceva nemaivăzut, aşa-i? întrebă Timmy, aşezându-se lângă ea.

Pentru că ea nu-i cerea niciodată ajutorul, Timmy se rezuma în fiecare zi să îi ţină companie cât îşi pregătea calul.

Prezenţa lui o liniştea de fiecare dată, rutina lor îi făcea bine, aşa că decise să parcurgă exact etapele obişnuite.

— Ţi s-a dat ceva de făcut, Timmy. Dă-i drumul, vezi-ţi de treabă.

Megan gemu scurt la auzul vocii. Timmy tresări şi imediat reacţionă la ordin, sărind de unde era şi alergând în spatele grajdului.

— Nu ai autoritatea să-i dai ordine, spuse Megan, întorcându-se spre Devlin. Timmy îmi ţinea companie.

— I-am dat ceva de făcut. Acum eu îi sunt şef.

Megan se pregătea să-i explice pe larg cine şi cui îi era şef la conac când îşi dădu seama că iar îl privea fix. Închise gura şi se întoarse iar cu spatele la el.

— Cum aşa? Nu-mi dai nicio replică tăioasă?

— Pleacă, spuse Megan aproape şoptit.

— Nu prea cred, spuse Devlin, doar de dragul de a o contrazice, consideră Megan. Aici locuiesc. Se poate spune chiar că, până una, alta, aici e casa mea.

Tonul lui jovial o irita teribil, dar Megan reuşi să nu plaseze un comentariu legat de faptul că el şi grajdul se potriveau. Luase decizia de a nu-i mai adresa un cuvânt. Planul era să-l ignore până când avea să plece. Vru să-şi ia şaua, dar Devlin ajunse imediat în spatele ei, strivind-o cu pieptul puternic, şi luă el şaua. Megan se întoarse şi reuşi să i-o smulgă din mână. Reuşi, pentru că el nu se aşteptase la acel gest al ei, numai că trase prea tare, se dezechilibră

din cauza forţei şi din cauza greutăţii şeii, se împiedică şi căzu pe spate într-o grămadă de fân. Ţipă de indignare şi-l plesni peste mâna pe care i-o întinsese ca să o ajute să se ridice. De câte ori avea să se mai facă de râs în faţa lui? Că deja pierduse socoteala.

— Voiam să te ajut, din moment ce l-am trimis pe Timmy cu treabă.

Megan nu simţi nicio undă de amuzament în vocea lui, dar era convinsă că rânjea cu gura până la urechi. Tot nu voia să îl privească. Oare va înţelege aluzia?

Se ridică şi se scutură de praf şi de paie, apoi se întinse iar după şa. În jur era linişte. Îl pregăti pe Sir Ambrose întrebându-se, totodată, dacă Devlin mai era acolo. Dar tot nu avea de gând să…

— Bun, am înţeles, nu te-ai uitat la mine nici măcar o dată de când am apărut, spuse el, cu un ton destul de aspru şi enervat. Ce s-a întâmplat, mi-au crescut cumva coarne şi nu ştiu?

De data asta Megan nu-şi mai putu ţine gura:

— Le aveai deja.

— Uită-te la mine când mă insulţi!

Ea n-o făcu, dar începu să-i explice.

— Ţi-ai uitat propriul avertisment? Eu cu siguranţă n-am făcut-o, domnule Jefferys. N-am de gând să te provoc din nou uitându-mă la tine.

— Mă provoci chiar acum, mormăi el. Există mai multe feluri de a privi pe cineva, adăugă, pe un ton ceva mai calm. Iar tu ştii foarte bine la care dintre ele mă refer. Pe lângă toate astea, eram mânios când te-am ameninţat. E foarte posibil ca data viitoare când mă analizezi din cap până-n picioare să nu se întâmple nimic. Încercăm?

— Nu.

— Cum vrei. Iazul ăla afurisit era mult mai rece decât voiam.

Ea nu mai rezistă şi îi aruncă o privire aproape duşmănoasă.

— Iazul ăla afurisit, cum îi spui, domnule Jefferys, este, întâmplător, iazul meu iubit. Aş aprecia dacă nu te-ai

mai apropia de el.

— Dacă vrei să nu mă mai apropii, fă bine şi nu mă mai înfierbânta aşa de tare încât să am nevoie de o baie rece ca să nu te iau pe sus în pat.

Ea se înroşi, apoi spuse, cu glas stins:

— Poţi folosi în continuare iazul.

— Bănuiam că vei spune asta.

Megan îl scoase pe Sir Ambrose din boxă şi-l duse în zona pregătită pentru a încăleca, ignorându-i tonul înfumurat.

— Răsfăţată căpoasă, mormăi Devlin când ea trecu pe lângă el.

Apoi continuă cu voce tare:

— Trebuia să-mi ceri ajutorul cu şaua aia.

— De ce? Mă ocup singură de calul meu. Şi ca să-l pregătesc, şi ca să-l îngrijesc.

— Calul tău?

Ea miji ochii, mirată de expresia lui sincer uluită.

— Ce ţi se pare aşa neobişnuit?

— Mă întrebam cum de-ai ajuns să ai un cal pursânge.

— L-am primit cadou pe Sir Ambrose când am împlinit 12 ani.

— El e Sir Ambrose? izbucni el în râs.

Megan scrâşni din dinţi.

— Şi ce naiba e aşa de amuzant?

— Regret să fiu eu cel care te informează, domnişoară Penworthy, că acel cal e, de fapt, o iapă.

— Ştiu prea bine.

— Atunci de ce i-ai spus Sir Ambrose? întrebă el, fără să mai rânjească.

— I-am dat numele fostului ei proprietar, Ambrose St. James.

— De ce? întrebă el repede, încruntându-se. L-ai cunoscut? Arăta ca un afurisit de cal?

Furia lui, declanşată parcă din senin, o luă prin surprindere.

— Nu l-am cunoscut încă. Nu ştiu cum arată. Dar ce importanţă are? Şi ce-ţi pasă ţie cum îmi numesc calul?

— Deloc. Absolut deloc, răspunse el, aproape certând-o. Doar că e stupid să-i spui aşa unui cal, în special unei iepe.

— Aşa cum, dacă mă-ntrebi pe mine, e stupid să-i dai cuiva numele Devlin, cu toate trimiterile la diavoli şi aşa mai departe. Deşi ţie ţi se potriveşte mănuşă.

El îi răspunse apucând-o de mijloc şi ridicând-o până când ochii lor ajunseră la acelaşi nivel.

— Ţi-aminteşti ce-am spus ce le fac femeilor când devin prea nărăvaşe? întrebă el cu un ton ameninţător, dar suav, totodată.

Megan dădu din cap, căci rămăsese fără cuvinte.

— Ţi-a venit rândul, domnişoară Penworthy.

Megan se trezi în şa, într-o aterizare un pic cam bruscă. Zguduitura o ajută însă să iasă din starea în care o adusese el. Nu se mai simţea intimidată. Numai că Devlin nu aşteptă ca ea să-şi recapete curajul şi plecă de lângă ea. Megan îl urmări cu privirea, clocotind de furie din pricina celei mai recente ameninţări pe care i-o servise. Sigur nu va îndrăzni să o atingă în acel fel. S-o bată la fund aşa cum ar pălmui o iapă pe crupă. Bine-ar fi să nu îndrăznească. Se gândi o clipă să se ducă după el şi să i-o spună verde-n faţă, numai că tonul cu care îi vorbise însă îi răsuna în urechi. Poate îi va spune altă dată. Da, altă dată, când n-o să mai fie atât de... furioasă.

Capitolul 9

— Roz?!

Devlin nu-şi putea desprinde privirea de la draperia pe care Mortimer tocmai o agăţase la singura fereastră a noului lui dormitor.

— Altă culoare nu ai găsit? Tocmai roz?

— Fii mulţumit că am găsit ceva gata făcut într-un sătuc cât Teadale. Şi chiar nu înţeleg de ce te plângi. Camera asta avea nevoie de o pată de culoare.

Camera avea nevoie să fie pusă pe foc, în opinia lui Devlin.

— Ai reparat clanţa?

— Ba bine că nu. E ca nouă acum. Vezi că mai târziu o să-ţi vină nişte covoare.

— N-ai găsit dulgheri pe-aici?

— Nu în Teadale.

Devlin oftă. Simţea că ajunge la capătul răbdării. „O să-ţi prindă foarte bine”, îl asigurase Duchy. „Cine ştie, poate va fi lecţia de umilinţă de care ai nevoie, dragă băiete”. Numai că Duchy nu văzuse cum arăta grajdul de pe proprietatea moşierului. Nu mai fusese locuit de ani buni. Până şi Timmy prefera să se ducă seară de seară acasă, în căsuţa părintească supraaglomerată, decât să doarmă în una dintre cele două cămăruţe folosite cândva de grăjdari şi devenite, între timp, spaţii de depozitare. Lui Devlin i se păruse greu de crezut că un om de nivelul moşierului nu avea decât un angajat la grajduri şi doar patru cai.

— Pereţilor le-ar prinde bine nişte vopsea. Iar eu aş aprecia mult gestul, spuse Devlin. Numai să nu fie vopsea roz.

— Asta ar însemna să simţi mirosul de vopsea şi-n somn, îl avertiză Mortimer.

— Îţi reamintesc că dorm într-un grajd, deci am uitat deja de mirosuri, replică Devlin.

Mortimer râse.

— Ai dreptate. Ce-ar mai conta încă un miros odios.

Devlin nu vedea nimic amuzant în întreaga situaţie. Era teribil de tentat să lase baltă orice precauţie şi să se ducă la han împreună cu Mortimer, numai că încă îl apăsa avertismentul lui Duchy, care îi spusese clar să se ţină de parte de locurile publice. Oare când naiba va învăţa să-i spună nu lui Duchy?

— Îmi trebuie mai multe cămăşi, spuse Devlin, privindu-şi cu dezgust mânecile cămăşii albe, care erau deja pline de pete. Cel puţin 12 cămăşi, adăugă el.

— Te-am avertizat deja că grajdul şi albul nu fac casă

bună pentru un gentleman.

— Ocupă-te de asta, domnule Browne, şi cu ocazia asta interesează-te ce femei disponibile sunt în zonă.

— Disponibile pentru ce? întrebă Mortimer cu un ton nevinovat. A, da! exclamă brusc, când Devlin îl fixă cu privirea. Bine, dar eu nu sunt… eu nu mă ocup…

— Lasă dramele, domnule Browne, altfel…

— …o să sufăr şi eu?

Devlin se încruntă.

— Aici e o zonă drăguţă, civilizată. Ca să ai parte de o hârjoneală prin partea locului, trebuie să iei fata de nevastă.

— Nici vreo bodegă cu femei uşoare?

— Nu există bodegi. Există o cârciumă, chiar la han, anunţă încântat Mortimer.

— Deci trebuie să mă duc la Londra pentru ceva distracţie?

— Doar dacă ai chef de un duel.

Devlin pufni, iar Mortimer îndrăzni să-i facă o propunere, străduindu-se să nu rânjească.

— Aud că-n apropiere e un iaz foarte plăcut unde te poţi răcori.

— Am fost deja la nenorocitul ăla de iaz! izbucni Devlin.

În minte îi apăru o imagine foarte vie a lui Megan călare pe Sir Ambrose, mulţumită lui Browne, care adusese vorba de iaz şi de baia lui în apa rece ca gheaţa. Sir Ambrose, pentru numele lui Dumnezeu!

Fusese tentat să gonească după ea ca să se asigure că nu se răneşte, dar bănuia că, dacă avea calul de atâta vreme, probabil se descurca foarte bine şi ştia să îl stăpânească.

Cu toate că impulsul de a se lua după ea nu prea avea de-a face cu raţiunea.

— Adaugă o ladă de brandy la ce-am cerut până acum, spuse Devlin, nemulţumit. Deci n-avem nicio porumbiţă rănită în toată regiunea?

— Nici măcar una.

— Adu atunci două lăzi de brandy.

*

În acea zi, din cauza proastei dispoziţii, Megan fu la un pas să nu îl mâne pe Sir Ambrose către pajiştea de pe culme. Era locul unde se întâlnea de câteva ori pe săptămână cu Tiffany, pentru plimbarea călare de dimineaţă. Tiffany nu era la fel de pasionată de călărie, deşi se descurca bine, aşa că nu ieşea în fiecare dimineaţă.

În acea dimineaţă, fetele nu plănuiseră să se întâlnească. Tiffany era destul de spontană cu ieşirile la călărie, aşa că Megan trecea zilnic şi pe pajiştea înaltă dintre proprietăţile lor, pentru orice eventualitate.

Când Megan îşi făcu apariţia, Tiffany era deja acolo, lucru neobişnuit, pentru că Megan venise mai devreme ca de obicei, dată fiind graba ei de a pleca mai repede din grajd.

— E zi de curăţenie la voi acasă? Că nu văd alt motiv pentru care ai ieşi atât de devreme, spuse Megan, apropiindu-se de prietena ei. Sau poate mama ta s-a pus iar pe redecorat?

— Niciuna, nici alta. Am veşti pe care sunt nerăbdătoare să ţi le dau. Şi sunt moartă de curiozitate.

— Bănuiesc că va avea întâietate curiozitatea?

— Cu siguranţă, rânji Tiffany. Mai ales că ieri n-ai venit, deşi am trimis trăsura după tine. Aş fi venit eu, mai târziu, dar mama promisese deja că o să citesc la întâlnirea societăţii de poezie pe care o patronează. Iar aseară au venit la cină Tyler şi părinţii lui.

— Cum a fost?

— Bine, la cât de agitată eram. Acum spune-mi, chiar aţi cumpărat acea minunăţie de cal?

Megan zâmbi.

— Da! Iar tata a cumpărat şi câteva iepe, doar că încă n-au fost aduse.

— Cred că eşti încântată până peste poate. Până şi Tyler este. Aseară aproape că n-a vorbit decât despre acel

armăsar. I-a povestit şi tatălui lui. Au pus pariu că e un fost cal de curse, aşa că nu m-aş mira dacă te vor vizita săptămâna asta ca să arunce o privire. Ai apucat să-l călăreşti?

— Ştii bine că nu se cade ca o lady să călărească un armăsar.

— Nu te-mpiedici tu de aşa ceva, răspunse Tiffany, care îşi cunoştea bine prietena. Deci să înţeleg că încă nu?

— Nu încă, oftă Megan.

— Şi cum a rămas cu îngrijitorul cel chipeş? Ai aranjat deja să fie dat afară?

— Ţi s-a părut chipeş?

— Divin. Ţie nu?

Megan ridică din umeri.

— E destul de atrăgător, într-un fel, dacă treci peste grosolănia lui. Iar eu nu pot să trec peste aşa ceva. Dar nu, n-am reuşit să scap de el. Când Devlin Jefferys a spus că vine la pachet cu calul, nu minţea. Scrie în afurisitul de contract de cumpărare că nu poate fi concediat.

— Foarte neobişnuit.

— De-a dreptul revoltător, aş zice, răspunse Megan, simţind că încet-încet se înfurie din nou. Nici n-ai idee cât de sigur pe el este şi cât de arogant, grosolan şi scandalos se poartă.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Da. Tot ce am pomenit mai devreme.

— Ciudat, murmură Tiffany ca pentru sine. De obicei, bărbaţii nu se poartă aşa în preajma ta.

Megan îşi privi prietena o clipă, apoi consimţi.

— Ai dreptate, nu se comportă aşa.

— Seamănă cu felul în care te purtai tu cu Tyler.

— Aşa e, fu de acord Megan, după încă un moment de gândire.

— Măcar domnul Jefferys e mai chipeş decât majoritatea bărbaţilor, punctă Tiffany. Crezi că are aceeaşi problemă pe care o ai tu, în sensul că toate femeile se îndrăgostesc de el?

— Nu toate femeile se îndrăgostesc de mine,

răspunse Megan, străduindu-se să pară serioasă.

Tiffany izbucni în râs.

— Ştii bine ce vreau să spun.

— Sigur că ştiu. Dar adevărul e că acest individ nu e câtuşi de puţin genul de care să te amorezezi.

— Aşa păreai şi tu faţă de Tyler.

Era adevărat, dar Megan nu-şi imagina că un bărbat ar recurge la aceleaşi stratageme la care apelase ea cu Tyler. Cum era posibil ca toate acele insulte să fi fost deliberate? Oare şi sărutul fusese doar un alt mijloc de a o insulta?

Reamintindu-şi de sărut, Megan spuse:

— Chiar nu vreau să mai discut despre crescătorul de cai. Mi s-a pus în vedere că am un neajuns şi apelez la tine să mă ajuţi. Habar nu am să sărut.

— Să săruţi? întrebă Tiffany, derutată.

— Da. Nu ştiu cum se face. Cred că ar trebui să ştiu înainte să-mi cunosc ducele, nu?

— Nu neapărat… dar stai aşa! Doar nu te aştepţi să te învăţ eu.

— Nu fi toantă! Doar că tu ştii mai multe decât mine. Te-a învăţat Tyler? A venit totul natural sau ai avut nevoie să exersezi?

— Am exersat, da. Tyler habar nu avea că mă iniţiază, dar chiar asta făcea. Şi nu, n-aş spune că totul vine de la sine, natural, pentru că în primele dăţi eram prea emoţionată şi agitată ca să înţeleg ceva. Acum e ca şi când aş fi ştiut dintotdeauna să sărut. Dar, Meg… nu ne sărutăm cine ştie ce, adică doar aşa, scurt, de bună ziua şi rămas-bun, şi doar când nu ne vede nimeni, după cum bine ştii.

În calitate de însoţitoare a tânărului cuplu, Megan însăşi se făcuse de câteva ori că nu e atentă ca să-i lase să se sărute.

— Dar ia zi-mi, te-a atins cu limba?

— Megan! Unde-ai aflat de asta?

— Întâmplător, te asigur, se grăbi să spună Megan. Deci, zi-mi, şi-a folosit vreodată limba?

— Nu, dar m-a prevenit, mi-a zis să nu fiu şocată dacă

se va întâmpla să îl ia valul şi să o facă. Şi mi-a mai zis că, după ce vom fi căsătoriţi, genul acela de sărut va fi parte din…

— Chestia aia? şopti Megan.

— Da, din chestia aia. Dar, dacă mă-ntrebi pe mine, toată treaba asta cu limba e cam dezgustătoare.

— Să ştii că nu e.

Tiffany făcu ochii mari.

— Megan Penworthy, cine te-a sărutat cu limba?

— Am spus eu că…

— Nici nu era nevoie!

— Of, bine, mormăi Megan. Devlin Jefferys. Şi, dacă ai de gând să mă întrebi de ce nu ţi-am spus până acum, să ştii că n-am zis nimic pentru că mă înfurii de fiecare dată când îmi aduc aminte.

— Crescătorul de cai?

— Ţi-am spus că are un comportament revoltător. Şi, ca să vezi, la sfârşit a spus că din cauza mea m-a sărutat, pentru că mă uitam fix la el.

— Şi aşa era? Te uitai?

— Hai să te întreb ceva. Să zicem că în faţa ta apare un bărbat pe jumătate dezbrăcat. Ce faci? Te întorci imediat cu spatele?

— Glumeşti? râse Tiffany. Întâi m-aş uita un pic şi abia pe urmă m-aş întoarce cu spatele.

— Ei, bine, eu am uitat să mă întorc.

— L-ai văzut dezbrăcat?!

— Pe jumătate doar. Văd că ţii morţiş să-ţi explic pas cu pas.

Explicaţiile durară ceva timp, dar după ce termină, Megan spuse:

— Poate că ai dreptate, poate că o face special. Crezi că ar fi mai bine să îi spun să nu se mai străduiască, pentru că în curând voi fi promisă cuiva?

— Cred că cel mai bine ar fi să-i spui tatălui tău ce se petrece.

— Dacă-i spun, vom pierde calul, pentru că tata îl va expedia pe Jefferys cât ai clipi.

— Înţeleg că ăsta-i marele necaz! exclamă Tiffany indignată. La naiba, fie că-i spui sau nu, trebuie să găsim o cale să-l facem să ia aminte şi să se poarte cum se cuvine.

— Să găsim? Să-l facem? zâmbi Megan.

— Păi, acum că mi-ai povestit totul…

— Nu vreau să-ţi baţi capul. Am decis să îl ignor, şi dacă strategia nu funcţionează, am să-i spun că urmează să mă mărit cu St. James. Niciun om întreg la minte n-ar îndrăzni să provoace furia unui duce, cu atât mai puţin o haimana ca Jefferys. Nu ştiu de ce a început cu insultele, dar după acea dezvăluire ele vor înceta, fii atentă la ce-ţi spun!

— Sunt convinsă că ai dreptate. Ba chiar s-ar putea să încerce să te linguşească, să se dea bine pe lângă viitoarea ducesă de Wrothston.

— Nu-i nevoie. O să mă mulţumesc cu satisfacţia de a-i vedea moaca şocată, la fel ca a lui Lady O., în ziua în care am să-mi fac apariţia în caleaşca ducală.

— Vai, aproape că am uitat să îţi dau vestea, tresări Tiffany. E o veste care te aduce cu un pas mai aproape de ziua revanşei. Mama a primit de la o prietenă invitaţii la un bal mascat care va avea loc chiar înainte de deschiderea sezonului. Prietena ei este Elizabeth Leighton. Iar în ziarul *Times* de ieri era o scurtă notă despre acel bal care va avea, se pare, o listă de invitaţi impresionantă, printre care şi…

— El? chiui Megan, încântată. Iar eu stăteam aici întrebându-mă cum să fac să îl întâlnesc. Mama ta va accepta invitaţia, sper!

— O pot convinge.

— Şi pot să vin cu voi?

— Crezi că m-aş duce fără tine?

— Poftim! Soarta îmi arată drumul pe care trebuie să-l urmez. Nu trebuie decât să mă las dusă de destin. Deci unde e balul? Şi când?

— Familia Leighton locuieşte în Hampshire, iar balul e săptămâna viitoare. Haide, Meg, nu face faţa asta îngrozită! Avem o grămadă de timp să ne pregătim…

— Nu e timp pentru o rochie nouă!

— Dar ai o mulţime de…

— Pentru ocazia asta îmi trebuie o rochie specială! Trebuie să cuceresc un duce, Tiff! Un duce!

— Ai dreptate, recunoscu Tiffany. Nu are sens să riscăm cu o rochie de-a gata. Hai să ne luăm la întrecere până la…

— Ne vedem mai târziu, îi aruncă Megan peste umăr, din galop. Sunt prea nerăbdătoare să pot să-l ţin pe Sir Ambro…

Tiffany nu auzi finalul frazei, dar nici nu avea nevoie. Ştia că o va găsi pe Megan la atelierul domnişoarei Whipple, croitoreasa. Citirea gândurilor devine una dintre calităţile necesare când ai o prietenă foarte apropiată.

Capitolul 10

În acea după-amiază, Megan se întoarse acasă extrem de bine dispusă. Găsise o mătase verde absolut adorabilă şi nişte tul alb din care avea de gând să-şi facă o uimitoare rochie de bal.

Era de la sine înţeles că nu avea de gând să îşi strice dispoziţia cu o vizită la grajduri, fie doar pentru a-l lăsa pe Sir Ambrose. Numai că îi făcea mare plăcere să îşi ţesale calul şi nu avea de gând să renunţe la asta. Aşa că, pentru prima dată, trimise un servitor la grajd ca să ia ustensilele necesare şi se apucă să ţesale calul chiar în curtea casei, la umbra unui nuc bătrân.

Nu trecură nici zece minute şi îşi făcu apariţia Devlin Jefferys.

— Ce crezi că faci? întrebă el fără nicio introducere.

Megan constată că apariţia lui nu-i strica dispoziţia aşa cum îşi imaginase. Culmea, el părea indispus la vederea ei. Părea nemulţumit de-a dreptul, iar gândul o făcu pe Megan să zâmbească.

— Ce ţi se pare că fac, domnule Jefferys? Nu că nu ar

fi evident.

Tonul ei pe jumătate voios, pe jumătate condescendent îl făcu să scrâşnească din dinţi.

— Asta-i treaba lui Timmy.

— Îmi place să mă ocup singură. Nu am explicat asta suficient de clar de dimineaţă?

— Atunci de ce nu te ocupi acolo unde trebuie şi insişti să te dai în spectacol aici?

— Spectacol? Fără public? Hai să nu exagerăm. Şi cred că e destul de evident de ce sunt aici şi nu la grajduri. Încercam să evit compania ta neplăcută. Ce cauţi tu aici, stricându-mi planurile?

El o privi fix câteva clipe, apoi băgă mâinile în buzunar şi mormăi:

— Nu am vrut să te gonesc din grajd. Eşti la tine acasă, totuşi.

Devlin minţea de îngheţa apele, dar se plictisise de moarte toată ziua şi nu aşteptase decât ca Megan să se întoarcă acasă. Nu crezuse că fata va încerca să îl evite de tot. Crezuse că ea va reveni şi mai furioasă, ca orice roşcată, şi că încleştarea lor va continua. La naiba, de-abia aşteptase momentul. Ce-avea să facă acum?

— Cred că-ţi datorez scuze, spuse el şoptit, de parcă acele cuvinte l-ar fi ars pe limbă.

— Cine le mai numără?

Fir-ar să fie, fata o căuta cu lumânarea! Îi dădea un deget, iar ea îi luă toată mâna.

— Prea bine, acceptă-mi-le pe toate.

Megan reuşi să îşi ascundă surprinderea. Era conştientă de lipsa de sinceritate din cuvintele lui. Părea că scuzele îi sunt smulse cu forţa, sub ameninţarea unor urmări cumplite. Se gândi câteva clipe dele lui i se părea că a-şi cere scuze era cumva răul cel mai mic, nu un demers corect şi firesc. Pe de altă parte, de ce şi-ar bate capul, îşi spuse?

Dat fiind că erau şanse mici ca el să fie serios şi să-i ofere ramura de măslin, în semn de împăcare, ea îi răspunse:

— Nu sunt convinsă că scuzele sunt suficiente pentru ce…

Făcu o pauză, căci îi atrase atenţia tensiunea care pusese stăpânire pe el şi felul în care îşi încruntase sprâncenele negre.

„Runda asta e a mea, domnule Jefferys”, îşi spuse ea, satisfăcută, apoi îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Pe de altă parte, sunt într-o dispoziţie prea bună ca să îţi port pică, aşa că îţi accept scuzele. Pe toate.

Devlin abia dacă o auzi. Încerca să-şi revină din efectul zâmbetului ei. Cine-ar fi crezut că două gropiţe se pot transforma în arme mortale? Era uimit, nu-şi putea aduna gândurile şi nici nu reuşea să scoată vreo vorbă. Parcă ar fi primit un şut în dos.

„Fata asta ar trebui să fie pistruiată”, îşi spuse el copleşit de nemulţumire. „De ce naiba nu e?”

De ce nu avea nimic care să distragă atenţia de la acel zâmbet care putea face un bărbat să vrea să o ia în braţe şi să o apere de toate relele, tot restul vieţii lui?

Devlin încercă să se scuture de acele gânduri. Ea îl privea, aşteptându-i răspunsul, iar el se mulţumi să dea din cap. Era atât de nervos că nu mai era sigur dacă ea îi acceptase scuzele. Dar nu avea de gând să îi ceară să repete ce-i spusese cu câteva secunde mai devreme. Se rezemă de trunchiul copacului şi o privi cu atenţie. Dacă nu-i acceptase scuzele, avea să-i spună câteva. În cel mai rău caz, să-i ceară să plece. Dar ea nu făcu niciuna, nici alta. Pur şi simplu îi ignoră prezenţa.

Fir-ar să fie!

Obţinuse un acord temporar de încetare a focului, cu toate că nu-l dorise neapărat, iar acum nu ştia ce să-i spună fetei. Conversaţia normală pe care ar purta-o cu cineva de nivelul ei ar fi sunat ridicol venind din partea unui crescător de cai. Plus că îi plăcea cu adevărat să joace acel rol în relaţia cu ea. Aşa avea parte de o libertate de exprimare pe care n-ar fi avut-o în mod normal. Era o plăcere rară să nu fie nevoit să fie atent la ce spune sau să nu se piardă cu firea.

— Săptămâna asta mă duc la un bal mascat la Hampshire.

Devlin ridică sprâncenele ca reacţie la informaţia nesolicitată.

— Şi de ce-mi spui asta mie?

Megan ridică din umeri.

— Sunt foarte încântată şi nerăbdătoare şi mă gândeam să-ţi povestesc şi ţie.

— Cu alte cuvinte, voiai să-mi dai peste nas pentru că nu e genul de eveniment la care să fiu vreodată invitat.

— Şi asta, spuse ea, privindu-l pe sub gene. Te doare rău nasul?

Devlin reuşi să râdă forţat.

— Stai liniştită, am fost şi eu pe la câteva baluri.

— Nu mai spune! La unul dintre balurile mascate publice de la Covent Garden?

— Cum de-ai ghicit? replică el sec.

— Nu-i acelaşi lucru cu balurile unde eşti printre conţi şi duci.

— Uite-mă aici, cu tine, răzgâiato… izbucni el, apoi se opri. Nu-ţi face iluzii prea mari, domnişoară Penworthy.

Ea tăcu şi continuă să ţesale iapa, de data asta ceva mai energic. Devlin rânji. Făcea eforturi să îl ignore din nou. Când era furioasă, avea o strălucire aparte. Obrajii i se colorau, iar ochii îi sclipeau. Îşi imagina că ar arăta exact aşa în timpul… Tensiunea care îi cuprinse brusc vintrele îl convinse că ar fi mai bine să-şi alunge degrabă astfel de gânduri.

— Ce-i aşa deosebit la un bal în Hampshire? se gândi Devlin să întrebe. Mă gândeam că eşti mai curând nerăbdătoare să îţi începi sezonul la Londra, în curând.

Megan ridică privirea, acordându-i întreaga atenţie.

— De unde ştii de sezonul meu?

— Nu aşa se obişnuieşte, ca fiecare fată de vârsta ta să se ducă la Londra ca să-şi găsească soţ?

— Nu toate fetele. Iar eu s-ar putea să nu mă duc deloc dacă totul merge bine în Hampshire. De fapt, stai, o să merg la Londra la nunta lui Tiffany. Dar în afară de

asta…

— Cum adică dacă totul merge bine în Hampshire? întrebă Devlin, un pic mai repezit decât şi-ar fi dorit. Te-aştepţi o cerere în căsătorie?

— O, Doamne, nu! râse Megan. Atunci o să fie prima dată când am să-l văd. Am speranţe mari, dar nici chiar atât de mari.

— Cu alte cuvinte, ai pus deja ochii pe el, dar el încă nu ştie. Cine e amărâtul?

— Te rog să fii mai respectuos când vorbeşti despre viitorul meu soţ.

— Poţi să mă rogi până mâine, replică el. Nu glumeşti, aşa-i? Chiar ai de gând să te măriţi cu un bărbat pe care nu l-ai văzut în viaţa ta?

— Da, răspunse ea apăsat. Aşa că, domnule Jefferys, nu trebuie să-ţi mai faci griji. În curând, voi fi promisă.

— O, da, tu chiar ai de gând să te îndrăgosteşti de individul ăsta fără chip… ai măcar vreo idee despre cum arată?

— Nu, dar…

— Aha! Deci te interesează doar titlul lui!

— Şi ce dacă? Ce, sunt prima care urmăreşte să se mărite pentru titlu?

— Nu eşti deloc prima, doar că, de obicei, cel care deţine titlul se alege şi el cu ceva din întregul aranjament. Ce ai tu de oferit?

Tonul lui sfidător o uluia şi o revolta.

— Bravo, halal armistiţiu!

Se întoarse pe călcâie şi porni cu Sir Ambrose spre grajduri. Devlin se ţinu după ea.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta.

— Ce mai contează o insultă în plus? Poate că Tiffany avea dreptate, la tine jignirile sunt un mijloc de a împiedica femeile să-ţi cadă la picioare. Dar ţi-am spus deja că nu e nevoie să îţi faci griji că aş „cădea” în vreun fel, domnule Jefferys. E ridicol să crezi că aş face-o. În caz că ai crezut asta vreo clipă. Nu sunt câtuşi de puţin atrasă de tine.

Afirmaţia el fu ca un steag roşu fluturat în faţa unui

taur.

— Te pot contrazice foarte uşor. Vrei?

— Ai de gând să te dai în spectacol aici, în faţa casei?

— Nu mai suntem în faţă, în caz că n-ai observat. Şi, da, al naibii să fiu dacă nu am de gând să mă dau în spectacol, scrâşni el.

— Mai bine nu. Tatălui meu n-o să-i placă deloc. Şi o să mă asigur că va afla, pentru că am de gând să ţip până vă sparg tuturor timpanele. Nici viitorului meu soţ, ducele de Wrothston, n-o să-i pice deloc…

— Cine?!

Megan privi înapoi. Devlin se oprise, iar ea savură expresia şocată de pe chipul lui.

— Mă gândeam eu că vei reacţiona la numele lui, spuse ea cu înfumurare.

— Am auzit bine?

— Chiar foarte bine. Până la sfârşitul anului mă voi mărita cu Ambrose St. James, actualul duce de Wrothston. Iar tu, domnule Jefferys, n-o să fii invitat la nuntă.

— De ce… de ce el?

— De ce nu? Îmi plac caii lui.

— Îţi plac…

Începu să bolborosească neinteligibil, aşa că Megan ridică din umeri şi intră în grajd. Bărbatul mărunţel cu care venise Devlin îşi făcu apariţia şi îl duse pe Sir Ambrose în boxa lui.

— Ziua bună, domnişoară, o salută el cu respect, scoţându-şi pălăria.

— Ziua bună şi dumitale, domnule… Browne, aşa e?

— Da, domnişoară.

— Ce mai face armăsarul nostru?

— Caesar e într-o formă de zile mari. E foarte bine.

Ea se întoarse spre Devlin, căci îi simţise prezenţa. Decise să profite de regretul şi de agitaţia pe care era convinsă că i le provocase când îl informase cu ce bărbat puternic şi influent avea să se mărite.

— Vreau să călăresc armăsarul!

— Nu.

— Nu? Pur şi simplu?

— Stai foarte bine cu auzul.

Convingerile tocmai i se spulberaseră.

— Eşti imposibil! îi spuse ea, ieşind din grajd.

— Eu?! Eu sunt imposibil? se întrebă Devlin cu voce tare, privind înspre Mortimer. Fata şi-a ales deja soţul, domnule Browne. Nu l-a văzut în viaţa ei, dar a luat deja decizia. Ghici cine e.

— Îl cunoşti?

— O, da. Îl cunosc, şi încă cum! Crede că se va mărita cu ducele de Wrothston.

Mortimer făcu ochii mari.

— Bine, dar… tu eşti ducele de Wrothston.

— Ba bine că nu!

Capitolul 11

Ambrose Devlin St. James, al patrulea duce de Wrothston şi deţinător şi al altor titluri ceva mai puţin importante, era absorbit de munca de jos pe care o presta cu intensitate maximă. Strângea fân şi o făcea aproape cu răutate, dar şi cu un soi de detaşare care îl făcea imun la durerea din palme sau la sudoarea care îi udase deja cămaşa. Se apucase de treabă numai ca să aibă ceva de făcut, să reziste impulsului de a sparge pereţii cu pumnii, căci asta ar fi vrut să facă după discuţia cu domnişoara Penworthy şi după dezvăluirea cu care îl lovise în moalele capului. Spre nemulţumirea lui, actuala îndeletnicire nu-l ajuta prea mult. Din contră, de fiecare dată când înfigea furca în fân, furia îi creştea.

Aşadar, avea de gând să se mărite cu el, nu? Peste cadavrul lui! Ce tupeu pe ea! Ce îndrăzneală să pună ochii pe el înainte să-l fi cunoscut. Celelalte femei care îl doriseră pentru titlul lui – şi fuseseră destule, le pierduse numărul – îl doriseră şi pentru el, pentru calităţile lui. Trebuia să se fi obişnuit să fie vânat pentru simplul fapt că era duce, dar nu reuşea. Iar cazul lui Megan era aparte.

Ei nu-i păsa dacă ducele pe care şi-l alesese era un

om de nimic sau un sfânt între sfinţi, pentru că n-o interesa bărbatul, ci titlul pe care îl purta. Doamne, Dumnezeule, fata recunoscuse, o spusese cu gura ei şi nu avusese nicio tresărire de jenă că aspira cu atâta sânge rece la ceva atât de…

Nici nu îşi mai găsea cuvintele.

O considerase răsfăţată, chiar temperamentală, dar n-o crezuse oportunistă.

Şi când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu era firea lui Freddy şi nevoia ca el să dispară o vreme din cauza asta…

Nu îşi amintea să fi acceptat o invitaţie la Hampshire, dar la câte invitaţii primea, uita de ele şi trebuia ca secretarul să-i amintească. Aşa că, cel mai probabil, dacă ar fi fost acasă, unde îi era locul, şi nu s-ar fi purtat ca un laş, la insistenţele lui Duchy, s-ar fi dus la acel bal din Hampshire, ar fi întâlnit-o pe Megan în cu totul alte circumstanţe, şi-ar fi pierdut capul din pricina zâmbetului ei devastator şi n-ar fi bănuit nicio clipă că era o mică aventurieră vicleană care nu urmărea decât titlul lui.

Gândul îl înfioră şi îl înfurie, totodată. Bine-ar fi să îşi facă apariţia la afurisitul de bal şi să-i dea lui Megan exact ce merita – un crai notoriu, un derbedeu risipitor, un mojic de primă clasă care s-o sperie de moarte.

Dacă ea ştia că el va fi acolo, asta însemna că circula un zvon în acest sens. Iar asta însemna că zvonul trebuie să-i fi ajuns la urechi şi lui Freddy. Cu toate că nu s-ar fi spus că, după dispariţia lui, Devlin s-ar încumeta să îşi facă apariţia la un eveniment public, Freddy nu avea de gând să rişte. S-ar înfiinţa acolo, cu pistoalele de duel pregătite, pentru orice eventualitate. Nu trecuse suficient de mult timp ca să fi revenit la sentimente mai bune. Devlin era convins de asta.

Dar oare cât de mult timp va trebui să treacă? Duchy anticipase că va fi nevoie de două luni.

„Pe fată o s-o cuprindă disperarea până atunci, dacă într-adevăr a rămas grea. Va fi obligată fie să spună cine e tatăl, fie să accepte un soţ pe care i-l va găsi fratele ei. Nu

mi-o imaginez pe Sabrina Richardson făcând asta, oricât de încăpăţânată şi vanitoasă ar fi, dar Freddy va insista. Nu va lăsa lucrurile aşa doar pentru că tu nu mai eşti de găsit. O va mărita, iar tu vei rămâne pe cap doar cu o problemă în loc de două”.

Problema de care scăpa era să se însoare cu Sabrina, vicleana surioară a lui Freddy. Îi mai rămânea să se ocupe să nu primească un glonţ în cap din partea celui mai bun prieten.

Două luni treceau greu la ţară. Devlin spera că lui Freddy îi va veni mintea la cap şi-şi va aminti că lui Devlin nici nu-i plăcuse vreodată de afurisita lui de soră şi în niciun caz nu o sedusese, lăsând-o şi grea, după cum afirma ea.

În acel moment aproape că zâmbi, sesizând ironia situaţiei. Ajunsese în acel grajd ca să evite să fie dus la altar de o domnişorică vicleană şi uneltitoare şi tocmai dăduse peste alta, făcută din acelaşi aluat. Una apela la minciuni ca să îl oblige să o ia de nevastă, în timp *ce* arma celeilalte era un zâmbet distrugător. Sau nu doar atât? Oare cât de departe ar fi dispusă să meargă pentru a pune mâna pe el şi pe grajdul lui? Grajdul, pentru Dumnezeu!

Era cea mai gravă insultă posibilă – îl alesese pentru că-i plăceau caii lui! A, şi nu cumva să uite, el, Devlin Jefferys, nu avea să fie invitat la nuntă. Ei, bine, rămânea de văzut cum va reuşi să-şi atingă scopul fără el.

— Faci asta cu un scop anume?

Devlin se întoarse şi dădu cu ochii de Mortimer care, aplecat pe marginea unei boxe, îl supraveghea calm. Devlin se uită în jur şi văzu că nu făcuse decât să împrăştie fânul peste tot – peste cai, în apă, pe el. Ridică o sprânceană şi încercă să ignore durerile pe care în sfârşit începea să le resimtă.

— Există mereu un scop pentru aşa ceva, domnule Browne. În cazul de acum, scopul e să mă facă să uit.

Mortimer începu să râdă.

— Ţi-a intrat pe sub piele, aşa-i?

— Deloc, protestă Devlin cu vehemenţă. Doar că încep să mă plictisesc, dacă vrei neapărat să ştii. Trebuie

făcut ceva, domnule Browne.

— Ca de exemplu?

— Pentru început, să extindem grajdul.

— Să „extindem”?

— Găseşte un tâmplar bun. Dar vom ajuta.

— Nu te descurci bine cu furca şi crezi că o să te descurci cu ciocanul?

Devlin nu binevoi să îi răspundă.

— Şi trimite-i vorbă secretarului meu să-mi transmită corespondenţa. Sau, mai bine, spune-i domnului Pike să mi-o aducă chiar el. Nu văd de ce nu mi-aş putea vedea de afaceri de la…

— Bunicii tale n-o să-i placă deloc ideea, îl preveni Mortimer.

— Duchy e bine intenţionată, dar nu ştie mereu ce-i mai bine pentru mine. A crezut că odihna mi-ar prinde bine. La acea vreme, am fost de acord, dar între timp mi-am schimbat părerea. Odihna de-aici mă-nnebuneşte.

— Nu odihna te-nnebuneşte, ci acea…

— Nu mă contrazice, domnule Brown. Fă ce ţi-am spus.

— Şi cum să-i explic eu aceste instrucţiuni domnului Pike, a cărui singură atitudine faţă de toată lumea e cea de condescendenţă, dat fiind că lucrează pentru tine de atâta vreme?

Mortimer avea dreptate. Secretarul lui Devlin avea nobleţea unui lord şi îi erau străine făţărnicia şi jocul dublu.

— Prea bine, atunci ajunge partea cu corespondenţa. Şi cea cu tâmplarul. Mâine începem treaba.

— Nu crezi că mai întâi ar trebui să cerem permisiunea stăpânului casei?

Devlin oftă. Nu era obişnuit să ceară permisiunea de la nimeni, pentru nimic. Uitase pentru o clipă care îi era rolul. Şi îi plăcuse acel moment de uitare.

— Voi vorbi eu cu el, dar nu cred că vor fi probleme, pentru că voi plăti pentru întreaga lucrare.

— Pentru întreaga lucrare inutilă, mormăi Mortimer, pentru că nici tu, nici viitorii cai n-o să rămâneţi multă

vreme pe-aici ca să vă bucuraţi de ea.

— Astea-s detalii, domnule Browne. Am nevoie să muncesc. Să fiu ocupat. Aşa că hai, să-i dăm drumul.

Capitolul 12

Megan abia ajunsese la capătul scărilor când auzi deschizându-se uşa biroului tatălui ei. Deschise gura ca să-şi salute tatăl când, spre marea ei mirare, din birou ieşi Devlin.

Megan amânase drumul spre grajduri, pentru plimbarea de dimineaţă, tocmai pentru că nu se simţea pregătită pentru o nouă întâlnire cu acel bărbat. Şi chiar simţea că avea nevoie de ceva pregătiri.

Devlin purta din nou o cămaşă albă, demnă de un gentleman (probabil că tatăl ei îl plătea mult prea bine dacă îşi permitea aşa ceva!), băgată în pantalonii lui demodaţi. Ce încrezut dornic să se facă remarcat! Nu ştia că pantalonii strâmţi nu mai erau la modă de pe vremea lui Brummell[1]? Doar lavaliera îi lipsea ca să arate ca un gentleman pursânge. În rest, avea ţinuta şi aroganţa necesare.

— Ei, bună dimineaţa, domnişoară Penworthy!

Chiar avea de gând să fie civilizat?

„Atenţie, Megan! Nu leşina!”

— Bună dimineaţa şi ţie, domnule Jefferys.

— Azi urmează să fie aduse iepele, o informă el.

— Bănuiesc că nici pe ele n-o să am voie să le călăresc? întrebă ea, străduindu-se să nu pară încă supărată şi eşuând lamentabil.

— Nu văd de ce n-ai avea voie.

Răspunsul o prinse nepregătită, iar încordarea lui Megan începu să scadă.

— Atunci pe Caesar de ce n-am voie să-l călăresc?

---

1 George Bryan Brummell, considerat un arbitru al eleganţei la sfârşitul secolului al XVIII-lea (n.tr.)

— Nu e calul potrivit pentru lady. Dacă vrei neapărat, va trebui să accepţi să te însoţesc în şa.

— Nici nu se pune… Prea bine.

Fu rândul lui Devlin să fie luat prin surprindere de felul în care se răzgândise la jumătatea frazei.

— Mă uimeşti, Megan. Cred că eşti conştientă că asta ar presupune să mă cuprinzi cu braţele.

Nu se gândise la asta, dar nu avea de gând să recunoască.

— Bineînţeles că sunt.

— Eşti sigură că poţi suporta să mă atingi?

— Dacă-mi arăţi de ce e-n stare calul, nici n-am să observ că te ating.

— Eu, în schimb, o să observ.

Megan se blocă un pic.

— Dacă nu suporţi să te ating, de ce-ai mai făcut propunerea?

— Pentru că n-am crezut că vei accepta.

La acea afirmaţie de puştan, Megan nu se putu abţine să nu zâmbească şi să-l tachineze.

— Sper că n-ai de gând să strici totul. Ai făcut o propunere, iar eu am acceptat-o. Şi, dacă nu te deranjează, aş vrea să ieşim călare chiar acum.

El o urmă şi se îndreptară împreună către grajduri. Sigur că îl deranja, dar avea să-i ofere acea plimbare călare pe Caesar. Avea de gând să-i dea frâu liber armăsarului şi să-i ofere plimbarea vieţii ei. Iar dacă va supravieţui, îşi va ţine gura pe viitor.

*

Caesar era în formă maximă şi era dornic să o arate. Peisajul rural se transforma în culori, în nuanţe de verde şi maro pe care abia dacă le prindeau cu coada ochiului. Plus ceva flori sălbatice. Iar Megan râdea. Râdea de încântare, de fericire, savurând forţa şi viteza animalului de sub ei. Aşa cum Devlin anticipase, ieşirea se dovedea, pentru el, tortură pură. Nu era suficient de rău că braţele ei îi

cuprindeau talia. Se pregătise pentru asta şi ştiuse ce avea să îndure. Numai că senzaţia pe care i-o provocau sânii ei lipiţi de spatele lui era dincolo de puterea sa de îndurare, făcându-i sângele să fiarbă şi trupul să pulseze dureros. Însă cel mai rău îi făcea râsul ei. Bucuria ei se dovedea un afrodiziac teribil, iar tremurul ei îi transmitea vibraţii direct în vintre. Când se întoarseră şi ajunseră la iazul izolat pe care Megan îl numea al ei, Devlin era într-o stare de disconfort asemănătoare celei din dimineaţa precedentă, când dăduse peste iaz şi se folosise de el ca să îşi potolească înfierbântarea.

Opri calul şi descălecă un pic abrupt, fără a-i oferi sprijin lui Megan. Avea nevoie să ia un pic de distanţă şi se apucă să înconjoare lacul. Se opri pe malul opus celui unde se afla ea, îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să admire pâlcul de stejari şi ulmi care înconjurau trei sferturi din întinderea de apă. Închise ochii şi încercă să nu se gândească la faptul că nu era singur. Dar tovarăşa lui nu-i îngădui nici măcar câteva momente de linişte.

— Foarte curajos din partea ta să mă laşi să rămân călare pe Caesar! strigă Megan.

El înţelese exact ce voia să spună.

— Nu are şa laterală, Megan!

Era a doua oară când îi spunea pe numele mic fără să-i ceară permisiunea. Situaţia o enerva, dar decise să nu pună la inimă. O enerva şi că era ignorată fără menajamente, aşa că decise ca măcar în privinţa asta să facă ceva.

— E un amănunt care nu m-ar împiedica să îmi continui plimbarea fără tine, dacă aş vrea.

Replica îl făcu să se întoarcă spre ea.

— Să-nţeleg că tatăl tău n-a prea ştiut să te disciplineze?

Fu rândul ei să înţeleagă exact ce voia el să spună.

— N-ai îndrăzni! Vei fi concediat numaidecât!

— Ştii prea bine că aş îndrăzni. Vrei să te convingi?

Megan ridică bărbia, dornică să-l sfideze. Se simţea în siguranţă ştiind că Devlin e de cealaltă parte a iazului şi că

ea e călare pe superbul armăsar. Se simţea chiar în avantaj. Cu toate astea, nu era chiar dispusă să accepte provocarea pe o temă atât de delicată.

— Faci eforturi să fii atât de antipatic, domnule Jefferys? Sau e ceva natural?

— Ascultă, răzgâiato, singurele eforturi pe care le fac acum este să-mi ţin mâinile acasă. Aşa că nu-ntinde coarda.

Megan crezu că el se referea la discuţia despre corecţia fizică, dar când îl privi în ochi îşi dădu seama că nu era deloc aşa. O dorea din nou. Iar asta îi dădu un sentiment plăcut, în loc să o revolte. Megan se simţi învăluită de o căldură stranie şi reacţionă cu o îndrăzneală ce nu-i stătea în fire.

— Poate ţi-ar prinde bine o baie, sugeră ea, amintindu-şi de dimineaţa precedentă şi de motivul pentru care el venise la lac.

— Poate, răspunse el. O să priveşti? continuă, după o pauză lungă.

— Dacă mă uit o să mă săruţi din nou?

— Dacă faci pe îndrăzneaţă, o să-ţi fac mai mult de-atât.

Lui Megan începea să-i placă sentimentul de a flirta cu necunoscutul, cu toate că bunul-simţ îi cerea imperios să facă pasul înapoi. Dar când el îşi scoase cămaşa, ea nu-şi mai dezlipi ochii de la el. Avea oare să se dezbrace de tot în faţa ei? Ideea în sine era absolut scandaloasă. El era scandalos… dar atât de frumos, ca o operă de artă. De-ar fi fost o statuie, l-ar fi admirat ore în şir. Numai că era cât se poate de real, de îndrăzneţ, de provocator, iar Megan ştiu instinctiv că se juca cu focul de fiecare dată când se afla în apropierea lui. Ar fi fost o nebunie, o inconştienţă să creadă că şi-ar putea face mâna cu el, că ar putea face pe cocheta cu el. Un gentleman îşi ştia clar limitele, iar Devlin Jefferys nu era câtuşi de puţin un gentleman. I se părea însă nedrept că nu-şi putea potoli curiozitatea şi că, dacă şi-ar manifesta-o, purtarea ei ar avea consecinţe inacceptabile. Voia să se uite la el, voia cu toată fiinţa ei. Şi, dacă era

sinceră cu ea, îşi dorea şi să afle ce însemna acel „mai mult” de un sărut cu care o ameninţase el. Dar nu îndrăznea. Aşa că, atunci când degetele lui lungi începură să desfacă nasturii de la pantaloni, Megan se întoarse prompt cu spatele.

— Eşti laşă, îl auzi şoptind.

— Sunt prudentă, replică ea. Şi, te rog, în numele decenţei, pune-ţi hainele pe tine, domnule Jefferys.

— De ce? Nu fac decât să-ţi urmez sugestia, Domnişoară Prudenţă, îi reaminti el.

— N-am sugerat să înoţi gol-puşcă.

— Nu-mi place să port haine ude, replică el.

— Atunci nu înota deloc.

— Asta înseamnă că-mi propui să mă bucur de alternativă, Megan? La cum mă mângâiai din priviri, cred că la asta te referi.

Acele insinuări de natură sexuală erau incitante, dar depăşeau cu mult experienţa limitată a lui Megan. Din fericire, el era la distanţă suficient de mare să nu-i observe roşeaţa din obraji, dar tot o enerva faptul că o făcea cu atâta uşurinţă să se simtă jenată şi încurcată.

— Bine, atunci înoată, dacă trebuie neapărat, acceptă ea. Dar grăbeşte-te!

Auzi pleoscăitul apei şi, simultan, un icnet de surpriză care o făcu să zâmbească. Apa era de obicei rece ca gheaţa la acea oră, motiv pentru care ea, una, nu mergea să înoate decât după-amiaza, când era deja mult mai caldă.

— Puteam să-ţi spun eu că e rece ca gheaţa, comentă ea.

— Nu face pe-nfumurata cu mine, răzgâiato. Uiţi că tocmai de asta am nevoie? Să mă răcoresc?

— De ce tot ce spui trebuie să fie o insinuare la… la…

— Va veni o zi când vei simţi ce simt eu acum şi, crede-mă, n-o să-ţi vină să faci conversaţie despre vreme.

— Cred că o să am suficientă minte să nu ajung în situaţia respectivă.

Devlin izbucni în râs, dar se opri brusc.

— Stai aşa, vrei să spui că nu am suficientă minte?

— Aşa de evident e?

— Dă-mi voie să te informez, Domnişoară Nevinovăţie, că dorinţa nu ţine cont de timp, de loc sau de persoană. Când apare, apare. Dacă-ţi imaginezi că îmi *place* faptul că mă exciţi, mai gândeşte-te. O s-o păţeşti şi tu la un moment dat şi vei vedea că n-ai să te poţi controla, aşa cum nici eu nu pot. Fie faci dragoste, fie înduri.

Curiozitatea o învinse.

— Asta-nseamnă că va trebui să mă arunc în lacuri cu apă rece ca gheaţa?

— Sincer, nu ştiu dacă metoda funcţionează şi în cazul femeilor. Nu m-am gândit să întreb. Vrei să facem un experiment ca să te lămureşti?

— Cum?

— Mă laşi să te fac să mă doreşti, apoi vedem dacă iazul te ajută să scapi.

— N-am să-ţi îngădui să mă faci să te doresc. Şi oricum am mai multă minte decât să înot cu tine, aşa că, mulţumesc, dar am să-ţi refuz oferta.

— Fată deşteaptă.

Noi plescăieli îi dădură de înţeles că Devlin ieşise din apă, dar Megan rămase în continuare cu spatele, deşi îi era tot mai greu să îşi înfrâneze curiozitatea.

— Mă luai peste picior, domnule Jefferys, aşa e?

— Mă tem că nu.

Ea alese să nu-l creadă pe cuvânt. Era deja suficient de interesată de subiect. Nu avea nevoie de încă nişte gânduri nepotrivite pe care să şi le tot reia în minte.

— Gata? Te-ai îmbrăcat? întrebă ea nerăbdătoare.

— Vrei să spui că n-ai tras nici măcar un pic cu ochiul? răspunse el, chiar din spatele ei.

Megan se întoarse. Nu putu să nu remarce că nu intrase de tot în apă. Hainele îi erau ude doar de la mijloc în jos… ocazie cu care observă şi că umflătura din pantaloni nu prea i se micşorase.

Ca de fiecare dată, el îi surprinse privirea.

— Apa nu şi-a făcut efectul, comentă el ceea ce era deja evident. Dar nici n-avea cum, câtă vreme nu ai vorbit

decât de sex.

Ea aproape că se sufocă de indignare.

— Eu?! Tu ai vorbit! Chiar ai recunoscut.

— Ceea ce arată ce fraier sunt, spuse el tărăgănat, urcând în şa în faţa ei şi pornind la pas, ca să nu fie nevoie ca Megan să se ţină strâns de el.

Megan nici nu mai ştia de ce încercase măcar să iniţieze o discuţie cu individul. Nu aveau nimic în comun. În afară, firește, de interesul faţă de cai.

— Chiar dacă ai fost neobrăzat, ca de obicei, tot îţi mulţumesc pentru plimbare. Caesar este absolut minunat, este cel mai rapid, cel mai frumos... Dar, chiar, de unde provine?

— De la Sherring Cross.

— Chiar aşa?! exclamă ea. De fapt, trebuia să-mi dau seama. Sunt cele mai bune grajduri din ţinut.

— Eu chiar am crescut în grajdurile alea pe care le apreciezi atât de mult.

— Nu te cred! făcu ea.

— Bine, mint.

Trecură cinci minute până când ea se încumetă să reia discuţia.

— Aşadar, îl cunoşti?

— Pe cine?

— Ştii la cine mă refer. Pe duce.

— Credeam că îl cunosc.

— Ce naiba-nseamnă asta?

— Înseamnă că individul s-a schimbat mult, Megan. S-a transformat într-un bărbat fără onoare, un nemernic care seduce tinere nevinovate.

— Eşti un mincinos, domnule Jefferys! exclamă ea indignată. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă vei păstra un ton respectuos când vorbeşti despre duce.

— Atunci nu-mi fi.

Capitolul 13

În acea după-amiază, Devlin stătea în faţa grajdului când apăru un tânăr gentleman bine îmbrăcat şi îi predă frâiele calului.

— Eşti nou, nu? îl întrebă pe Devlin.

— Spre nenorocul meu, mormăi Devlin pentru sine. Dacă aţi venit să-l vedeţi pe stăpân… continuă el cu voce tare.

— Pe domnişoara Penworthy am venit s-o văd, dacă ţi-e totuna, răspunse tânărul cu aroganţă.

Devlin rămase cu frâiele calului în mână, urmărindu-l cu privirea pe gentlemanul care se îndepărta şi întrebându-se dacă într-adevăr arăta a grăjdar.

— Timmy! strigă el.

Prin urmare, răzgâiata avea vizitatori. Nu că îl interesa… deşi ce naiba îi ardea să primească vizitatori când luase deja decizia să se mărite cu el… cu ducele, adică?

Îi trecu prin cap să se ducă la conac şi să-i spună flăcăului că ea este aproape logodită. Căci, cel puţin în capul ei, aşa şi era.

Rămase însă în dreptul intrării în grajd, privind spre fereastra ei. Chiar atunci apăru alt bărbat călare. Era mai în vârstă, mai solid, dar gătit ca de duminică şi cu părul dat cu ulei. Devlin primi un nou set de frâie.

— Nu-i acas’ stăpânu, spuse el cam necioplit.

— Nu la el am venit, răspunse vizitatorul.

— Păi cre’ că tre’ să veniţi altă dată. Domnişoara Megan are deja un vizitator.

— Nu mă mir, replică bărbatul. De obicei are. Dar am venit la ţanc. A trebuit o dată să intervin ca să-i despart pe doi peţitori de-ai ei care se luaseră la bătaie. Altă dată l-am dat pe uşă afară pe Aldrich Little, care luase foc pentru că-l refuzase. A făcut o scenă-n toată regula. Biata fată a fost supărată cu lunile.

— Dacă tot veniţi, atunci de ce nu i-aţi cerut mâna?

— Normal că i-am cerut-o. Doar că nu mă las cu una, cu două. Mă întorc în fiecare lună să o cer iar în căsătorie.

Cine ştie, poate într-o zi o să am norocul să o prind în dispoziţia potrivită şi acceptă.

Individul era prea agreabil ca să-l poată antipatiza, dar lui Devlin tot nu-i plăcea câtuşi de puţin situaţia. Să o prindă în dispoziţia potrivită? Oare îi juca pe toţi pe degete? Se hrănea cu atenţia lor?

Îşi aminti de conversaţia incredibilă, extrem de încinsă pe care o avuseseră de dimineaţă la iaz şi se gândi brusc că poate aşa proceda cu toţi curtezanii ei. Oare chiar era inocentă sau şi asta era o înşelătorie?

„Cred că o să am suficientă minte să nu ajung în situaţia respectivă”, îi spusese ea. Nu. Doar cineva absolut inocent ar fi putut spune ceva atât de ridicol. Şi, dacă era să fie cinstit cu sine, un drăcuşor îl împunsese toată dimineaţa pentru că nu reuşise să o facă şi pe ea să simtă ce simţea el în prezenţa ei.

Ea se bucurase de o plimbare călare pe cinste, în vreme ce el avusese doar de suferit. Aşa că poate provocase el întreaga situaţie. În faţa cărei alte domnişoare s-ar fi dezbrăcat, provocând-o să îl privească, sperând chiar să o facă, pentru a avea scuza necesară şi a se comporta chiar şi mai scandalos?

Dumnezeule mare, chiar făcuse toate astea? Avea 29 de ani şi nu se purtase atât de iresponsabil în viaţa lui. Ce anume avea fata aceea de îl făcea să uite de buna-cuviinţă în spiritul căreia fusese educat şi să se transforme într-un bărbat fără onoare, un nemernic care seduce tinere nevinovate, aşa cum el însuşi se descrisese, iar ea îi luase apărarea?

La naiba, chiar îi luase apărarea!

De fapt, normal că o făcuse, doar spusese că avea de gând să-l ia de bărbat. Era o chestiune de principiu. Nu era nimic personal. Cum se putea, când nici măcar nu-l cunoştea?

— Mai eşti aici?

Devlin se întoarse şi dădu cu ochii de un alt gentleman. De data asta cunoştea personajul. Era tânărul care era cu Megan în ziua când o cunoscuse.

— Dacă-mi aruncaţi frâiele alea, s-ar putea să vă pocnesc.

Tyler fu luat prin surprindere dar, după un moment de ezitare, spuse:

— Prea bine, cred că o să le ţin. Erai departe?

— Cum?

— Păreai cu mintea aiurea când am apărut.

— Nu eram chiar aşa departe, mormăi Devlin.

Chiar dacă fusese prea distrat să observe sosirea gentlemanului, asta nu-i justifica atitudinea. Nici furia. Deşi tot simţea nevoia să-l pocnească. Şi ar fi făcut-o dacă ar fi avut fie şi cel mai mărunt pretext.

Căci Megan nu doar îl primea la ea în salon, ci şi ieşea la plimbare cu trăsura împreună cu el. Şi cine ştie ce mai făceau… Chiar ar fi vrut să ştie.

— Presupun că aţi venit la fiica stăpânului?

— Mai degrabă nu. O văd suficient de des.

— Cum adică? făcu Devlin, strângând pumnii.

— E însoţitoarea mea şi a logodnicei mele, spuse Tyler.

Expresia uimită a lui Devlin îl obligă să se explice.

— Urmează să mă însor cu prietena ei cea mai bună, Tiffany Roberts. Megan ne însoţeşte peste tot, spre nemulţumirea mea. Dar tatăl lui Tiffany e de modă veche şi insistă să nu fim singuri niciodată, aşa că ce să fac? Ori o acceptam pe Megan, ori pe mama lui Tiffany. Credeam că am ales varianta mai bună, dar crede-mă că dacă aş alege acum, aş prefera-o pe mama lui Tiffany. Doar că pe atunci nu ştiam ce scorpie poate fi Megan.

— Aşadar, nu doar pe mine mă tratează cu ostilitate?

Tyler chicoti.

— Aha, şi pe tine? Ei, nu trebuie să pui la suflet. Pe mine m-a chinuit cumplit, ajunsesem să îmi cer scuze pentru lucruri pe care ştiam că nu le-am făcut. Eram conştient că nu o jigneam cu absolut nimic. Puteam să jur că mă dispreţuieşte. Iar de curând am aflat că totul fusese deliberat. Se purtase special urât cu mine ca nu cumva să mă îndrăgostesc de ea şi să o prefer pe ea lui Tiffany. Şi să

ştii că într-adevăr bărbaţii se amorezează imediat de ea. Am văzut cu ochii mei. Mă bucur acum că şi-a dat seama că nu are sens să se mai prefacă şi a început să se comporte normal cu mine. Sunt surprins să constat că este o fată dulce şi bună. Dar aş fi băgat mâna în foc că e o scorpie.

Devlin era gata să bage mâna în foc că tânărul se înşela amarnic. Dar cel puţin nu mai simţea nevoie să-i dea câţiva pumni. În schimb, se întreba ce anume provocase acel val de mărturisiri. La rândul lui, Tyler se întreba cam acelaşi lucru. Abia târziu îşi dădu seama cu cine stătea de vorbă. Era crescătorul de cai, dar individul avea ceva care îl făcea să pară un egal, nu un angajat.

Angajaţii nu obişnuiau să ameninţe lorzii, cum făcuse acesta din clipa în care Tyler apăruse în dreptul grajdului. Nici nu purtau cămăşi de calitate superioară. Iar individul nu era respectuos, cum ar trebui să fie un servitor. Atitudinea îi era mai curând condescendentă. O atitudinea ciudată, în cel mai bun caz, dar poate ea generase acea pălăvrăgeală nervoasă.

— Stăpânul nu-i acasă, dacă la dumnealui aţi venit, spuse Devin.

— De fapt, am venit să arunc o privire la noul armăsar.

— Aţi venit să-l vedeţi pe Caesar? zâmbi Devlin, bătându-l pe Tyler pe spate cu un gest amical şi conducându-l în spatele grajdului. Trebuia să spuneţi aşa de la început. E chiar aici.

— E cal de curse, nu? Sau a fost?

— De ce spuneţi asta?

— Am fost de câteva ori la curse şi armăsarul mi-e foarte cunoscut.

— Cred că St. James a alergat cu el de câteva ori.

— Ducele de Wrothston? O, Doamne, este acel Caesar?! Faimosul armăsar care n-a fost niciodată înfrânt în vreo cursă? Cum, Doamne iartă-mă, a ajuns la Penworthy?

— Îi datora un favor, probabil.

— Aşadar, ai lucrat pentru St. James?

— Se poate spune şi-aşa.

Asta îi explica atitudinea trufaşă, îşi spuse Tyler. Cu cât stăpânul avea o poziţie mai înaltă, cu atât mai semeţi deveneau şi angajaţii săi.

— Nu ştiam că domnul Penworthy îl cunoaşte pe duce.

Devlin ridică din umeri, dar Tyler nici nu băgă de seamă. Era copleşit de admiraţie la vederea lui Caesar.

— Iată un cal pe care cred că multă lumea s-ar încumeta să-l fure. Sper că aveţi mare grijă de el.

— Eu am mereu grijă de ce e al…

Devlin era pe cale să spună „al meu”, dar se opri la timp.

— Am mereu grijă de ce mi se dă în sarcină, o întoarse el.

— Mă bucur, pentru că se aude că-n regiune umblă un hoţ.

— Un hoţ de cai?

Tyler încuviinţă din cap.

— Un tâlhar. Noaptea trecută au fost jefuite două trăsuri… De fapt, s-a întâmplat chiar în seara când ai apărut.

Devlin rânji ameninţător.

— Sugeraţi cumva că…

— Nu, nu, deloc! se grăbi Tyler să îl liniştească. Sigur e o simplă coincidenţă. Dar se tot fac speculaţii, aşa că sigur povestea îţi va mai ajunge la urechi. De mulţi ani nu s-a mai abătut vreun tâlhar prin partea locului, aşa că e subiectul fierbinte de discuţie la ceaiuri şi în saloanele mondene.

*

Ceva mai târziu, Devlin deschise subiectul cu Mortimer. Hoţii de cai nu reprezentaseră o problemă la Sherring Cross, căci avea tot atâţia angajaţi câţi cai. Dar acum erau la ţară, iar la capitolul securitate proprietatea moşierului lăsa mult de dorit. Ca să nu fie nevoit să doarmă lângă cal – şi nu avea deloc poftă de asta – Devlin ceru un zăvor la uşa grajdului. Nu avea sens să rişte dacă într-

adevăr în zonă umbla un hoţ. La naiba, nu avusese grija asta până la discuţia cu Tyler – care, într-un final, catadicsise să se prezinte. Restul lucrurilor pe care i le povestise tânărul erau de tot râsul. Mai ales cele despre Megan. O fată care atacă în mod deliberat un bărbat pentru ca nu cumva să se îndrăgostească de ea. Pe el în acuzase de ceva asemănător. Oare de ce, oare pentru că era familiarizată deja cu strategia? Adevărul era că se purtase când cald, când rece cu el, încă de la început. Dar nu-şi imaginase vreo clipă că se prefăcea în prezenţa lui. El însuşi avusese o atitudine mult prea provocatoare şi ofensivă pentru ca ostilitatea ei să nu fi fost autentică. Totuşi, se întreba cum s-ar purta Megan cu un bărbat pe care n-ar vrea să-l îndepărteze.

De exemplu, cum s-ar purta faţă de un bărbat cu care şi-a propus să se mărite?

Capitolul 14

— Am auzit că are un temperament groaznic.

— Unde-ai auzit asemenea bârfe, Tiff? întrebă Megan, privind spre capătul opus al sălii de bal, către bărbatul pe care i-l arătase Tiffany. Abia azi am ajuns.

— Adevărat. Dar cât te-ai dus tu să te odihneşti, am stat de vorbă cu fiica lui lady Leighton de-mi ţiuie şi-acum urechile.

— Bine, dar de unde ştii care cine e?

— Pentru că Jane m-a târât la ea în dormitor, iar camera are vedere spre intrarea principală. Ne-am uitat la toţi invitaţii, şi îţi jur că mi-a spus câteva ceva despre fiecare.

— Dar invitaţii continuă să sosească.

— N-am zis că acum ştiu ceva despre *fiecare,* doar despre cei care au ajuns mai…

— Era şi el printre cei care au ajuns mai devreme?

— Îmi pare rău, Meg, dar gazdele noastre nu ştiu sigur

dacă va veni şi el.

Megan încetă să-i mai cerceteze pe oaspeţi şi îi acordă prietenei ei întreaga atenţie. Era neplăcut surprinsă, iar masca de domino nu reuşea să-i ascundă în totalitate mâhnirea.

— Dar trebuie să vină! insistă ea, mai mult cu speranţă decât cu convingere. Scria în *Times* că va veni. Dacă nici în *Times* nu mai poţi avea încredere… în cine să ai?

— Ştiu. A acceptat invitaţia, dar se pare că ducele tău e cam aerian când e vorba de respectarea angajamentelor sociale. Confirmă participarea, apoi uită complet. Apoi acceptă o invitaţie pentru alt eveniment care are loc în aceeaşi zi şi uită din nou, ca să accepte o a treia invitaţie. Şi tot aşa. Înţelegi ideea?

— Prea multe angajamente pentru o singură zi?

— Întocmai. Şi ca să nu insulte vreuna dintre gazde, până la urmă nu se mai duce nicăieri.

— De unde ştie Jane toate astea?

— Pentru că mama ei l-a invitat de nenumărate ori, iar el şi-a făcut apariţia doar de două ori. Şi tot ea spune că circulă o glumă – că St. James îşi face apariţia doar când nu se aşteaptă nimeni.

— Nu cred că-mi place faptul că circulă glume pe seama viitorului meu soţ, spuse Megan.

Tiffany remarcă tonul sec al prietenei ei şi se grăbi să repare gafa.

— Am zis glumă? Nu asta voiam să spun, nu e cuvântul potrivit. Spuneam doar că e un lucru recunoscut, Meg, şi că St. James însuşi e conştient şi se amuză de el.

— Aşadar, nu va veni, spuse Megan, dezamăgită.

— Nu avem de unde să ştim. E un bal ce precedă deschiderea sezonului monden. Câte invitaţii crezi că circulă în perioada asta?

— E-n regulă, Tiffany. Nu-i nevoie să-mi ridici moralul.

Tiffany nu avea cum să nu remarce faţa ca de înmormântare a prietenei ei.

— Chiar nu-i nevoie? spuse ea exasperată. Că sigur

nu o să te bine dispui singură.

— Ba da.

— Ei, pe naiba! Te cunosc. Pun pariu că deja te gândeşti să inventezi o scuză şi să te retragi când nici n-ai apucat să-ţi faci bine apariţia.

Exact aşa stăteau lucrurile. Coborâseră la parter, dar se duseseră la micul balcon ce dădea spre sala de bal, de unde puteau observa pe toată lumea fără să fie văzute. Era încă devreme, orchestra special angajată pentru eveniment abia începea să cânte, iar sala de bal era doar pe jumătate plină.

Megan îi adresă un zâmbet jalnic.

— Chiar mă cunoşti foarte bine. Dar nu am ce face, Tiff. Dezamăgirea asta m-a copleşit, pur şi simplu.

— Dar de ce? întrebă Tiffany, perplexă. Dacă nu o să-l întâlneşti aici pe duce, o să rămână oricum şansa de a-l întâlni la Londra, în timpul sezonului.

— Tocmai asta e, răspunse Megan. Speram să evit de tot etapa asta.

— Să o eviţi? întrebă Tiffany neîncrezătoare. Dar aşteptai cu nerăbdare momentul.

— Aşteptam cu nerăbdare să-mi găsesc un Tyler al meu, şi amândouă conveniserăm că nu-l pot găsi decât la Londra. Nu sezonul propriu-zis îl aşteptam. Nici mersul la Londra.

— Dar de ce?

— Hai să fim sincere cu noi, Tiff. Suntem două fete de la ţară. Nu suntem sofisticate. Ştiu că într-un fel sau altul o să mă fac de râs. Mă sperie foarte tare gândul ăsta şi mi-am spus că, din moment ce mi-am ales viitorul soţ, nu va trebui să ies în lume la Londra. Mă gândeam că îl voi cunoaşte pe Ambrose aici şi apoi va veni la Devonshire să mă curteze.

— Dintre toate planurile nerealiste pe care… Unde, te-ntreb, unde crezi că ar locui un bărbat de rangul lui la noi în zonă? La scumpa noastră amfitrioană?

— N-ar îndrăzni! spuse Megan.

— Dar ar fi logic.

— Ar putea sta la han.

— L-ai caza pe ducele de Wrothston la micul han din Teadale?

— Va fi îndrăgostit. N-o să îi pese unde stă.

— Nu miza pe asta, Meg. E obişnuit să trăiască în cele mai bune condiţii. Uiţi că are o casă ca un mausoleu? Probabil dormitorul lui e cât sala asta de bal.

— Să nu exagerăm!

— Cine exagerează?

— Tu.

— Nu schimba vorba, Meg. Dacă într-adevăr va veni după tine, n-o să stea prea mult la han şi, la o adică, nici în Devonshire. Nu te aştepta să lase totul baltă ca să te curteze ca la carte. Are o mulţime de obligaţii de onorat. O să stea cel mult o săptămână, dacă într-adevăr va veni, şi o săptămână nu e suficientă ca să…

— Ba sigur că e.

— Megan! Nu poţi accepta cererea de căsătorie a cuiva cu care te ştii de o săptămână!

— O, ba da, răspunse Megan cu încăpăţânare.

— O să provoci un scandal monstru şi ştii asta prea bine. Plus că n-o să fie el atât de impetuos. Sigur, e foarte probabil să se îndrăgostească pe loc de tine. Chiar în seara asta. Dar îşi va lua ceva timp ca să studieze varianta unei căsătorii. Iar asta înseamnă că te va vizita o dată la câteva săptămâni ca să te curteze, iar asta înseamnă că va dura mult. Sau ai putea să te duci la Londra pe durata sezonului, ca să ai ocazia să-l vezi mai des. O să ia mai repede decizia. Deci oricum ai lua-o, mergi la Londra.

— La naiba! exclamă Megan cu dezgust. Chiar reuşisem să mă conving că nu mai e nevoie.

— Dar ce anume te sperie atât de tare? întrebă Tiffany.

— Faptul că aş putea avea parte de tratamentul pe care-l primesc deja de la familia Thackeray, oftă Megan.

Tiffany se încruntă.

— Trebuia să-mi dau seama că ai intrat doar de curând în pasa asta. Chiar erai încântată de perspectiva

sezonului londonez până când cotoroanţa aia bătrână te-a umilit. Dar situaţia nu se va repeta, Megan. Au fost circumstanţe speciale.

Megan zâmbi amar.

— Chiar crezi că la Londra nu-s mămici grijulii care să vrea să nu fiu prezentă la aceleaşi petreceri unde se duc fiicele lor de măritat?

— N-o să mai conteze din clipa-n care se va afla cine te curtează, spuse Tiffany pe un ton extrem de încrezător.

— Ce-are a face una cu alta?

— Cum, nu ştii? Bagă la cap ce-ţi spun – el se va asigura că eşti invitată peste tot unde se duce el. Puterea şi influenţa lui îţi pot deschide toate uşile. O să ajungi să primeşti invitaţii la evenimente în locuri pe care nu ţi-ai fi imaginat că le vei vedea vreodată.

— Nu văd de ce.

— Pentru că idila ta cu ducele va fi senzaţia sezonului. Oricine este cineva la Londra va vrea să devină ajutorul lui Cupidon.

— E ridicol!

— E natura umană, iar logica sau bunul-simţ n-au nicio legătură cu asta. Vei fi noua favorită a oraşului, pentru că i-ai trezit interesul celui mai eligibil burlac de-aici.

— Dacă o să apuc să-l întâlnesc în viaţa asta.

Tiffany surâse.

— Nu fi aşa nerăbdătoare. Dacă-şi face apariţia în seara asta, idila voastră fie începe, fie moare-n faşă. Totul depinde de impresia pe care şi-o face. Şi să nu-ţi uiţi promisiunea!

— Da, da, ştiu. Numai dacă o să cred că-l voi putea iubi.

— Bun. Acum, pe de altă parte, dacă nu-şi face apariţia, ia seara asta ca pe o repetiţie pentru balurile ce vor urma. E doar primul tău bal, ştii? Nu sunt convinsă că ai reţinut amănuntul, la cât eşti de preocupată de Ambrose al tău.

Megan râse.

— Ştiu că e un nume groaznic pentru un bărbat, mai

ales când ştim un cal pe care îl cheamă aşa. Dar n-am încotro.

— El n-are încotro, nu tu. Tu-i poţi spune cum vrei. „Excelenţa Voastră”, pentru început. Apoi „dragule”, la momentul potrivit. Te simţi mai bine?

— Absolut. Ce ziceai de individul cu temperament odios?

Capitolul 15

— Îl cheamă Frederick-nu-ştiu-cum.

— Nu ştiu-cum?

Tiffany se strâmbă.

— Ce vrei de la mine? La câte nume mi-au auzit urechile, nu-i de mirare că nu le ţin minte pe toate, spuse ea pe un ton defensiv. Individul e marchiz, parcă. Şi singurul motiv pentru care am reţinut asta e pentru că mi-a spus Jane că e foarte bun prieten cu ghici cine?

Megan deveni interesată brusc de biografia marchizului.

— Serios? Asta sporeşte şansele ca Ambrose să îşi facă apariţia.

— Nu neapărat. Întâmplător, marchizul are o proprietate pe-aici pe-aproape şi întâmplător era în zonă. Nu uita că e drum lung până-n Kent. Şi până-n Londra.

— Poate şi Ambrose are o moşie pe-aici.

— Poate, consimţi Tiffany, dar nu te baza pe asta. Dacă erau amândoi în zonă veneau împreună, nu crezi?

— Posibil. Dar poate că Ambrose a fost reţinut dintr-un motiv sau altul. Aş putea să mă duc direct la lordul Frederick şi să-l întreb dacă vine şi ducele. Gazda noastră poate nu ştie, dar el ar şti, cu siguranţă.

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce?

— Priveşte lucrurile în ansamblu: vă cunoaşteţi, se îndrăgosteşte de tine…

— Da, am stabilit asta deja.

— Mă refer la Frederick.

— De ce? De ce să se-ndrăgostească el de mine?

— Din aceleaşi motive pentru care s-ar îndrăgosti ducele. Nu uita că-s prieteni buni. Dacă marchizul te-ar cunoaşte primul şi-i va povesti apoi ducelui că s-a amorezat de tine, probabil că ducele, bunul lui prieten, îşi va sacrifica propriile sentimente faţă de tine, ca să-şi păstreze prietenul.

— Deja e mult prea complicat, râse Megan. Şi să ştii că nu l-aş încuraja câtuşi de puţin pe marchiz. Nu văd ce ar fi rău dacă aş face un pic conversaţie cu el, întrebându-l despre prietenul lui, lucru care îl va lămuri că sunt interesată.

— Uite, şi asta e o problemă. Eşti sigură că vrei ca St. James să ştie că eşti interesată de el înainte să-l cunoşti? Prietenii buni îşi spun astfel de lucruri. Să nu crezi că lordul Frederick n-o să-i povestească despre discuţia cu tine. Bărbaţilor nu le place să ştie că o fată a pus ochii pe ei. Vor să aibă ei iniţiativa. Sau măcar să creadă să o au.

— Înţeleg. I-aş lăsa o impresie greşită dacă l-aş întreba despre Ambrose. Corectă, dar greşită. În sensul că nu vreau să ştie de pe acum. Nu că nu o să mărturisesc adevărul în cele din urmă.

— Dar *după* nuntă?

— Exact. Megan se încruntă. Sau poate ar fi prea… premeditat?

— Şi nu e adevărat că ai pus totul la cale cu premeditare? rânji Tiffany.

— Aşa e. Toată povestea cu curtatul va fi doar o pierdere de timp ca să se simtă el bine. Dacă aş fi corectă cu adevărat, i-aş spune de la bun început că vreau să mă mărit cu el.

— Nu poţi să faci aşa ceva!

— *Ştiu,* Tiff. Dar minciuna prin omisiune nu e tot minciună?

— Nu. E protocolul standard în amor, răspunse Tiffany cu o convingere nestrămutată. Ar fi bine dacă femeile ar

putea fi sincere, dar dacă am fi, i-am speria şi i-am pune pe fugă pe jumătate dintre bărbaţi şi am rămâne nemăritate. Asta e, bărbaţii vor să creadă că ideea căsătoriei le aparţine mereu lor. Lor şi numai lor. Şi nu te grăbi să spui despre perioada de curtare care va urma că va fi pierdere de vreme, pentru că o să ai ocazia să-ţi cunoşti ducele şi să-ţi dai seama dacă o să-l poţi iubi. Cred că-ţi dai seama că la tine va dura mai mult decât la el.

— De ce spui asta?

— Meg, o să-şi piardă minţile din clipa în care-ţi va vedea chipul uimitor. Pe urmă o să-l cucerească personalitatea ta adorabilă. Plus că e foarte posibil să fii cea mai frumoasă fată din regat, în timp ce el cred că are şanse mici să fie cel mai frumos bărbat. Crescătorul acela de cai al vostru poate are şanse să fie cel mai chipeş din regat, pufni Tiffany, dar ducele tău… nu prea.

Simpla referire la Devlin fu suficientă să-l readucă în gândurile lui Megan, l-ar fi plăcut ca el s-o vadă în noua ei rochie de bal. Rochia verde îi scotea silueta în evidenţă, cu toate că linia decolteului şi lungimea mânecilor erau cât se poate de sobre. Tulul alb dădea amploare extravagantă fustei. Cu părul atent coafat şi şiragul de perle al mamei ei la gât, se simţea sofisticată, chiar dacă nu era neapărat. Iar dominoul verde, asortat, îi dădea un aer misterios. Devlin şi-ar fi pierdut capul în faţa unei asemenea splendori şi, pentru prima dată în viaţa lui, ar fi scutit-o de insultele obişnuite.

— Tiff, ducele meu va fi chipeş, te asigur.

— Fără îndoială, fu de acord Tiffany. Doar că nu incredibil de chipeş, bine? Ca să nu fii dezamăgită.

— Fie, oftă Megan. Acum, că am stabilit că o să-l tratez cu răceală pe lordul Frederick-nu-ştiu-cum, trebuie să ne gândim cum o să-l recunoaştem pe Ambrose dacă decide, până la urmă, să vină. Ţi l-a descris Jane?

— Zicea să le foarte înalt, dar, cum ea e foarte scundă, nu ştiu cât preţ putem pune pe informaţia asta.

— Altceva?

— Are părul negru sau şaten-închis, nu era sigură. Şi

ochii îi sunt albaştri sau verzi, ea zicea că au o culoare neobişnuită. A, şi îl consideră extrem de chipeş, ca să ştii. Aşa a spus. Dar ei şi lordul Fred aici de faţă i se pare extrem de chipeş, aşa că vei fi de-acord cu mine că Jane cam exagerează.

Megan îl privi din nou pe lordul în discuţie, remarcând că şi el era destul de înalt şi avea părul închis la culoare. Era destul de departe de ele şi purta mască, aşa că nu-şi dădea seama prea bine dacă era sau nu chipeş, dar era bine făcut, purta o ţinută de seară impecabilă, iar tinerele prezente păreau leşinate după el.

— Nu ştiu ce să zic, zâmbi Megan, dar zău că mi se pare că este tare chipeş.

Tiffany prinse din zbor gândul nerostit al prieteni ei.

— Nu mă mir că aşa ţi se pare, din moment ce e lordul cu cel mai important titlu de aici în clipa asta. Şi e şi burlac.

— Bietul om, spuse Megan. Să fie nevoit să fie un obiect al adoraţiei…

— Cam ca ducele tău, replică Tiffany. Eşti sigură că vei putea tolera situaţia?

— Dar lucrurile se vor schimba după ce ne vom căsători.

— Megan, e un duce. Femeile vor vrea mereu ceva de la el…

— Nu eşti deloc amuzantă.

— Mie mi se pare că sunt, spuse Tiffany, cu un zâmbet poznaş. Hai, nu te încrunta. Glumeam… oarecum. O să fie multe femei care vor vrea să ţi-l sufle doar pentru prestigiul lui.

— Spune-mi sincer, crezi că dacă mă iubeşte mai e nevoie să îmi fac griji?

— Bine, ai câştigat. Dacă te iubeşte, chiar n-o să ai de ce să-ţi faci griji. Până la urmă, dintre voi doi, el va fi mai greu pus la încercare, cu o soţie atât de frumoasă ca tine. Iartă-mă, Meg, dar uneori mi-e greu să am o atitudine pozitivă când nici nu l-am cunoscut, Nici eu, nici tu. N-am cum să-ţi spun că ducele de Wrothston e perfect şi minunat

şi este perechea ideală pentru tine când chiar nu ştim cum stau lucrurile. Deocamdată, nu-l recomandă decât titlul. Aşa a şi ajuns primul pe lista ta. Nu e suficient, cel puţin nu pentru mine. Vreau să ai parte de bărbatul perfect pentru tine şi mi-e teamă că din cauza poveştii cu Lady O. nu vei gândi limpede şi te vei convinge că ducele e potrivit pentru tine chiar dacă nu va fi neapărat.

Megan îşi îmbrăţişă prietena.

— Te iubesc pentru cum îmi porţi de grijă. Nu mă deranjează dacă vei rămâne sceptică, dacă aşa simţi. Ai dreptate, e posibil ca ducele să nu mă atragă câtuşi de puţin.

„Aşa cum te atrage Devlin?” De unde apăruse acel gând?

— Vom vedea la prima întâlnire dacă mă atrage sau nu.

— Şi cu asta se poate termina totul?

Megan încuviinţă din cap.

— Da. Pe de altă parte…

— Odată ce ne lămurim că ducele are calităţi, voi fi prima care să i le elogieze, conveni Tiffany.

— Bun. E o-nţelegere corectă.

Capitolul 16

— Ai fi de acord să discut cu tatăl tău despre căsătorie?

Megan greşi paşii, dar partenerul ei nu păru să observe.

Era un dansator desăvârşit. Megan avusese, înainte de el, vreo şase parteneri care nu se pricepeau aproape deloc la dans, aşa că el se remarcase de la primii paşi. Avea şi un chip plăcut şi, în acele momente, o expresie de hotărâre aproape copilărească, deşi se vedea că era trecut de 30 de ani.

Dacă ar fi fost mai tânăr, i-ar fi dat o replică amuzantă

şi ar fi râs. Dar se temea că bărbatul din faţa ei era cât se poate de serios. Iar ea nu avea de gând să fie serioasă. Nu încă. În acea seară se distra mult prea bine, exact cum anticipase Tiffany. Îşi promisese toate dansurile, mai puţin două, pe care le păstra pentru duce, în cazul în care şi-ar fi făcut apariţia. Deja nu o mai afecta prea mult absenţa lui. Îşi dăduse seama că fusese prea grăbită şi nerăbdătoare şi că se lăsase copleşită când, de fapt, avea suficient timp să-l cunoască pe St. James. Şi cum jumătate dintre invitaţi erau din Londra, nu o mai speria la fel de tare gândul la petrecerile din timpul sezonului, întrucât toată lumea i se păruse amabilă şi deschisă.

— Vezi? Aşa va fi la Londra, îi şoptise Tiffany cu câteva momente în urmă, chiar când actualul partener de dans al lui Megan îşi croia drum spre ea ca să-şi ceară dansul. Eşti sigură că vrei să te mulţumeşti cu un duce bătrân şi plictisitor?

Megan încă era sigură că pe duce îl vrea de bărbat, cel puţin până când ar interveni ceva, ca de exemplu o întâlnire directă cu el, care s-o facă să se răzgândească. Până atunci, nu vedea niciun motiv să nu se bucure de succesul şi popularitatea din acea seară. În schimb, o cerere cât se poate de serioasă în căsătorie nu era tocmai ideea ei de distracţie. Era o cerere absurdă şi merita un răspuns absurd.

— Sigur, puteţi discuta cu tata, îi spuse Megan partenerului ei, căruia îi uitase numele. Dar dacă e vorba de căsătorie, trebuie să vă previn că riscaţi să fiţi împuşcat.

Fu rândul lui să greşească paşii, iar Megan observă.

— Poftim? făcu el complet derutat. Împuşcat, aţi zis?

— Chiar aşa.

— Bine, dar… dar…

— A, nu e aşa grav precum pare, domnule. Reacţionează aşa doar când vine vorba de căsătorie. A tot primit în ultima vreme propuneri şi… vedeţi dumneavoastră, femeile nu-i dau pace, pur şi simplu.

El greşi din nou paşii. Megan se abţinu cu greu să râdă, dar era tot mai dificil.

— Femeile? Dar eu mă refeream la…

— Mă tem că a şi jurat că dacă mai aude cuvântul căsătorie în următoarele trei luni, indiferent de la cine, va împuşca persoana respectivă. Sigur, nu cred că o să o omoare… poate doar să o rănească. Da, cred că da. În orice caz, m-am gândit că se cuvine să vă previn.

— Apreciez, chiar apreciez.

Aşa credea şi ea. Individul nu mai spuse mare lucru pe durata dansului şi se retrase brusc imediat după ce se termină. Pentru prima dată în întreaga seară, Megan se putea bucura de câteva momente singură. Dar nu dură mult.

— Cred că următorul dans îmi este rezervat.

Megan tresări la auzul vocii care venea chiar din spatele ei. Sperase să fie lăsată în pace măcar un pic şi se întrebă dacă n-ar putea să simuleze că n-a auzit şi să îşi vadă de drum. Dar nu, ar fi fost un gest prea nepoliticos. Avea nevoie de o scuză foarte bună ca să se retragă. Ca să evite să intre în conversaţie, se întoarse un pic, suficient cât să fie clar cui i se adresa, şi răspunse, cu o doză bine aleasă de curtoazie:

— De fapt, următorul dans nu e rezervat nimănui şi aş vrea să las lucrurile aşa cum sunt. Mă scuzaţi, dar vreau să ies un pic la aer.

— Asta voiam şi eu să vă propun aşa că, dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă însoţesc.

— E suficient aer curat pentru toată lumea, dar aş prefera să fiu singură.

— Câtă lipsă de romantism, domnişoară Penworthy!

Megan se întoarse, mânată de curiozitate. Bărbatul din faţa ei era înalt, foarte înalt, şi purta mască.

— Ne cunoaştem?

— Mi-aş fi amintit dacă aş fi avut această plăcere, aşa că răspunsul este nu.

— Atunci cum de aţi…

— M-am interesat. Permiteţi-mi să mă prezint, continuă el făcând o plecăciune. Sunt Ambrose St. James, la dispoziţia dumneavoastră. Acum sunteţi sigură că nu vreţi

să vă mai gândiţi dacă acceptaţi să luăm aer împreună?

Oare glumea?

Era convinsă că nu va veni, dar iată-l în faţa ei. Şi arăta mult mai bine decât s-ar fi aşteptat.

Din ce reuşea să vadă dincolo de masca neagră pe care o purta, chiar părea chipeş, iar la trup era la fel de bine făcut ca Devlin.

„Afurisitule, ieşi din mintea mea!”

Sigur, pe Devlin nu avea să-l vadă vreodată aranjat şi arătând splendid în ţinută de gală. Din cauza măştii nu-i vedea culoarea ochilor, dar părul îi era negru şi aranjat perfect. Fiecare fir era la locul lui. O atrăgea. În mod clar, o atrăgea. Şi când se gândea că riscase să-l piardă prin felul în care îi vorbise la început…

Era gata să strige: „Da, sigur că mă mai gândesc! De fapt, sunteţi bine-venit!”, dar îşi dădu seama ce fluşturatică ar fi părut. Aşa să îi zâmbi neutru, mimând indiferenţa.

— Ce insistent sunteţi!

— Doar când merită, răspunse el.

Avea un zâmbet straniu şi senzual. Megan îşi imagină că aşa ar zâmbi Devlin dacă s-ar deranja vreodată să…

„Iar nu-mi dai pace?!”

— Şi de ce-ar merita să…

— Haide să nu despicăm firul în patru, că imediat o să-şi facă apariţia următorul partener de dans. Deja te-ai răzgândit, fată dragă, aşa că hai cu mine.

De unde ştia? Megan începuse să-şi pună tot felul de întrebări în timp ce se lăsa condusă cam în grabă pe terasă. Nu că i-ar fi păsat că, după acel zâmbet încântător, se purtase cam abrupt. Se uitase peste umărul ei de parcă ar fi vrut să se asigure că are timp să evite pe cineva care se apropia. În timp ce el încerca să o conducă spre grădină, Megan alese terasa exterioară.

— Găsesc că aerul este suficient de bun aici, spuse ea, desprinzându-se din strânsoarea braţului lui.

— Nu tu plimbare pe alei, la lumina lunii? Foarte lipsită de romantism eşti, domnişoară Penworthy.

— Uite cine vorbeşte, mormăi ea.

El zâmbi, evident ca să-i dezarmeze iritarea.

— Nu fi neliniştită, fată dragă. Înăuntru sunt destul de mulţi oameni cu care n-aş vrea să stau de vorbă, iar unul dintre ei se uita fix la noi, iar asta însemna că n-o să am prea mult timp la dispoziţie alături de tine. N-am putut îndura şi de aici comportamentul meu prea puţin manierat.

Megan găsi că scuzele sunt acceptabile, mai ales că bănuise că acelea îi fuseseră motivele. Iar ultima parte din ce spusese îi mersese la inimă. Îl iertase deja. Roşi. Bărbatul era clar interesat de ea. Nu asta îşi dorise?

Ideea o încânta, iar în tonul ei răzbătură deopotrivă timiditate şi regret când spuse:

— Următorul dans e promis, aşa că, oricum ar fi, n-o să aveţi prea mult timp la dispoziţie.

— Atunci sunt nevoit să profit de puţinul timp pe care-l am, spuse el, luând-o în braţe şi antrenând-o într-un vals.

Luată prin surprindere, Megan realiză doar după ceva timp că bărbatul o ţinea prea strâns şi nepotrivit de aproape de el. Se încordă uşor şi încercă să se depărteze puţin, dar chiar atunci simţi cum răsuflarea lui caldă îi gâdilă lobul urechii şi-i face pielea ca de găină pe braţe şi pe gât.

— Nu mai puteam suporta, îmi doream atât de mult să te ţin în braţe. Şi îmi doresc chiar mai mult să te sărut, dar promit că voi încerca să mă controlez.

Megan îşi aminti brusc de o altă îmbrăţişase îndrăzneaţă în care fusese cuprinsă, iar cuvintele lui seducătoare reuşiră să treacă de scutul pe care îl ridica în calea bărbaţilor. Fu la un pas să-i ceară să o sărute, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru, aceeaşi dorinţă. Îşi aminti însă că, din păcate, era total nepricepută la capitolul cu pricina, aşa că tăcu. Voia ca prima lor întâlnire să fie şi pentru el memorabilă, cum era deja pentru ea.

Se bucura că o va putea linişti pe Tiffany, pentru că nu se mai îndoia că-i va fi foarte uşor să se îndrăgostească de Ambrose St. James. Oftă încântată şi se destinse în braţele lui. Totul mergea conform planului. El îi auzi oftatul şi îi simţi destinderea. Se încordă nemulţumit. Pentru el,

nimic nu mergea conform planului. Nu se aşteptase ca ea să arate atât de bine, să fie într-atât de adorabilă, incredibil de frumoasă. Văzând-o, uitase de ce se afla acolo.

Tot ce-i spusese fusese adevărul adevărat. Nu-şi dorea nimic mai mult, în acele clipe, decât să o sărute. Şi era convins că ea avea să-l lase să o sărute, poate chiar mai mult de atât, pentru că nu era acea Megan pe care o cunoştea; era o domnişorică uneltitoare care voia să înhaţe un duce. Şi, Dumnezeu îi era martor, avea să se răzgândească după acea seară.

Odată ce-şi aminti cu ce scop venise la bal, făcu în aşa fel încât să revină amândoi pe terasă şi întrerupse brusc dansul. Regretă o clipă când văzu cum expresia ei visătoare devine una de surpriză când se desprinse de ea. Din nou nu-şi dorea decât să o sărute. Reuşi să alunge gândul spunându-şi că niciun alt bărbat n-ar fi rezistat în faţa unei fete ca ea, cum n-ar fi rezistat nici el dacă n-ar fi ştiut ce punea la cale. Avea să îi dea o lecţie pe care o merita cu vârf şi îndesat. Riscase o întâlnire cu Freddy tocmai ca să o înveţe minte ca data viitoare să fie mai cu băgare de seamă când îşi alegea victima.

Privirea lui gânditoare şi fixă o făcea pe Megan să se simtă foarte încurcată. Şi-ar fi dorit să-i vadă ochii, dar de-acum nu-i ascundea doar masca, ci şi penumbra de pe terasă.

— Nu vreţi să dansaţi, până la urmă, Excelenţă?

Nu-i venise în minte altă replică.

— Aha, deci ştii cine sunt, replică el, făcând trimitere la apelativul „Excelenţă”.

Ea se mulţumi să ridice din umeri, deşi, în sinea ei, se mustra amarnic pentru că i se adresase astfel fără să fi fost prezentaţi oficial unul celuilalt.

— Toată lumea ştie.

— La Londra, nu şi la ţară, răspunse el, apoi suspină adânc. Din păcate. Îmi cam strică distracţia.

— Cum aşa?

— Când oamenii ştiu cine sunt, se poartă altfel decât ar face-o în mod normal. Se uită doar la titlu, nu şi la cel

care-l poartă.

Megan sesiză amărăciunea din acele cuvinte şi nu se simţi deloc în largul ei. Ştia prea bine că se făcea vinovată exact de ceea ce spunea el – se uita doar la titlul lui... De fapt, nu era adevărat. Da, titlul fusese primul criteriu, dar tot ce văzuse la el ca bărbat o atrăgea. Nu l-ar fi vrut, indiferent de titlu, dacă nu l-ar fi plăcut.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Cred că nu-i uşor să trăieşti aşa.

El ridică din umeri.

— Asta e. Face parte din dezavantajele vieţii de duce.

— Sper că avantajele compensează.

— O, da, există câteva, rânji el.

Oare de ce, spuse de el, cuvintele sunau extrem de provocatoare? Sau era felul în care zâmbea? Rânjetul acela nu era chiar în regulă.

— Unul dintre acele avantaje nu ar fi să scapi cu faptul că eşti un pic încrezut, nu?

Ea întrebase ironic. El răspunse serios:

— Un pic? Eu te-am adus aici, fată dragă. Asta a fost cu siguranţă ceva încrezut din partea mea.

— Da, a fost. Iar acum, că a venit vorba, îmi dau seama că nu v-aţi cerut scuze.

— Un alt avantaj care vine odată cu titlul este că doar arareori îmi cer scuze. Cine-ar îndrăzni că-mi ceară socoteală?

Lui Megan nu-i plăcea ce-i auzeau urechile. Dacă Tiffany ar fi asistat la discuţie, ar fi punctat că ducele nu făcuse încă dovada prea multor calităţi, iar ea ar fi fost nevoită să-i dea dreptate. Ce Dumnezeu se întâmplase cu bărbatul fermecător care cu câteva clipe în urmă îi mărturisise că simte impulsul incontrolabil de-a o săruta?

— Cred că eu v-aş cere socoteală cu uşurinţă, Excelenţă.

El se rezemă de balustrada terasei, cu braţele încrucişate şi, după toate probabilităţile, extrem de amuzat.

— Chiar aşa? Chiar ai fi cea care să arunce cu piatra? Aşa un caracter model ai?

Megan roşi atât de violent că nici înserarea, nici masca nu o puteau ascunde.

— Bineînţeles… că nu. Nu pretind că aş fi perfectă. Pe de altă parte, nici nu port responsabilitatea unui titlu atât de important.

— Şi dacă ai purta-o ai fi mai puţin răsfăţată sau încăpăţânată?

— Aş vrea să ştiu ce anume v-a făcut să credeţi aşa ceva despre mine, replică ea cu răceală.

— Intuiţia.

Megan se simţea din nou copleşită de dezamăgire, o dezamăgire mai mare decât cea pe care o simţise când ajunsese la concluzia că ducele nu-şi va face apariţia în acea seară. Sentimentul era aproape sufocant, lucru care o enerva teribil. Nu ştia ce şi unde greşise, ce intervenise, dar ştia că dacă nu se va retrage în acel moment va spune ceva care va distruge orice şansă la o viitoare întâlnire cu ducele. Asta dacă ea i-ar mai acorda o şansă de a-şi îndrepta purtarea odioasă.

— Cred că am luat deja suficient aer. Poate chiar prea mult. Bună seara, Excelenţă.

— Stai aşa, draga mea. Unde te grăbeşti?

Ea rămase pe loc, dar nu doar din pricina cuvintelor lui. O apucase de mână chiar când se întorsese să plece şi o trăsese aproape între picioarele lui.

— Te-am supărat din nou?

Megan decise că doar un idiot ar pune o asemenea întrebare.

— Bineînţeles, şi sunt tot mai supărată de la o clipă la alta. Lăsaţi-mă să…

— N-am vrut.

O rază de speranţă. Poate nu era în apele lui în seara aceea. Poate o considerase mai sofisticată decât era, iar ea nu interpretase corect spusele lui şi le luase drept insulte.

— Dar ce-aţi vrut?

— Vreau să te mai văd.

Era exact ce-şi dorise să audă înainte de acea întrerupere brutală. Dar nu mai era convinsă că voia să-l

mai vadă vreodată.

— De ce? întrebă ea cu îndrăzneală.

— M-am cam plictisit de actuala mea ibovnică şi mă gândeam să o înlocuiesc cu tine.

— Ibovnică?

El continuă de parcă n-ar fi sesizat tonul întrebării ei:

— Da, cred că ne-am potrivi bine, numai că nu pot fi sigur până nu te încerc. Nu vrei să căutăm un loc ferit în grădină şi să…

Palma răsunătoare îi întrerupse propunerea, iar Megan se smuci din braţele lui. El nu mai încercă să o oprească. Numai că ea nu plecă. Nu voia doar să-l pălmuiască. Voia să strige la el, să-l demaşte pentru că era exact cum îl descrisese Devlin, un bărbat fără onoare, un nemernic care seduce tinere nevinovate.

Era însă prea supărată ca să scoată un cuvânt. Se gândi să îi sfâşie masca, pentru că n-ar fi vrut să dea vreodată nas în nas cu acel crai şi să nu-l recunoască din prima clipă. Îi era jenă că fusese dezamăgită de absenţa lui. Şi, ceva mai devreme, de comportamentul lui.

— Iată-te, domnişoară Penworthy. Dacă nu mă înşel, acesta este dansul meu.

Ea tresări şi se întoarse brusc, aproape ruşinată că fusese surprinsă singură cu un nemernic ca Ambrose St. James. Era prietenul ducelui, lordul Frederick. Lui îi promisese dansul următor. Oare erau din acelaşi aluat? Tot ce se putea. Foarte probabil, de fapt, prin urmare amândoi trebuiau evitaţi cu orice preţ.

— Aveţi prieteni absolut detestabili, domnule, îi spuse ea marchizului, pe un ton ca de gheaţă. La acesta mă refer în mod special, continuă ea, arătând cu degetul în spatele ei.

— La cine? întrebă lordul Frederick.

Uimirea lui o făcu să se încrunte. Se întoarse şi constată că lângă balustradă nu mai era nimeni. Odiosul duce de Wrothston dispăruse fără urmă şi pe nesimţite. Păcat că n-o făcuse mai devreme. Eventual înainte să-l cunoască. De fapt, era mai bine că îl cunoscuse şi că ştia

ce-i poate pielea. Din partea ei, Ambrose St. James şi titlul lui puteau să putrezească în iad.

Capitolul 17

— Cum de nu-mi spui: „Ţi-am zis eu”?

Nu mai aveau mult până acasă. Trăsura familiei Roberts mergea uşor, într-un ritm bun pentru un pui de somn. Mama lui Tiffany chiar aţipise pe bancheta opusă, aşa că cele două prietene nu mai vorbeau de ceva vreme. Tiffany însăşi era pe punctul să adoarmă când întrebarea lui Megan o învioră.

— Credeam că am încheiat subiectul.

Pentru Megan, subiectul era departe să se fi încheiat. Încă nu îi venea să creadă cât de naivă şi nesăbuită fusese. Îi povestise prietenei ei întreaga întâlnire şi toată discuţia umilitoare cu Ambrose St. James.

— De ce nu-mi spui? repetă Megan. Merit cu prisosinţă.

— Ba deloc, răspunse Tiffany, cu loialitatea care o caracteriza. Şi oricum nu ţi-aş face aşa ceva. Şi să ştii că, deşi poate că nu ţi-am lăsat impresia asta, chiar speram că totul va ieşi cum îţi doreai cu St. James, aşa că sunt la fel de dezamăgită ca tine.

— Nu sunt dezamăgită, o asigură Megan. Cel puţin nu mai sunt. Sunt furioasă că nu am ştiut nimic despre… adică exact ce ai încercat de numeroase ori să îmi pui în vedere. Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă. Şi sunt furioasă şi pe el. Nu mă pot abţine. Ai zice că un duce ar avea ceva mai multă integritate, nu?

— Bineînţeles. În cazul lui, probabil că titlul l-a stricat. Se mai întâmplă.

— Ar trebui dată o lege contra fenomenului, mormăi Megan.

Tiffany nu spuse nimic. Tăcu şi aşteptă, iar râsul anticipat veni.

— Nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva, chicoti Megan.

— Nici mie, deci suntem de acord.

Megan izbucni în râs.

— Taci, altfel o s-o trezesc pe mama ta.

Tiffany redeveni serioasă.

— Fără glumă acum, puterea şi bogăţia pot corupe oamenii, iar St. James le are pe ambele, din plin. Ce păcat! Poate că dacă ar fi fost un duce scăpătat ar fi avut mai mult simţ al onoarei.

— Şi ar fi fost disperat să ia de soţie o moştenitoare, categorie în care nu mă încadrez.

— Gata, ce-a fost a fost, oftă Tiffany. Acum sper că vei lua lucrurile pas cu pas, în ordinea firească.

— Adică întâi să cunosc bărbatul şi apoi…

— Adică întâi să te îndrăgosteşti. Aşa se face-n vremurile noastre, în caz că nu ştiai.

— Ştiu, replică Megan. Dar asta nu-mi garantează titlul la care visez.

Cuvintele ei n-o mirară câtuşi de puţin pe Tiffany. Ştia că Megan putea fi extrem de încăpăţânată şi de îndărătnică uneori. De cele mai multe ori. Dacă nu chiar tot timpul.

— Deci încă vrei un titlu nobiliar?

Megan ridică din umeri, cu o expresie confuză pe chip.

— Nu ştiu. De fapt, mint. Încă îmi doresc s-o dau pe spate pe Lady O. şi nu prea pot face asta fără să mă mărit cu cineva cu un titlu nobiliar important. Deci aş spune că în continuare prefer să mă mărit cu cineva care are aşa ceva. Numai că nu o să mai fac din asta cel mai important scop.

— Mi se pare mie sau depui deja armele? Lupta nici n-a început bine.

— Pur şi simplu, am să fiu realistă de acum încolo.

— Realistă? Bine, hai să fim realiste amândouă. Uiţi să ai realizat deja ce ţi-ai propus? Mă rog, pe jumătate?

— Ce tot spui? se încruntă Megan.

— Prima parte a planului era să-i trezeşti interesul ducelui de Wrothston. Ceea ce ai reuşit cu vârf şi îndesat. Nu e vina ta că individul s-a dovedit a fi un crai neruşinat care ţi-a făcut propuneri scandaloase. I-ai trezit interesul,

Meg.

— Asta cam aşa e!

— În locul tău nu mi-aş face griji pentru titlul mult visat. O să ai de-ales din cel puţin douăzeci de pretendenţi când vei fi la Londra. De data asta însă îi vei cunoaşte mai întâi, apoi vei decide de care să te îndrăgosteşti şi vei lăsa lucrurile să se întâmple de la sine. Asta, sigur, dacă nu cumva te îndrăgosteşti mai întâi şi alegerea e deja făcută. Există şi posibilitatea asta, şi ţi-o recomand din toată inima.

— Sunt sigură, numai că nu există prea mulţi bărbaţi ca Tyler al tău.

— Uiţi un amănunt important: m-am îndrăgostit de Tyler la prima vedere, înainte să am ocazia să descopăr că e un bărbat minunat. Am avut noroc că are un caracter admirabil, dar îţi mărturisesc că şi dacă îi descopeream câteva defecte importante tot nu ar fi contat. Când alegi cu inima, îl iei cu bune şi cu rele.

— Ce-mi spui nu sună prea încurajator, Tiff. Nu faci decât să-mi dovedeşti că e mai înţelept să aleg întâi bărbatul, apoi să las lucrurile în voia… inimii.

— Cum preferi. Important e să îl cunoşti mai întâi, ca să decizi dacă merită sau dacă îţi vei pierde timpul cu el. Şi mai e important să fii deja îndrăgostită atunci când îi accepţi cererea în căsătorie. Măcar atât o să faci, îmi promiţi?

— Absolut. Dar cât crezi că va dura să mă îndrăgostesc?

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

— Pe mine mă întrebi? Ţi-am zis că eu m-am îndrăgostit pe loc. De unde vrei să ştiu?

Capitolul 18

Megan era atât de nerăbdătoare să ajungă acasă că era ea însăşi surprinsă. Şi, odată ajunsă, fu de-a dreptul uluită de dorinţa de a se duce la grajd mai întâi, în loc să

intre în casă şi să-şi salute tatăl. Îi era dor de cal, îşi spunea. Chiar îi fusese dor de ieşirile călare de dimineaţă. Dar asta tot nu explica impulsul copleşitor, mai ales că nu fusese plecată decât patru zile.

Mai lipsise de acasă şi în trecut. Fusese la Kent pentru cadoul de la împlinirea vârstei de 12 ani – oare de ce nu aflase încă de pe atunci ce personaj odios era ducele? – şi mai fusese la cumpărături în oraşe cu mai multe opţiuni decât Teadale. Tatăl ei o însoţise de fiecare dată. Poate asta făcuse diferenţa, îşi spunea, deşi conştiinţa îi şoptea cu totul altceva.

— De ce nu eşti sinceră cu tine? Arzi de nerăbdare să-l vezi pe crescătorul de cai!

— Câtuşi de puţin! E chiar ultima persoană pe care vreau s-o văd!

— Sigur că da…

— Uiţi că îl cunoaşte pe St. James. Probabil bănuia ce se va întâmpla la bal, în vreme ce eu îl informam cu aroganţă că mă voi mărita cu el. Cum să mai dau ochii cu el?

— Cu farmecul tău obişnuit. Şi cu aroganţa ta!

— Foarte amuzant. Dar dacă mă întreabă cum a fost? De fapt, sigur o să mă întrebe.

— Poţi să minţi.

— Şi ce-o să mai zic când o să fie clar că nu mă mărit cu St. James până la sfârşitul anului? Devlin va jubila, ştii bine. De la Tiffany aş fi suportat să-mi spună „Ţi-am zis eu!”, dar din partea lui n-aş suporta. Mă tem că l-aş împuşca de nervi.

— Tot va trebui să dai ochii cu el. Aşa că recunoaşte că de-abia aştepţi.

— Crezi că de-abia aştept să fiu umilită? De când am devenit lacomă de pedepse?

— De când ai observat cât e de chipeş.

— Foarte amuzant!

Cum-necum, Megan reuşi să meargă la culcare în acea primă seară fără să îşi viziteze… caii. Însă a doua zi dimineaţă, chiar când se crăpa de ziuă, era deja trează.

Soarele abia apărea la orizont când ea se îndrepta spre grajd. Vibra toată de nerăbdare, deşi refuza să o recunoască, aşa că nu mică îi fu mirarea când găsi uşile grajdului nu doar închise, ci şi încuiate! De când se încuia grajdul? Şi de ce?

Megan rămase câteva minute în faţa grajdului, agitată şi nerăbdătoare, dezamăgită. Simţea o avalanşă de emoţii nedorite. Se întreba cât zgomot ar face dacă ar începe să bată la uşă. Probabil zgomotul ar fi fost prea mare şi caii s-ar fi speriat. Era gata să se întoarcă acasă şi să revină la ora ei obişnuită pentru plimbarea călare, când decise să înconjoare grajdul, ca să facă un soi de inspecţie. Văzu că una dintre ferestrele din spate avea perdele.

Bătu încet în geam, apoi ceva mai tare, dornică să primească răspuns. Deodată, perdelele a căror nuanţă de roz o amuza foarte tare, se traseră în lături şi fereastra se întredeschise.

Era încă destul de întuneric afară şi nu putea vedea bine în interiorul camerei, spre norocul ei (sau, din contră!), dar tot nu avea cum să nu observe că Devlin Jefferys apăruse la fereastră, complet gol.

— Ce naiba cauţi aici, răzgâiato, la ora asta nefirească? întrebă el somnoros şi uşor iritat, înainte ca Megan să poată scoate o vorbă.

O nemulţumea apelativul pe care îl folosea atât de des, dar decise să nu-i ceară socoteală pentru asta. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul de afară, avea o imagine tot mai clară asupra lui. Îşi aminti de avertismentele lui şi, ca să nu-l mai privească fix, încercă să-şi îndrepte privirea spre altceva. Aşa că se întoarse într-o parte spre cadrul încă gol al anexei care se construia în spatele grajdului şi îşi dădu seama că ar fi putut intra fără să fie nevoie să îl trezească. Descoperirea o făcu brusc să se simtă extrem de încurcată şi să simtă nevoia să îşi ceară scuze.

— Îmi pare rău. Am găsit uşile încuiate, dar chiar acum am observat pe unde aş putea intra prin spatele grajdului. Culcă-te înapoi, domnule…

— Ce intrare din spate?

— Păi acolo unde a fost extins grajdul sigur s-a mai făcut o uşă şi…

— De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi, Megan, înainte să faci presupuneri? O să vezi că se lucrează la extinderea grajdului şi abia când va fi gata o să facem şi uşa. Ce sens ar avea să zăvorâm intrarea din faţă dacă în spate lăsăm o uşă larg deschisă?

Ea simţi nota de amuzament din tonul lui şi îi sări iar muştarul.

— Deci grajdul e închis de-a binelea?

— Nu asta ţi-am explicat adineauri?

— Cum îndrăzneşti să îmi încui grajdul şi să nu-mi dai voie să intru? Tata ţi-a cerut asta?

— N-am nevoie de permisiunea tatălui tău ca să iau măsuri pentru siguranţa cailor, spuse el uşor condescendent. Întâmplător, asta e responsabilitatea mea.

— Siguranţă faţă de ce? pufni ea. Jefferys, deschide uşile chiar acum.

— Du-te înapoi la culcare, Megan. O să găseşti uşile deschise când o să te-ntorci. La o oră decentă.

— Nu vreau să aştept să se facă o oră decentă. Vreau să ies la plimbare chiar acum. Deschide afurisitele de uşi!

— Insişti?

— Nu asta ţi-am explicat adineauri? îi dădu ea replica.

— Bine. Tu ai vrut-o.

Dispăru de la fereastră, spre bucuria şi uşoara ei îngrijorare. Megan îşi muşcă buza şi se încruntă, întrebându-se ce-ar putea însemna acel „tu ai vrut-o”. Doar nu va îndrăzni să… Dar, ca să se asigure, strigă de la fereastră:

— Devlin Jefferys, nu cumva să îndrăzneşti să apari la uşă dezbrăcat! Altfel o să ţip de-o să dea năvală şi tata, şi toţi servitorii!

După ce-şi lansă avertismentul se îndreptă către intrarea din faţă, convinsă că a înăbuşit în faşă orice tentativă provocatoare. Probabil că aşa şi fusese, pentru că el o lăsă să aştepte cam cinci minute înainte să deschidă

uşile. Când îl văzu, la lumina lămpii, Megan realiză că luase doar pe jumătate în serios avertismentul ei, căci purta doar pantaloni şi ghete. Se înroşi şi trecu în viteză pe lângă el. Nu se opri până la boxa lui Sir Ambrose. Spera că Devlin o va lăsa singură cu calul şi se va duce înapoi la culcare, dar speranţele i se dovediră deşarte.

— Cineva ar trebui să te înveţe câte ceva despre decenţă, bun-simţ, amabilitate şi aşa mai departe.

Era mustrată de un crescător de cai. Individul era uimitor de-a dreptul.

— Ce legătură are bunul-simţ? întrebă ea, fără să se întoarcă să îl privească, recunoscând indirect că poate depăşise un pic limitele decenţei şi ale amabilităţii. Voiam să ies călare. Nu aveai niciun drept să mă împiedici.

— Încă te pot împiedica, mormăi el. Nu se cade să trezeşti omul din somn şi să-i faci scandal pentru că îşi face treaba. Ar fi trebuit să ştii că nu poţi scăpa basma curată.

Megan căuta accesoriile pentru şaua lui Sir Ambrose, iar inima parcă i-o luase la goană.

— Ai face bine să te ţii departe de mine, Devlin.

Amândoi realizară în acel moment că era pentru prima dată când îi spunea pe nume.

— Adică… domnule Jefferys, se corectă ea degrabă.

— Nu cred că mai e cazul să ne formalizăm, comentă el, cu acelaşi ton amuzat de mai devreme.

— Ba da, este, replică Megan, pregătindu-l pe Sir Ambrose.

— Chiar şi după ce am stat gol-puşcă în faţa ta? întrebă el după o clipă de tăcere.

— Nu m-am uitat! exclamă ea, întorcându-se furioasă spre el.

— Dar ai fi vrut!

Ea nu răspunse şi se concentră din nou asupra pregătirilor pentru plimbare. El chicoti. Îl amuzau atât tăcerea ei, cât şi roşeaţa care îi cuprinsese obrajii.

— Îmi pare rău că am fost nevoită să îţi întrerup somnul. Acum poţi să te întorci în pat.

Tonul ei înţepat îl irită un pic.

— Exact acolo ar trebui să fii şi tu. În patul tău, vreau să spun. N-ai de ce să ieşi să călăreşti aşa devreme.

— Nu e treaba ta când ies, domnule Jefferys, punctă ea.

— Ba e, când mă trezeşti din somn pentru asta. Şi dacă îi dai înainte cu aiureala asta, oftă el, atunci voi veni cu tine.

— Pentru ce? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— Nu ţi-a spus nimeni că prin partea locului umblă un tâlhar?

— Nu mi-am luat săculeţul.

El rânji la auzul acelei mostre de pseudologică.

— Şi chiar crezi că nu ar găsi ceva de preţ asupra ta? Eu, unul, aş găsi.

Lui Megan nu-i plăcea tonul lui insinuant.

— Îmi dau seama că e foarte devreme, dar soarele va fi deja pe cer când o să pornesc la plimbare.

— Oarecum.

Decise să îl ignore.

— Mi-aş face griji dacă ar fi vorba despre plimbările mele de la miezul nopţii, dar aşa…

— De la miezul nopţii? întrebă el mirat. Doamne, n-ai pic de minte să te pui aşa în pericol? Îţi rişti viaţa, ca să nu mai pomenesc şi de virtute.

Megan era hotărâtă să nu se piardă cu firea, aşa că îi vorbi cu tot calmul din lume:

— Trăim într-o zonă foarte liniştită.

— Mie-mi spui!? replică el dezgustat.

— Sunt absolut în siguranţă dacă am chef să călăresc noaptea. Sau, în fine, era, înainte să apară tâlharul de care spui. Dar de atunci nu am mai ieşit nopţile pentru că, deşi tu eşti de altă părere, nu sunt deloc proastă. Şi de ce mă explic faţă de tine?! Nu eşti paznicul meu, domnule Jefferys.

— Din fericire.

Ea miji ochii. Îi era aproape imposibil să-şi păstreze cumpătul în prezenţa acelui bărbat. Nici nu ştia de ce se mai obosea să încerce.

— Nu e imposibil să fii chiar tu tâlharul, spuse ea

sfidător. Până la urmă, şi-a făcut apariţia cam în perioada când ai venit.

— Chiar mă întrebam când o să vii cu acuzaţia asta.

— Ei bine?

— Ei bine, ce? râse el. Te-aştepţi să neg?

— Dacă eşti nevinovat, atunci da, sigur că mă aştept să negi că tu ai fi tâlharul.

— Şi dacă aş fi eu, tot aş nega, nu crezi? Deci ce sens are să răspund? Sau sperai că voi mărturisi?

Se înfurie văzându-l cum se distrează pe socoteala ei.

— Speram să pleci de-aici. Şi, din moment ce n-ai făcut-o, o să plec eu, călare şi fără tine. N-am nevoie de paznic.

— E ultimul tău cuvânt?

— Absolut.

— E, uite-l şi pe al meu: am decis să nu-ţi dau de ales, spuse el cu o expresie hotărâtă. O răzgâiată ca tine are nevoie de un paznic. Să nu pleci de-aici până nu mă întorc cu Caesar, Megan. Dacă pleci, te avertizez că n-o să-ţi placă ce-o să se-ntâmple când te prind. Ai cuvântul meu.

Văzând cum privirea lui alunecă spre posteriorul ei, Megan înţelese destul de clar cu ce o ameninţa. Data trecută când lansase o ameninţare asemănătoare reuşise să o intimideze. Nu şi de data asta. De data asta era hotărâtă şi mult mai furioasă. Atât de furioasă că abia putea vorbi, aşa că el plecă fără să apuce să-i afle părerea despre „promisiunea” pe care i-o făcuse.

Era convinsă că juca la cacealma. Era un servitor, nimic mai mult. Chiar dacă nu se comporta ca atare. Dar asta era, un servitor. Un angajat. Iar un angajat n-ar îndrăzni să ridice mâna asupra fiicei stăpânului. Dacă doar încerca să o lovească, putea cere să fie arestat. La acest gând, Megan prinse curaj, se grăbi să lege şaua lui Sir Ambrose şi îşi duse calul lângă scăriţa de unde putea încăleca. Se urcă furioasă, strânse frâiele şi ieşi din grajd. Fu prudentă şi merse doar până în partea laterală a uşilor, ca să nu fie văzută dinăuntru. Câteva minute mai târziu, când Devlin îşi făcu apariţia călare pe Caesar, ieşind

degrabă din grajd ca să pornească în viteză după ea, Megan izbucni în râs. Şi Devlin, şi Caesar fură luaţi prin surprindere, iar bărbatul mai că nu căzu din şa. Imaginea o încântă teribil. Satisfacţia era chiar mai mare decât cea de a-i descoperi cacealmaua. Megan porni la galop zâmbind fericită, în ciuda faptului că Devlin călărea aproape de ea, înjurând. Sau poate tocmai de aceea.

Capitolul 19

Megan şi-ar fi dorit nespus să-i dea lui Sir Ambrose frâu liber să galopeze nestingherit pe pajişte, dar bănuia că Devlin va reacţiona şi va transforma totul într-o întrecere. Şi chiar nu-şi dorea să-l expună pe iubitul ei Sir Ambrose comparaţiei cu magnificul Caesar.

Aşa că menţinu un trap constant. Soarele începuse să se ridice deasupra liniei orizontului. Nu-i convenea că Devlin călărea lângă ea. Voia fie să rămână în urmă, fie să o ia înainte ca să-i dea clar de înţeles că nu-i aprecia compania. Ştia prea bine că nu avea nicio şansă să scape de el, aşa că nici măcar nu se obosea să încerce. În plus, era ea însăşi într-o dispoziţie destul de bună, după păcăleala pe care i-o trăsese. Îi tot venea să râdă când îşi amintea cum se cabrase Caesar, mai-mai să-l arunce pe Devlin din şa. Păcat că nu-l aruncase. Individului nu i-ar fi stricat niţică umilinţă.

Cât despre cacealmaua pe care o încercase Devlin, o lăsa pentru data viitoare – dacă avea să existe o dată viitoare. N-ar fi trebuit să existe. Se săturase de încercările lui de a o intimida şi o şi dovedise, subtil, cu micul renghi pe care i-l jucase. Oftă. Pe cine încerca să ducă de nas? Individul era prea plin de el ca să remarce mesajele subtile.

— Coace şi un plan, Megan, altfel nu s-ar ţine scai de tine acum, că soarele e sus pe cer.

— Mi-am dat seama şi singură, mulţumesc mult.

— Dar ştii foarte bine şi ce are de gând să aducă în discuţie. Scapă de el înainte să apuce s-o facă.

— Şi cam cum să fac asta?

Niciun răspuns. Megan continuă plimbarea până în zona unde se întâlnea de obicei cu Tiffany, sperând absurd că prietena ei va fi acolo şi că va putea astfel să-l expedieze pe Devlin. Ştia însă foarte bine că Tiffany nu îşi făcea apariţia atât de devreme. Probabil nici nu se dăduse jos din pat.

Când bănuielile i se confirmară, Megan îl îndemnă pe Sir Ambrose să pornească în galop. Spera că până va ajunge la grajd, Timmy avea să sosească, aşa că îi va putea da calul, grăbindu-se apoi spre casă.

Însă iată că el avea totuşi ceva de spus despre schimbarea de ritm. Îl auzi strigând ceva în spatele ei, dar nu înţelese. Probabil îi cerea să se oprească, aşa că zori şi mai tare calul. Drept urmare, Devlin porni după ea într-un ritm nebunesc. Megan ştia că nu se poate pune problema unei întreceri între Sir Ambrose şi Caesar. O ajunse din urmă în câteva momente şi, spre marea ei surprindere, Megan se trezi luată din şa şi aşezată în poala lui.

— Tu nu auzi când te strig? răcni el în timp ce-l readucea pe Caesar la pas.

Megan nu răspunse. Încă se resimţea după felul abrupt în care fusese smulsă de pe cal. Mai mult, era uimită că Devlin recursese la o modalitate atât de periculoasă de a-i atrage atenţia. Dumnezeule, dacă o scăpa?

— Nătărăule, dacă mă scăpai? spuse cu voce tare.

— N-ai să vezi, răzgâiato. Acum răspunde-mi!

Ea îl privi cu atenţie ca să-şi dea seama cât era de supărat, apoi decise să mintă.

— Nu.

— Nu, adică nu răspunzi sau nu…

— Nu, nu te-am auzit.

— Minţi.

— Dovedeşte-o! ceru ea, total neinspirată.

— Pe toţi sfinţii! explodă el. Zău dacă nu eşti cea mai

încăpăţânată, răzgâiată, nesăbuită…

Ea îl întrerupse, nemulţumită:

— Dacă tot ne spălăm rufele murdare, hai să ne uităm un pic şi la ale tale. Eşti arogant, nesuferit, din topor, jigneşti, insulţi, eşti lipsit de ruşine… Ia vezi, începe să iasă jegul?

Devlin o privi uimit preţ de câteva secunde, apoi începu să râdă în hohote, lucru care nu-i făcu deloc plăcere lui Megan.

— Nu încercam să te amuz. Şi lasă-mă jos în clipa asta! ceru ea.

— Prea târziu. Calul tău îşi vede deja de drum fără tine. Sau vrei s-o iei pe jos?

— Vreau orice m-ar ţine la distanţă de tine.

— Nu mai ţin minte dacă am spus şi că eşti căpoasă, făcu el pe miratul.

— Ai spus că sunt încăpăţânată, deci tot pe-acolo. Dar eu am uitat să spun că eşti insuportabil. Lasă-mă jos, Jefferys!

— Nu prea cred.

— Ce?!

— Las-o baltă, Megan. Mai avem aproape doi kilometri până acasă. Şi uiţi că îţi place să îl călăreşti pe Caesar.

— În clipa asta chiar nu-mi place. Dacă nu faci ce-ţi spun, chiar în secunda asta, o să… să…

El îi dădu ocazia de a-şi încheia ameninţarea, dar în van.

— Ce-o să faci? O să ţipi? Mă tem că n-o să impresionezi pe nimeni, spuse el, clătinând comic din cap. De fapt, mint. O să mă impresionezi pe mine suficient cât să mă enervez. Şi o să mă enervez atât de tare că voi fi nevoit să te sărut ca să-ţi închid gura. Sau să te…

Nici el nu-şi duse la capăt propoziţia, lăsând-o pe ea să îşi imagineze posibila urmare. Iar imaginaţia lui Megan lucra foarte eficient. Doar că nu acel „său” o marcase, ci partea cu sărutul.

— Laşo!

— Ei, şi?

— Ţi-a plăcut când te-a sărutat.

— Prima dată nu, deloc.

— Doar al doilea a contat, sau ai uitat cât de plăcut a fost?

— Ştii bine că eşti pe lângă subiect. Omul e doar un crescător de cai!

— Un crescător de cai al naibii de chipeş care, dacă i-ai permite, ar avea ce să te-nveţe. Măcar în ce priveşte sărutul ar trebui să profiţi de experienţa lui. Nu pot să cred că ratezi ocazia. Nu trebuie decât să ţipi un pic şi...

— Să nu uităm că ar prefera să abuzeze de mine în alte feluri, aşa că mai bine nu l-aş tenta defel. Of, unde e Tiffany când chiar am nevoie de ea? Tu nu mă ajuţi deloc!

Înfuriată la culme de discuţia tot mai neplăcută cu sine, Megan se răzbună pe Devlin.

— Ce mai aştepţi, Jefferys? Du-mă acasă odată. Sau ai de gând să ne petrecem toată dimineaţa stând aici şi insultându-ne reciproc?

Îşi dădu seama că se purta ca o scorpie şi se simţi teribil de jenată. Uitase însă că Devlin nu-i permisese niciodată asemenea izbucniri fără să o pedepsească pe măsură. Ceea ce şi făcu.

— Cineva ar trebui să te sărute să-ţi meargă fulgii, răzgâiată afurisită. Ducele tău ce-a păzit aseară?

Tonul lui o scotea din sărite, dar subiectul îi atinsese punctul sensibil. Aproape că ar fi spus ceva în apărarea lui St. James, căci asta devenise reacţia ei obişnuită. Se opri însă la timp. Nu mai avea de gând să-i ia vreodată partea acelui ticălos. Se aşteptase ca Devlin să-l pomenească pe duce, dar o mira faptul că o făcea abia atunci. Poate va reuşi să expedieze subiectul răspunzând, pur şi simplu, că nu a sărutat-o. Făcu o încercare, deşi mai bine s-ar fi gândit de două ori.

— Şi cu el te-ai comportat ca o alintată nesuferită, aşa cum te porţi cu mine?

Aşa o vedea el? În primul rând, fusese chiar amabilă cu Ambrose St. James. Oare St. James nu voise decât să o provoace, aşa cum făcea Devlin? Şi ce dacă? Fie că o

provocase sau se comportase cu ea absolut normal, o insultase grav şi pusese capăt instantaneu visurilor ei de a deveni ducesă.

— Nu e treaba ta ce s-a întâmplat, îi spuse lui Devlin.

— Serios? După ce mi l-ai tot fluturat în faţă? Zi drept, nici măcar nu l-ai întâlnit, aşa-i?

— Ba l-am întâlnit.

— Atunci nu a fost interesat? Nici nu e de mirare, când ai o podoabă capilară atât de urâtă.

— Părul meu e absolut în regulă, Devlin Jefferys!

— Ba deloc. E roşu.

— Asta nu ţi-a redus din interes, replică ea.

— Uiţi că eu sunt doar un crescător de cai, deci reacţia mea nu se pune. Dar chiar credeai că un duce, o persoană aflată mereu în atenţia publică, s-ar căsători cu femeia cu cel mai nepotrivit păr? Ar deveni ţinta glumelor prietenilor, răzgâiato.

Ea tăcu. Tăcu de tot. Rămase dreaptă în şa, lăsându-se purtată de Caesar, care mergea liniştit la pas. După cinci minute de tăcere, Devlin întrebă cu un ton ezitant:

— Ţi-am rănit sentimentele?

— De parcă ar conta vreun pic pentru tine.

— Ba s-ar putea să conteze.

Ea pufni, aşa că el simţi nevoia să continue:

— Nu vreau să te fac să plângi, Megan.

— Nu, zău!

— Aiureli! Erai furioasă şi pornită, dar ceva s-a schimbat. Ce s-a întâmplat? Doar nu eşti aşa sensibilă la glume despre părul tău! A comentat ducele ceva legat de păr? De-asta eşti aşa de…

— Nu sunt în niciun fel, iar el n-a spus nimic de păr. Doar tu eşti suficient de mojic să comentezi.

— Eşti irascibilă şi nedreaptă. Manierele mele sunt fără cusur.

— Manierele tale sunt fără pereche de proaste.

— Îmi ţin mâinile acasă, nu-i aşa? răspunse el pe un ton absolut rezonabil.

— Vrei să spui că dacă nu ţi-ai ţine mâinile acasă ai fi

lipsit de maniere?

— Exact.

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc toate momentele când n-au fost atât de impecabile. Bun, hai să revenim la ducele tău.

— Ba nu, o avertiză el.

— Doamne, Dumnezeule, n-o să-mi dai pace până nu afli totul, aşa-i? Prea bine, Devlin. Ambrose St. James s-a dovedit exact cum mi l-ai descris şi sper să nu-l mai văd cât oi trăi. Eşti mulţumit?

— Cum adică să nu-l mai vezi cât oi trăi? se miră el. Doar pentru că a fost un pic deplasat? Ce importanţă are pentru tine, din moment ce nu pe el îl vrei, ci titlul lui? Şi grajdul, să nu uit. Eşti îndrăgostită de grajdul lui.

Megan se întoarse şi-l privi nedumerită. Vorbise cu o ciudă care aproape o egala pe a ei, iar asta chiar nu avea nicio noimă.

— Mi-ar fi plăcut titlul lui, spuse ea fără urmă de interes în glas. Dar nu era nici pe departe atât de important pe cât îl faci să pară. Vreau să fiu îndrăgostită de bărbatul cu care o să mă mărit, sau măcar să îmi fie drag, şi să ştiu că în timp voi ajunge să îl şi iubesc.

— M-ai făcut să cred altceva, spuse el acuzator.

Ea ridică din umeri.

— De obicei sunt provocată când ajung să te fac să crezi una sau alta. În orice caz, St. James nu e bărbatul potrivit. N-am cunoscut pe nimeni care să mă insulte în felul în care a făcut-o el. Sigur, în afară de tine.

Simţi că remarca ei îi va aduce pe buze un rânjet larg, aşa că îi întoarse spatele ca să nu fie nevoită să îl vadă. Afurisitul trebuia ignorat cât mai mult şi mai des. Nu avea deloc chef să-l audă spunându-i „Ţi-am zis eu!”

— Aşadar, nu crezi că-l vei putea iubi vreodată? întrebă el cu o îndrăzneală incredibilă.

De ce n-o lăsa baltă?

— Niciodată, mormăi ea.

— Şi pe cine-ai pus ochii acum?

— Pe nimeni.

— La naiba, chiar eşti supărată, aşa e? întrebă el după câteva momente de tăcere.

— Şi ce te-a făcut să ajungi la o asemenea concluzie? întrebă ea şi se întoarse din nou, cu ochii mari.

— Îşi făcuseşi speranţe. Te vedeai măritată cu St. James până la sfârşitul anului. Sigur nu te bucuri că n-ai obţinut ce-ţi doreai.

— Pentru că sunt o răzgâiată afurisită?

— Întocmai.

— Ia mai du-te la naiba, Devlin, şi lasă-mă pe mine cu ale mele.

— De ce, mă rog, nu vrei să recunoşti că eşti dezamăgită?

— Tare mult ai vrea să-ţi dau satisfacţia asta.

— Nu aş avea nicio satisfacţie.

— Ba bine că nu. Asta ai urmărit de la bun început, de când ai adus vorba de duce. Şi nu, nu am fost dezamăgită. Sau poate am fost, dar eram prea furioasă şi indignată ca să observ.

— Mă bucur să aud asta.

— De ce? întrebă ea cu prudenţă.

— Nu suport femeile care pică-n melancolie. El ridică din umeri. Încep să plângă din senin. Şi zi, de ce nu te-ai distrat la bal?

— Ba m-am distrat de minute, tocmai asta e. Dacă n-ar fi fost episodul cu St. James. A, şi am primit două cereri în căsătorie.

— Deci cu astea două la câte cereri ai ajuns? Că le-am pierdut numărul.

— Ar fi câteva, dar nu le-am numărat, aşa că nu ştiu să-ţi spun precis. Dar s-ar zice că bărbaţii mă consideră destul de atrăgătoare, nu-i aşa?

— Corpuşorul tău li se pare atrăgător, răzgâiato, nu părul.

— Iar o să mă jigneşti?

— De ce nu? Că prea te lauzi singură.

— Deci acum sunt şi lăudăroasă? N-am făcut decât să-ţi pun o întrebare.

— Mă întreb de ce tatăl tău n-a luat măsuri să-ţi închidă gura asta mare.

— Pentru că nu e ipocrit ca tine. Şi dacă-mi mai adresezi o vorbă cred că o să ţip.

Probabil o crezu pe cuvânt, căci nu mai spuse nimic şi-l mână mai repede pe Caesar. Ajunseră la grajd după câteva minute. Sir Ambrose era deja acolo, cum presupusese Megan. Calul ştia fiecare centimetru al zonei, în special drumul către casă. Megan nu aşteptă ca Devlin să o ajute să descalece şi sări din şa. Timmy se ocupase de Sir Ambrose, ceea ce-i oferea ei timp şi spaţiu să-şi lingă rănile. Voia să ajungă în camera ei cât mai repede. Schimbul de insulte cu Devlin o epuiza. El sărea de fiecare dată la jugulară, iar ea simţea că nu mai are suficient sânge pentru încă o confruntare. Nu rezistă însă tentaţiei unei înţepături finale.

— Data viitoare când îţi vine ideea să mă aperi de hoţi, abţine-te. Prefer să mă întâlnesc cu un tâlhar la drumul mare decât să îţi îndur jignirile.

— Şi eu care credeam că mă adori, comentă el sarcastic.

— Cum aş adora o năpârcă, replică ea şi se îndreptă spre uşă.

Curiozitatea fu mai puternică şi, dornică să afle ce iscase întreaga tărăşenie, se opri şi se întoarse spre el.

— De ce naiba m-ai dat jos de pe cal şi m-ai adus aici călare pe Caesar?

Devlin ridică din umeri şi-l duse pe Caesar la boxă.

— Ai pornit ca o furtună, şi am crezut că Sir Ambrose s-a speriat de ceva.

— Aşadar, încercai să mă salvezi?

— Cam aşa ceva.

Părea atât de încurcat de mărturisirea făcută că ea începu să râdă.

— Daaa! O să te cred când o să cred că afară plouă.

Chiar în acel moment, un tunet găsi de cuviinţă să tulbure liniştea, anunţând furtuna dinspre est. Aşa că Megan nu apucă să râdă prea mult. Devlin, în schimb, râse

mai bine, iar hohotele lui o însoţiră în timp ce se grăbea spre ieşire.

Capitolul 20

Devlin îşi petrecu restul zilei lucrând mult şi prost la partea lui din extensia grajdului, spre nemulţumirea plină de dezgust a maestrului tâmplar şi amuzamentul nedisimulat al lui Mortimer. Nu se putuse concentra asupra corespondenţei pe care i-o trimisese domnul Pike, aşa că nu găsise altceva de făcut decât să se implice în lucrarea pe care chiar el o propusese. Fusese o propunere menită să-l ajute să-şi omoare timpul, aşa că nu avea importanţă dacă îşi bătea joc de partea lui de proiect, câtă vreme, la final, totul ieşea cum trebuia.

Nu-şi putea abate gândurile de la ce îl deranja. La fel cum constatase când se ocupase cu un eşec răsunător de fân, activităţile monotone îi făceau gândurile să zburde care încotro. Iar în acele momente toate zburau înspre Megan. Se simţea cam vinovat faţă de ea. Sau poate puţin mai mult. Chiar foarte vinovat. Poate nu era atât de lacomă şi fără inimă cum o crezuse. Poate s-ar cuveni să îşi ceară scuze pentru farsa de la bal. Poate ar trebui să îi spună cine e cu adevărat. Dar ce-ar rezolva? Doar ar face-o să îl urască şi mai mult. Nu avea de ce să-i spună. În scurtă vreme va pleca, iar ea va fi la Londra, pentru sezon. La naiba, oare ce anume îl irita atât de mult când se gândea la sezonul ei? Şi, la o adică, ce avea fata asta de-l provoca într-atât? Nu cumva chiar el întreţinea animozitatea dintre ei, tocmai ca să se protejeze, ca să nu cadă sub vraja ei şi a frumuseţii ei neobişnuite?

Ce absurditate! Era ducele de Wrothston. Voia să creadă că avea ceva mai mult autocontrol. Bun, o dorea. Şi? Defectele ei îl iritau într-atât că ştia clar că n-ar vrea să petreacă lângă ea nicio clipă în plus după ce ar face dragoste. Era conştient că, odată ce pasiunea se va

consuma, fata îl va enerva la culme, aşa cum făcea deja. Cu toate astea, atracţia era atât de puternică şi imposibil de negat că în seara balului făcuse tot ce-i stătuse în puteri să devină imun la zâmbetul ei tulburător. Dumnezeule, cât de frumoasă fusese în acea seară, cu rochia ei verde şi dominoul asortat, care îi dădea un aer de mister absolut devastator. Nu-i fusese uşor să rămână concentrat, să nu uite de ce era acolo. În multe momente nu-şi dorise decât să o ia în braţe şi să o sărute. Afurisit fie Freddy, care apăruse în cel mai nepotrivit moment. Din cauza lui nu obţinuse măcar un sărut înainte ca Megan să ia foc şi să îl pălmuiască. Ce ghinion ca tocmai Freddy să-i fie partener la următorul dans. Oare dansaseră după plecarea lui grăbită sau fusese prea nervoasă ca să mai accepte invitaţia? Freddy se pricepea de minune să vrăjească o tânără. În unele cazuri, renunţase la orice scrupule şi sedusese câte o domnişoară, dacă tânăra se dovedise extrem de frumoasă. Ce ipocrit, să facă acum pe vexatul pentru că surioara lui cea mincinoasă pretindea că poartă copilul lui Devlin.

Îşi amintea cu precizie fiecare amănunt din ziua aceea blestemată. Se oprise, ca de obicei, la casa din Londra a lui Freddy ca să-l ia şi să meargă să ia cina la club. Tot ca de obicei, Freddy nu era încă gata, aşa că se dusese să-l aştepte în birou. Atunci intrase Sabrina Richardson. Avea 18 ani şi intenţia clară de a-şi folosi din plan farmecele asupra lui. Cel puţin asta crezuse când fata începuse să flirteze aproape scandalos cu el. Pe moment, situaţia îl amuzase. Freddy îi era cel mai bun prieten de mai bine de zece ani, aşa că o ştia pe Sabrina de când era o copiliţă cu codiţe. Avea o grămadă de prietene şi făcea, alături de ele, fel şi fel de farse, multe îndreptate chiar asupra lui. Iar el o suporta cu greu. Între timp, se transformase într-o tânără frumoasă, iar el avusese încredere că se schimbase şi că nu mai era cazul să o evite, ca în perioada când era doar o copilă. Nici n-o mai văzuse timp de câţiva ani, în perioada când fata fusese la şcoală.

Se schimbase mult, de la felul în care arăta până la modul în care se purta. Nu mai era zgomotoasă şi

deranjantă, ci serioasă. Nu mai scotea limba la el, cu flirta. Chicotea însă la fel. Era greu de crezut că o apucătură atât de enervantă avea vreo şansă să se schimbe.

Numai că în ziua aceea chicotise o singură dacă şi reuşise cumva să o facă fără să-l enerveze. În plus, îl intrigase faptul că flirta cu el. Se întreba de unde până unde. Şi ce urmărea.

Când avea 14 ani, Sabrina îi spusese că se va mărita cu el. Pufnise pe jumătate amuzat, pe jumătate sâcâit. N-o luase deloc în serios şi chiar îi răspunsese că până atunci el va fi deja însurat cu alta.

Şi chiar ar fi fost, dacă nu şi-ar fi surprins logodnica făcând dragoste cu vizitiul chiar în trăsura ei. Dar asta era deja altă poveste. Nu-şi imaginase că Sabrina mai ţinea minte acea declaraţie copilărească. Dar în acea zi, la Freddy în birou, se tot apropiase de el şi, la un moment dat, îl cuprinsese cu braţele după gât şi îl sărutase. Fusese un atac în toată regula. Mai târziu, retrăind acele clipe, îşi dăduse seama că Sabrina plănuise totul şi că aşteptase până îl auzise pe Freddy sosind, tocmai ca fratele ei să vadă scena sărutului. Când Freddy apăruse, fata păruse jenată, cam cinci secunde, de faptul că fusese „prinsă”. Apoi îşi reluase rolul şi izbucnise în lacrimi.

Freddy, care era la fel de sensibil ca Devlin la femeile care plângeau, încercase să o liniştească şi să-i spună că făcea din ţânţar armăsar. Fusese doar un scurt sărut, ce mare lucru. Iar singurul motiv pentru care el, unul, era un pic şocat era persoana cu care se sărutase, în acel moment, ea anunţase motivul pentru care plângea, strigând:

— Nu vrea să se însoare cu mine!

Freddy reacţionase, ce-i drept, la fel ca Devlin însuşi.

— Şi de ce s-ar însura cu tine? Domniţele ca tine nu-s tocmai pe gustul lui.

— S-o crezi tu! replicase ea. Am fost foarte pe gustul lui când m-a lăsat însărcinată, dar acum, când trebuie să se însoare cu mine, nu mai sunt? Asta-mi spui?

— Însărcinată?! făcu Freddy, incapabil să mai

articuleze vreun alt cuvânt.

În schimb, Devlin fusese mult mai vocal.

— Pe naiba! Nici vorbă! Astea-s noile tale farse, Sabrina? Nu de alta, dar sunt de un gust absolut îndoielnic.

— Cum poţi să spui că e o farsă? răspunsese ea privindu-l drept în ochi. Ştii bine că nu e. M-ai sedus. M-ai făcut să cred că o să mă iei de nevastă. Iar acum refuzi. Freddy, fă ceva!

Freddy se conformase. Se apropiase şi-i trăsese un pumn în plină figură, trimiţându-l la podea.

— Cum ai putut face aşa ceva? Şi tocmai cu sora mea! urlase la el, în timp ce Devlin se străduia să se ridice.

— Nici nu m-am atins de ea!

— Păi tocmai o sărutai când am intrat aici.

— Ea mă săruta pe mine, prostule, şi acum e clar că o făcea tocmai ca să vezi tu. Nici măcar nu o plac!

— Ai plăcut-o îndeajuns cât s-o seduci. Acum, asta e, trebuie să o iei de nevastă.

— Niciodată!

— Ba ai s-o iei, altfel te provoc la duel! Ar trebui să te provoc oricum, din principiu, în numele onoarei familiei.

— O, Dumnezeule mare, oftase Devlin, disperat. Fata asta minte. Şi chiar dacă ar fi însărcinată, lucru de care mă îndoiesc, copilul nu e al meu.

— E ultimul tău cuvânt?

Moment în care Devlin devenise suficient de furios să spună:

— Da, pentru Dumnezeu!

— Atunci nu-mi dai de ales. Trebuie să te ucid.

Devlin ar fi vrut să râdă, dar îşi dăduse seama că Freddy era prea nervos ca să remarce ironia situaţiei, anume că era un ţintaş jalnic, în vreme ce Devlin avea ochiul şi mâna extrem de sigure şi precise. Ieşise din încăpere convins că Freddy se va calma, va sesiza că acuzaţiile Sabrinei erau absurde şi va veni să îşi ceară scuze.

Lucrurile n-au stat însă chiar aşa. Freddy nu doar că nu se calmase, ci chiar se învrăjbise şi mai tare, asta

datorită muncii de convingere a Sabrinei, iar a doua zi îi lansase provocarea la duel.

Devlin, care nu avea de gând să se confrunte cu prietenul cel mai bun, pretextase că nu e acasă. Apoi plecase la Sherring Cross ca să-i mai dea lui Freddy ceva timp să revină la sentimente mai bune. Dar provocarea la duel veni şi acolo şi, pentru că nu dorise să se arate la faţă şi să o accepte, cei care o aduseseră reuşiseră să fie primiţi de bunica lui. După plecarea lor, Devlin se văzuse nevoit să îi explice bătrânei întreaga tărăşenie ridicolă.

Bătrâna ducesă de Wrothston nu apreciase povestea drept ridicolă.

— Ei, bine, nu-ţi dau voie să-l împuşti pe bietul băiat, pentru că mi-e tare simpatic, spusese ea, în stilul caracteristic.

— Ştiu, Duchy. Pe de altă parte, ce să fac? Să-l las să bată toba peste tot că sunt un laş şi că refuz să-i acord satisfacţie? Pentru că asta se va întâmpla când trimişii lui vor afla că, de fapt, chiar sunt aici.

— Atunci ia-ţi tălpăşiţa. Ţii minte că îţi spuneam, după scandalul cu Marianne, să pleci puţin, să iei o pauză? Ai insistat atunci că eşti bine, că nu suferi şi că vrei să-ţi continui munca, chiar dacă ai suferit o dezamăgire cruntă.

— Susţin în continuare că…

— Asta e pe lângă subiect, băiete drag, îl întrerupse ea cu un gest al mâinii. Întâmplător, chiar ştiu că spune în stânga şi-n dreapta că ea e partea vătămată.

— Probabil nu înţelege de ce un detaliu nesemnificativ precum infidelitatea m-a făcut să anulez nunta.

— Nu-mi pasă dacă şi ce înţelege ea, fapt e că n-a fost deloc discretă. Şi nici tu nu te-ai obosit să îndrepţi lucrurile şi să spui lumii adevărul.

— Şi să-i distrug reputaţia?

— Tu? Ea singură e responsabilă pentru reputaţia ei. Ideea e că probabil va înceta să te vorbească de rău dacă nu vei fi prin zonă. Iar acum că dragul nostru Freddy e pornit să-ţi tragă câteva gloanţe-n piept, nu mai ai nicio scuză să nu îmi urmezi sfatul. Camera Lorzilor va funcţiona

şi fără tine o vreme. Tu, pe de altă parte, nu poţi funcţiona cu trupul ciuruit. Aşa că, băiete drag, o să dispari o vreme. Insist.

— Duchy, refuz să plec din ţară, nu se pune problema. N-am de gând să îndur iar răul de mare care, crede-mă, e probabil la fel de rău ca moartea însăşi, doar ca să nu mor de mâna lu' Freddy. Mai bine îl împuşc eu primul şi…

— Ba n-ai s-o faci. Şi nici nu îţi propun să pleci din ţară. Ai nevoie doar de un loc unde nu te ştie nimeni. Te vei duce sub un nume fals şi cu o ocupaţie falsă. Nimeni n-o să-ţi remarce prezenţa. Dă-mi o oră ca să fac un plan.

În acea seară, la cină, Duchy îi dezvăluise destinaţia unde era convinsă că nu-l va şti nici vântul, nici pământul. Devlin se tăvălise de râs.

— Parcă ziceai să dispar o vreme, nu să mă-nmormântez de viu!

— Viaţa la ţară n-o să-ţi strice o vreme, răspunsese ea. Ba chiar o să-ţi facă bine, pentru că ai nevoie de un pic de odihnă.

— E părerea ta.

— Da, şi vom proceda în funcţie de ea. O să fii în regulă câteva luni. Timp în care să sperăm că Marianne n-o să-ţi mai poarte pică şi că Freddy ori o să-şi mărite sora, ori o să vadă că totul a fost o minciună şi că fata nici măcar nu e gravidă.

— Bine, Duchy, dar chiar să fac pe grăjdarul?

— Când a fost ultima oară când te-ai purtat cu un grăjdar altfel decât cu omul invizibil? Sunt nişte angajaţi extrem de importanţi, dar toată lumea se poartă de parcă nu ar exista.

Devlin fusese de acord cu toate elementele planului, mai puţin cu ocupaţia pe care trebuia să o mimeze. Să strângă balega era prea mult pentru demnitatea lui, pentru stomacul lui şi chiar pentru prietenia pe care i-o purta lui Freddy. Căzuse la pace cu bătrâna ducesă spunând că va accepta să lucreze cu caii, dar dintr-o postură superioară celei de grăjdar. Nu-şi imaginase că sejurul lui la ţară îi va trezi atâtea frustrări şi nemulţumiri. Dar nu-şi imaginase

nici că ar exista pe lume o fată ca Megan.

Capitolul 21

Din cauza lui Devlin, Megan fu teribil de prost dispusă tot restul zilei. Plimbarea de dimineaţă pe care o aşteptase cu atâta nerăbdare nu îi făcuse nicio plăcere. Confruntarea lor verbală se încheiase fără ca ea să-i fi dat replici la înălţimea provocărilor lui. Şi nici măcar sărutată nu fusese. Nu mai încăpea îndoială că runda din acea zi trecea lejer în contul lui Devlin.

— Şi de ce, mă rog, voiai să te sărute?

— De ce crezi?

— De ce-ai făcut atâta caz?

— Dacă o va face, nu vreau să fie pentru că l-am provocat eu.

— Prima oară de ce crezi că te-a sărutat?

— A fost altceva. Pe atunci nu ştiam că îl provoc. Dar dacă azi-dimineaţă aş fi început să ţip ca apucata după avertismentul lui era ca şi cum aş fi cerut-o, nu? Şi chiar nu am de gând să afle că îmi doresc să mă sărute.

— Nu văd de ce nu. Ar fi cea mai simplă cale de-a obţine ce vrei.

— În timp ce el îşi petrece timpul gândindu-se la noi modalităţi de a mă insulta? Nici nu vreau să mă gândesc ce-ar face dacă ar şti că aş vrea să mă sărute.

— Ai vrea? Ai zis clar că vrei.

— Ei, bine, nu mai sunt chiar aşa sigură.

Ca de fiecare dată, dialogul lui Megan cu conştiinţa sa era mai curând enervant decât fructuos. De când Devlin şi aluziile lui cu tentă sexuală îi treziseră curiozitatea, bunul ei simţ cam începuse s-o părăsească. De-acum, vocea ei interioară care, teoretic, ar fi trebuit s-o echilibreze, numai asta nu făcea. Şi, de cele mai multe ori, ea şi latura ei curioasă se bucurau că aveau ocazia să-şi facă de cap. Megan îşi dorea să retrăiască acele senzaţii plăcute de care

avusese parte în timpul sărutului cu Devlin. Şi chiar mai mult de-atât, deşi noţiunea era cumva învăluită în ceaţă.

Bunul-simţ nu pierduse teren chiar de tot, aşa că Megan rămânea conştientă de faptul că genul de sărut la care visa ea ducea către altceva. Către dragoste trupească şi distrugerea bunului nume al unei fete. O exaspera faptul că ştia cum încep şi cum se încheie astfel de lucruri, fără să aibă cea mai mică idee despre ce se petrece între cele două momente. Şi, dacă era sinceră, trebuia să recunoască faptul că nici despre cum se încheie nu ştia mare lucru. Ştia însă că trebuia să stabilească unele limite dacă avea într-adevăr de gând să înveţe câte ceva de la Devlin. Ştia că trebuia să spună stop înainte să o înveţe mai mult decât era cazul.

— Asta se numeşte cumva, şi nu prea frumos.

— Nu vreau să ştiu.

— Ba vrei, dar ţi-e ruşine să recunoşti.

— Nu te-apuca să schimbi placa tocmai acum.

— N-o schimb, doar zic că nu ţii cont şi de ce simte el. Ar trebui să dai dovadă de deschidere faţă de toate oportunităţile pe care ţi le oferă. Şi tu ce faci? Te gândeşti doar în ce punct să spui stop.

— Da, pentru că am de gând să devin aşa aventuroasă abia după ce mă mărit. Şi cu asta, basta.

În acea seară, când se duse din nou la grajduri, Megan era în aceeaşi stare de spirit. O parte din ea se întreba dacă e nimerit să-l lase pe Devlin s-o înveţe mai multe despre cum să sărute (şi despre alte lucruri), în timp ce cealaltă parte aştepta cu prea mare nerăbdare acele momente. Prima parte cam trăsese mâţa de coadă şi aşteptase până când se făcuse suficient de târziu ca Megan să fie aproape sigură că Devlin încuiase grajdul şi se culcase, punând, astfel, punct, cel puţin pentru acea zi, planurilor ei. În schimb, cealaltă parte se grăbea nevoie-mare, sperând că nu era prea târziu pentru propriile-i planuri. Niciuna dintre părţi nu se aşteptase însă ca în clipa în care Megan ajungea la grajd să-l vadă pe Devlin ieşind călare pe Caesar.

„Ce, Doamne iartă-mă?!” îşi spuse ea privindu-l. N-o observase. Părea extrem de concentrat şi preocupat. După lupta pe care o dusese în sinea ei, Megan era de-a dreptul dezamăgită să-l vadă dispărând în noapte. Unde se ducea la o oră aşa târzie?

În minte îi veniră brusc o sumedenie de răspunsuri. Poate avea o întâlnire cu altă femeie. Poate că, în sfârşit, Megan reuşise să-l sâcâie suficient încât să îl facă să caute o altă slujbă. Poate că el era tâlharul apărut recent în zonă şi pornise în căutare de noi victime.

Megan se opri asupra celei de-a treia variante pentru că primele două nu-i conveneau absolut deloc. Cumva, teoria cu tâlharul nu era chiar absurdă. Până să apară el, în zonă nu mişunau hoţii. Iar ora era perfectă pentru astfel de scopuri ilicite. Unde mai pui că era prima dată când nu-l vedea îmbrăcat într-una dintre cămăşile acelea fine pe care le purta de obicei şi pe care nu ar fi putut, în mod normal, să şi le permită decât dacă obţinea bani prin mijloace necurate. Cămăşile albe se distingeau imediat în întuneric, spre deosebire de hainele negre pe care le purta de data aceasta.

Îi luă doar câteva secunde să decidă să se ia după el. După alte câteva secunde realiză că dacă avea de gând să îl prindă din urmă nu avea timp să pună şaua pe Sir Ambrose. Gândul de a călări fără şa îi repugna şi aproape că o ţintui în loc, în ideea de a-i cere socoteală lui Devlin abia când se va întoarce. Pe de altă parte, când se va întoarce, ea nu va avea nicio dovadă a ilegalităţilor comise, deci pentru ce i-ar putea cere socoteală? Gândul o făcu să ia decizia de a acţiona fără întârziere, pentru că îşi dorea nespus să îl aibă cu ceva la mână pe acel individ, să-l facă să se zvârcolească de neputinţă şi să înceteze cu jignirile. Fugi degrabă la staul, luând doar frâul ca să ţină iapa sub control. Una era să călărească fără şa, alta să nu aibă nici măcar frâul ca să controleze un cal de rasa lui Sir Ambrose.

Întârzierea avea să o coste, şi ştia asta. Când ajunse la drum, Devlin nu se vedea nicăieri. Megan era însă hotărâtă să nu renunţe, chiar dacă lumina lunii era extrem

de slabă şi drumul de ţară ce se întindea în faţa ei era întunecat şi aproape ameninţător. O luă în direcţia zonei unde avuseseră loc jafurile, lângă proprietatea Thackeray, amintindu-şi că toate victimele jafurilor fuseseră musafiri ai familiei Thackeray şi că fiecare atac avusese loc la finalul câte uneia dintre petrecerile lui Lady Ophelia. Aproape că o apucă râsul gândindu-se la reacţia cotoroanţei bătrâne. Chiar zâmbi. Probabil că lumea începea să evite petrecerile lui Lady O. din cauza jafurilor, cel puţin până la prinderea tâlharului. Păcat că nu-i venise chiar ei ideea. Câteva minute mai târziu, Megan avu satisfacţia de-a constata că instinctul ei fusese corect şi că o luase în direcţia potrivită. Văzu o siluetă, o umbră, mai precis, dispărând după o curbă. Nu grăbi pasul calului. Cunoştea foarte bine zona, aşa că ieşi de pe drum şi-o luă pe câmp până ajunse la un pâlc de copaci de lângă drum, chiar în apropiere de casa familiei Thackeray.

Era locul ideal pentru un tâlhar, se gândi ea. Omul şi calul s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă, în aşteptarea momentului potrivit pentru a trece la atac, iar în zonă erau nenumărate poteci pe care să-şi piardă urma. Megan reuşi să ajungă suficient de aproape de proprietate, dar suficient de departe de drum ca să audă când se apropia o trăsură, dar să nu fie văzută nici de Devlin, nici de victimele lui. Îşi spuse că s-ar putea să aibă norocul de-a vedea un jaf chiar în faţa ei. Era o seară din timpul săptămânii, iar Lady O. dădea petreceri importante doar la sfârşitul săptămânii. Pe de altă parte, avea uneori musafiri care stăteau zile întregi la ea. În fiecare seară putea avea loc un eveniment în familie. Era amfitrioana supremă şi adora să organizeze câte ceva, fie şi pentru grupuri mici de invitaţi. Pentru un tâlhar la drumul mare era suficientă o victimă sau două pentru ca seara să se încheie pe plus. Megan se pregăti să aştepte şi se apropie încă puţin de drum. După bezna aproape de nepătruns a pădurii pe care o traversase, drumul i se părea acum foarte bine luminat.

Trecu o oră fără ca Megan să se plictisească aşteptând. Chiar dacă nimeni nu-şi făcuse apariţia, ea îşi

făcuse fel de fel de planuri şi socoteli care mai de care mai incitante. Îşi imagina cum îl va prinde pe Devlin în flagrant şi îl va avea la mână.

La un moment dat, auzi zgomote. Legă calul şi se apropie şi mai mult de drum, până când văzu lumina de la lampa unei trăsuri. Vizitiul nu părea foarte pus pe treabă, cel mai probabil se cinstise şi el cu ceva în timpul petrecerii. Dură aproape o eternitate până când trăsura ajunse în dreptul lui Megan, care începu să o urmeze în paralel, la pas, rămânând ascunsă în pădurice. Dar avu surpriza să constate că pâlcul de copaci se termina mai repede decât ţinea ea minte şi, pentru a doua oară în acea seară, rămase nedumerită şi descurajată, în doar câteva secunde trăsura avea să ajungă în câmp deschis. La naiba! Devlin o lăsa să-i scape, dacă nu cumva…

— Banii sau viaţa!

Megan simţi că-i sare inima din piept. El ieşi din pădure fix pe sensul ei de drum. Dacă mai mergea câteva secunde, ar fi dat nas în nas. Privi cu atenţie şi îl văzu etalând un pistol, ca să dea şi mai mare greutate ordinului pe care li-l dăduse ocupanţilor trăsurii. Vizitiul opri, dar cei dinăuntru nu păreau prea dornici să dea curs îndemnului de a-şi preda bunurile.

Megan făcea eforturi să-şi controleze bătăile inimii şi să-şi revină din spaima pe care i-o provocase vocea aceea înaltă, stridentă şi…

Înaltă şi stridentă?

Ce afurisit!

Recurgea la trucuri precum schimbarea vocii ca să nu fie recunoscut!

Pe de altă parte, oricum avea nevoie de dovezi mai clare decât vocea. Avea de gând să-i ceară socoteală imediat ce povestea se va încheia.

Dar cum?

Doar nu avea să-i dezvăluie identitatea de faţă cu victimele. Aşa nu l-ar mai avea la mână. Ar fi arestat şi, la o adică, era ultimul lucru pe care Megan şi-l dorea, spre propria surprindere.

Încă avea de învăţat de la el şi, dacă era dus la mititica, se alegea praful de scopul ei. Dar era oare singurul motiv pentru care nu voia să fie arestat?

Cu siguranţă nu era momentul potrivit pentru asemenea dileme, mai ales că încă nu-i era clar cum îl va împiedica să încalece pe Caesar şi să se facă nevăzut imediat ce-şi va jefui victimele. Aşa că trebuia să rămână alertă şi să ţină aproape. Ceea ce şi făcu, lucru care o ajută să audă mai bine ce se petrecea, cu toate că nu-i era dat să audă mare lucru. Victimele mormăiau şi se văitau, iar Devlin chicotea ca un nemernic. Părea sincer încântat de puterea de care se bucura. Trecură însă câteva clipe şi el deveni neliniştit şi nerăbdător.

— Haideţi, aruncaţi o dată tot ce-aveţi. Repede! Pe urmă vă puteţi vedea de drum. Tot repede, altfel s-ar putea să-mi vină pofta să trag câteva focuri de pistol.

— N-o să scapi basma curată!

— Ba bine că nu! Cum crezi s-o să mă împiedici?

Lui Megan nu-i plăcea deloc ce se întâmpla. Chiar nu-i ajungea că fura? Simţea nevoia să îşi şi bată joc de oameni? Avea să-i spună asta imediat ce vor fi între patru ochi. Din moment ce ceruse ca banii să fie aruncaţi, asta însemna că va descăleca pentru a-i lua. Deci nu avea nicio şansă să dispară în galop chiar imediat. Va avea timp să-i ceară socoteală odată ce trăsura se va îndepărta, ceea ce se întâmplă chiar în acele momente. Amândoi aşteptară să se îndepărteze şi chiar când Devlin descălecă, Megan făcu un pas… dar acelaşi lucru îl făcu o altă persoană aflată de cealaltă parte a drumului.

Ea se retrase imediat, iar inima reîncepu să i se zbată în piept. Erau doi? Devlin îl implicase şi pe domnul Browne, acel individ amabil? Numai că nou-venitul era mai înalt ca domnul Browne. Iar când Devlin îl văzu, fu la fel de surprins ca Megan.

— Doamne! M-ai speriat de moarte!

— Şi-o să fac mai mult de-atât, Sanderson, dacă nu-mi dai explicaţiile pe care le aştept.

Megan făcu ochii cât cepele. Fără îndoială, auzise

vocea lui Devlin. Ce Dumnezeu?! Privi mai cu atenţie şi-i fu clar – calul nu era Caesar. Era oare chiar aşa beznă de nu observase asta? Dacă ar fi observat, n-ar mai fi bănuit că Devlin era tâlharul. Reieşea însă că, oricine ar fi fost, Devlin îl cunoştea. Confirmarea veni odată cu replica lui Sanderson.

— Devlin, tu eşti? Ce cauţi aici, omul lui Dumnezeu?

— Nu sunt aici, răspunse Devlin cu aroganţă şi o fermitate. Nici nu am fost aici. Nu m-ai văzut, e clar?

— Sigur, sigur, răspunse Sanderson, scoţându-şi batista cu care îşi acoperise jumătatea inferioară a feţei şi băgând-o în buzunar. Sper că nici nu m-ai văzut.

— N-ai tu norocul ăsta! Acum explică-mi, dacă poţi, ce se petrece.

Tâlharul ridică din umeri.

— Mă amuz şi eu, Excel…

— Jaful la drumul mare nu e deloc amuzant, ticălosule! Hai, încearcă din nou.

— Ca să fiu sincer, am o pasă extrem de proastă. Curat ghinion. Am nevoie de bani.

— Şi nu ţi-a dat prin cap să-i ceri lui taică-tu? Contele nu-i vreun zgârcit, asta se ştie.

— Ba da, mi-a dat prin cap, dar el e departe şi eu sunt ţintuit aici. Îi fac curte uneia dintre fetele contelui de Wedgwood. Chiar tata m-a trimis aici. Zice că e momentul să mă aşez la casa mea. Ce era să fac? I-am trimis o scrisoare în care-i ceream bani, dar nu am primit răspuns. Locuiesc la familia Thackeray, şi blestemata mea gazdă crede că trebuie să mă distreze zi de zi „ca la Londra”. Şi ştii prea bine ce înseamnă asta. Am pierdut şi puţinii bani cu care venisem. Şi n-am cum să-i zic asta lui Lady Ophelia din moment ce sunt acolo ca să o cuceresc pe una dintre fiicele ei!

— Puteai să-i propui să organizeze şi altceva în afară de jocuri de noroc. Fă-o, pentru că joaca ta de-a tâlharul se încheie în seara asta.

— Dar chiar îmi plăcea!

— Doar n-ai de gând să te cerţi cu mine, dragă băiete!

Megan simţea că în acele cuvinte mocnea o ameninţare nerostită. Nici că-l învinovăţi pe bietul Sanderson că reacţionă aproape imediat.

— O, nu, nici prin gând nu-mi trece.

— Şi le vei returna victimelor toate bunurile.

— Nu pot.

— Poţi şi o vei face.

— Dar nu le mai am pe toate.

— Cât datorezi?

— Cam 80 de lire.

Devlin pufni dezgustat, băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote, aruncându-l apoi spre Sanderson. Tânărul luă banii, iar Megan rămase perplexă. Nu înţelegea cum era posibil ca un crescător de cai să aibă atâţia bani şi să-şi permită să-i şi ofere cadou.

— Ia banii ăştia şi du-i cu tot ce mai ai chiar în seara asta. Îi vei lăsa magistratului cu un bilet în care vei spune că te căieşti pentru ce-ai făcut. Crezi că poţi face asta?

— Sigur, chiar în seara asta.

— Foarte bine. Dacă nu aud zvonuri că paguba a fost recuperată în totalitate, o să-i fac o vizită tatălui tău. Nu vreau s-o fac, aşa cum nici el n-ar vrea să audă ce-am de spus şi tu n-ai vrea să suporţi consecinţele. Ne-am înţeles, da?

— Da, limpede. Îmi pare rău. Nu mai fac. Jur. Eu…

Nu apucă să-şi încheie ideea, căci Devlin dispăruse în pădurice la fel de brusc precum apăruse. Nici Megan nu rămase prea mult în preajmă. Se îndreptă degrabă spre locul unde îl lăsase pe Sir Ambrose.

De ce Dumnezeu un fiu de conte ar fi într-atât de intimidat de un crescător de cai?!

Capitolul 22

Tot drumul spre casă, Megan se gândi la dialogul dintre Devlin şi tânărul lord devenit recent tâlhar la drumul

mare. Ceva nu-i dădea pace. Desigur, puteau fi numeroase circumstanţe în care cineva ca lordul Sanderson să-l cunoască pe Devlin. Cel mai probabil se ştiau de la grajdurile de la Sherring Cross, unde lucrase. Dar simplul fapt că lucrase pentru ducele de Wrothston nu justifica deferenţa cu care îi vorbise fiul contelui. Sanderson ar fi trebuit să fie cel care ameninţa şi care îl punea la punct pe Devlin, nu invers. Contase, fără îndoială, ameninţarea că îi va spune totul contelui, dar ea venise abia spre finalul discuţiei.

Îşi imagină că Sanderson credea că Devlin lucra în continuare la Sherring Cross şi că îi va povesti ducelui păţania. Fusese surprins să-l vadă pe Devlin în Devonshire. Iar Megan se vedea obligată să recunoască faptul că, deşi era un crescător de cai şi nimic mai mult, Devlin avea o prezenţă deosebită, avea ceva intimidant, ceva aparte. Când voia, avea o atitudine dominatoare care, culmea, îl şi prindea. Avusese inclusiv cu ea.

Chiar şi aşa, ceva din schimbul lor de cuvinte continua să o nedumerească. Abia când ajunse acasă îşi dădu seama exact ce. Sanderson fusese politicos şi supus încă din prima clipă, aşa cum şi Devlin avusese de la bun început atitudinea autoritară, de parcă situaţia ar fi fost inversată, cu Devlin în rolul de lord şi Sanderson în postura inferioară. Dar nu avea nicio noimă. Oricât de mult ar fi lucrat pentru un duce, un om nu căpăta un prestigiu atât de mare încât să îi depăşească statutul simplu care îi revenea, de fapt. Putea deveni mai arogant, da, însă un angajat îşi cunoştea întotdeauna lungul nasului, mai ales în prezenţa unui nobil.

— Iar eşti snoabă.

— Dar am dreptate.

— Eşti doar nemulţumită ca naiba că nu e el tâlharul.

Ceea ce era adevărat. Aşteptase cu nerăbdare momentul când va deţine un avantaj asupra lui. Acum o aştepta, probabil, încă o săpuneală. O prelegere despre cât era de neînţelept să ieşi călare la ore nepotrivite. Afurisitul! De ce nu se purta şi el ca servitorii normali, care nu le cereau socoteală mai-marilor lor?

— Iar începi.

— Nu-ncep nimic. Doar mă pun în starea de spirit potrivită pentru întâlnirea cu un tiran.

— Nu-i un tiran. Şi zi, ţi-a trecut vreodată prin cap că doar persoanele preocupate de binele şi de bunăstarea ta ar ţine prelegeri?

— Ha!

— În orice caz, trebuie să pregăteşti o explicaţie credibilă ca să-ţi justifici absenţa. Sau să spui adevărul.

— Ştii prea bine că n-are sens să spun adevărul. Poate el nu s-a întors încă şi pot duce calul înapoi în staul, ieşind apoi neobservată.

— Nu m-aş baza pe asta.

Nici ea nu se baza. El se întorsese deja şi o aştepta în uşa grajdului, cu mâinile înfipte în şold şi cu cea mai severă expresie pe care Megan o văzuse vreodată pe chipul unui bărbat. Megan alese să înfrunte cu curaj furtuna ce va urma.

— Te-ai întors deja? spuse ea, înainte ca el să poată deschide gura. Am avut un comision de făcut şi am vrut să te rog să mă însoţeşti, dar nu am dat de tine.

— Să te însoţesc unde?

— Unul dintre arendaşii tatii nu se simte prea bine. Urma să fac o vizită familiei azi după-amiaza, să văd dacă au nevoie de ceva, dar am fost ocupată şi am uitat. Dar mai bine mai târziu decât...

— Minciuni! Minciuni afurisite! exclamă el, dând-o jos de pe cal. Şi nici măcar nu l-ai înşeuat pe Sir Ambrose, adăugă el, aproape îngrozit. Ai călărit fără şa?

Megan îşi înăbuşi un geamăt. Uitase complet de asta. Dar abordarea îndrăzneaţă părea să funcţioneze. Devlin parcă nu mai arăta aşa sever şi nemulţumit, aşa că decise să continue pe aceeaşi linie.

— De parcă ar fi prima oară când călăresc fără şa. Nu-i greu, te asigur. Nu înţeleg de ce faci aşa o tevatură din asta. Singurul motiv pentru care aş fi cerut să mă însoţeşti era tocmai să evit obiceiul ăsta prost al tău de a-ţi băga nasul în treburile mele. De fapt, chiar nu am nevoie să vii

cu mine nicăieri. Iar de data asta nici măcar nu am părăsit proprietatea. Dar tu unde-ai fost, dacă tot suntem la ora interogatoriilor?

— Am fost să prind un hoţ.

Nu se aşteptase ca el să recunoască.

— Şi ai reuşit?

— Nu, minţi el.

Ştia că minte, dar dacă i-ar fi spus-o în faţă ar fi însemnat să recunoască faptul că îl urmărise.

— Păcat! Poate că odată ce va fi prins n-o să te mai bagi în treburile mele, în ce şi când fac.

— Mă îndoiesc. Cineva trebuie să-ţi bage minţile-n cap. Şi, dacă mă gândesc bine, acum e un moment potrivit.

O apucă de mână şi o trase către scara pentru încălecat. Megan rămase cu gura căscată şi făcu ochii mari. Era deopotrivă şocată şi neîncrezătoare, căci înţelegea exact ce se pregătea el să facă.

— Stai un pic, Devlin, nu poţi să… O să cer să fii arestat! O să cer să…

El se aşeză brusc, cu ea pe genunchi. Aterizarea fu cam dură, iar Megan se pregătea să ţipe când el o avertiză:

— Ascultă, răzgâiato, ţipetele n-o să-ţi servească la nimic. Din contră, vor da toţi buzna aici ca să vadă ce păţeşti. Asta vrei?

Avea dreptate. Nu se punea problema să aibă spectatori. Megan strânse buzele, decisă să nu scoată un sunet nici dacă ar încerca să o omoare. Dar individul avea să regrete amarnic. Se va răzbuna cumva, cândva, chit că va fi ultimul lucru pe care îl va face în viaţă, şi atunci el…

Prima lovitură o uimi. Palma lui îi izbise fundul cu zgomot, dar fără să-i provoace durere. Uitase că-şi pusese cea mai groasă fustă de călărie, lucru pe care oricum nu voia să i-l spună şi lui. Iar când el îşi termină corecţia, lâna groasă aproape că se subţiase ca mătasea, iar Megan era foc şi pară. Nu-i mai venea deloc să râdă. Era înnebunită de furie că individul reuşise să îşi pună ameninţarea în practică. Când o lăsă să se ridice, ea se repezi la el cu pumnii, dar nu reuşi să îl lovească. Eşecul o duru, dar şi mai

mult o duru tentativa de zâmbet de pe buzele lui. Era clar că îl amuza teribil neputinţa ei de a-i plăti cu aceeaşi monedă.

— Eşti cel mai mare ticălos pe care l-am cunoscut vreodată! strigă ea cu furie.

— Şi-ai cunoscut mulţi?

Răspunsul lui neaşteptat şi lipsit de vehemenţă o blocă şi-i provocă o curiozitate greu de înfrânat.

— Pe tine nicio insultă nu te afectează?

— De ce m-aş simţi insultat? întrebă el paşnic. Tu, răzgâiato, eşti toată foc şi pară... mai puţin când eşti la mine-n braţe. Atunci eşti doar foc.

Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Gata! Afară cu tine! Dispari! Eşti terminat!

El ridică o sprânceană.

— Asta ţi-ai dori, aşa-i?

— Evident.

— Prea bine. Îl anunţi tu pe tatăl tău sau îi zic eu?

Ea cugetă câteva clipe şi fu nevoită să accepte că individul câştigase din nou. Nu avea de gând să-i povestească tatălui ei şi nimănui altcuiva, de fapt, despre umilinţa la care fusese supusă.

— De ce nu dispari din viaţa mea? întrebă ea cu ciudă în glas.

— Cum aşa? Să fug din faţa primejdiei? Să depun armele? Nici prin gând nu-mi trece, fată dragă.

Absurditatea acelor vorbe o scoase din minţi. Privi înnebunită în jur în căutarea unui obiect pe care să-l arunce înspre el. El îi ghici intenţia şi se ridică demonstrativ în picioare, apucând-o de umeri.

— De dimineaţă te-am avertizat să nu te expui prosteşte, să nu îţi rişti siguranţa, îi spuse el, pe un ton serios. Scatoalca de adineauri a fost ca să întărească acel avertisment. Am ajuns însă la concluzia că ţi-ar prinde bine să afli mai multe despre ce ţi s-ar putea întâmpla dacă vei mai fi atât de necugetată să pleci singură la ore nepotrivite.

Megan îşi dădu seama imediat ce va urma şi făcu instinctiv un pas înapoi. Faptul că el se putea gândi să o

sărute în asemenea momente o revolta. Dar nu reuşi să scape din strânsoarea mâinilor lui. El o trase înspre el, îşi înclină capul şi-şi apropie buzele de buzele ei necooperante. În acel moment Megan realiză că, fără să ştie, Devlin făcea exact ce-şi dorea ea – îi oferea o lecţie pe care ea nu avusese îndrăzneala să o ceară. Aşa că se relaxă şi se lăsă cuprinsă de încântătoarele senzaţii pe care i le provoca sărutul lui. El o lipi şi mai mult de el, iar plăcerea deveni mai intensă. Megan simţi cum pulsul îi creşte, respiraţia îi devine mai greoaie, iar uimirea faţă de tot ceea ce îi era dat să simtă îi făcea capul să vâjâie. Contactul cu trupul lui i se părea atât de plăcut. Cine-ar fi zis?

Însă lecţia nu se terminase. Megan îşi dorea să nu se termine niciodată. Când el se desprinse din sărut, ea crezu că se terminase, însă simţi cum buzele lui îi ating obrazul şi apoi lobul urechii, provocându-i noi senzaţii delicioase şi făcându-i pielea de găină.

— Învaţă-mă, şopti ea în timp ce buzele lui coborau pe pielea fină a gâtului.

— Poftim?

— Învaţă-mă să sărut.

Devlin gemu şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— Nu cred că vreau să ştii să săruţi.

Megan se revoltă în sinea ei. Nu i se părea corect.

— De ce nu?

— Pentru că deja mi-e suficient de greu să controlez sentimentele pe care mi le trezeşti.

— Atunci dă-mi drumul.

El ridică încet capul şi o fixă cu o intensitate ce o făcu să tremure, scuturată de un fior.

— Nu încă. Lecţia asta e despre ce li se poate întâmpla fetelor nesăbuite care ies noaptea călare. Sau ai uitat? Voi duce lecţia asta la capăt chiar dacă o să mă ucidă.

— Am prins ideea.

— Încă n-ai prins-o.

Palma lui îi cuprinse un sân, iar Megan simţi că

rămâne fără aer. Nu-şi imaginase că o atingere atât de simplă putea să o facă să simtă senzaţii atât de intense. Ştia, desigur, că nu se cădea să-i atingă sânii, dar făcea parte din lecţie. Dar începu să ghicească ce se ascundea în spatele acelui „mai mult” despre care voia să afle tot ce se putea.

El îşi imagina, probabil, că atingerea o şocase. Cel puţin spera că asta îşi va imagina. Aşa că închise ochii, ca să ascunsă ceea ce simţea cu adevărat. Nu era câtuşi de puţin şocată, era uimită că fiecare mişcare a palmei lui îi transmitea fiori şi senzaţii în tot trupul. Simţea impulsuri şi dorinţe pe care nu le înţelegea. Voia să-i simtă din nou buzele lipite de ale ei. Voia să-l atingă aşa cum o atingea el. Şi voia ca el să facă toate acele lucruri pentru că asta îşi dorea, nu ca să-i dea o afurisită de lecţie.

Gura lui o căută din nou pe a ei, iar sărutul deveni pasional. O prinse cu mâinile de şolduri şi o lipi de ale lui. Ea scânci din cauza strânsorii, dar şi a fierbinţelii trupului lui. Numai că, auzind-o, el se desprinse de tot de ea. Lui Megan îi luă câteva secunde să îşi dea seama că era liberă să plece şi că lecţia se terminase.

— Megan, sunt pe cale să iau foc din clipă-n clipă, spuse Devlin cu glas răguşit.

Arăta ca un om aflat în suferinţă.

— Pleacă de-aici până nu e prea târziu, continuă el.

Nu voia să plece. Voia să o ia din nou în braţe, voia să o sărute din nou… dar prudenţa şi felul în care el spusese acel „până nu e prea târziu” o făcură să iasă de sub vraja momentului. Îi aruncă încă o privire, o privire atât de plină de dorinţă că el gemu şi făcu un pas spre ea.

Megan fu cuprinsă de panică şi fugi ca din puşcă.

Capitolul 23

Abia a doua zi, după o atentă analiză asupra situaţiei, Megan acceptă în sfârşit că fusese cam nesocotită şi imprudentă cu o noapte în urmă şi că meritase să fie mustrată. Nu şi bătută la fund, ca un copil, ci doar

mustrată.

Fusese prea impulsivă când decisese să-l urmărească pe Devlin şi să încerce să ghicească unde s-ar duce. Dacă Devlin n-ar fi fost pe urmele tâlharului, nu şi-ar fi făcut apariţia atunci, chiar înainte să şi-o facă ea. Nici nu ar fi fost acolo, la o adică. Iar ea s-ar fi trezit faţă în faţă cu un necunoscut care n-ar fi fost câtuşi de puţin intimidat cum fusese intimidat de Devlin. Plus că ar fi fost singură cu el, într-o zonă aproape înconjurată de copaci. Erau şanse mari să se fi întâmplat exact ce prevedea Devlin. Faptul că tâlharul era fiul unui conte şi, cel mai probabil, un gentleman, nu ar fi salvat-o. Când un lord se apucă să fure la drumul mare este de presupus că şi-a lăsat manierele şi buna-cuviinţă acasă. N-ar fi ajutat-o nici să spună cine este. Ce căuta pe-afară la acea oră, neînsoţită? De ce-ar fi crezut acel individ o iotă din ce i-ar fi spus ea?

Chiar dacă lui Megan nu-i convenea deloc, Devlin avea dreptate. Fusese imprudentă şi nu se gândise deloc la riscuri şi la pericole. Gândul că un necunoscut i-ar fi putut face ce-i făcuse Devlin o făcea să se înfioare de groază. Mai mult, ar fi putut fi, Doamne fereşte, rănită.

— Poate n-ar strica să-i spui că ai greşit şi că n-ai să repeţi greşeala.

— Şi să-i hrănesc orgoliul nemăsurat? Unde mai pui că n-avea niciun drept să-mi dea palme la fund. Corect ar fi fost să se ducă la tata şi să îi facă cunoscută purtarea mea, nu să mă pedepsească el. Nu mi-ar fi plăcut ca tata să afle ce am făcut, dar aşa ar fi fost normal să procedeze.

— Atunci spune-i asta.

— Cred c-am s-o fac.

Când se dusese la grajd pentru plimbarea de dimineaţă, Devlin nu îşi făcuse apariţia, cu toate că ora era perfect rezonabilă. După ce se întorsese, prelungise cât putuse ţesălatul lui Sir Ambrose, dar el tot nu apăruse. Venise, în schimb, Mortimer, iar când ea îl întrebase de Devlin, aflase că se odihnea şi că avea „o cruntă durere de cap”.

Poate că sunase mai rău decât era de fapt, cert e că

Megan îşi petrecuse cam mult timp făcându-şi griji pentru el.

Ar fi putut să-l întrebe direct cum se simţea, dacă şi-ar fi pierdut din aplombul cu care voia să-i spună ce avea de spus despre evenimentele de peste noapte.

Nu-l găsi la grajd nici mai târziu. În schimb, dădu din nou peste Mortimer, care scosese una dintre noile iepe să facă mişcare. Megan se opri să o admire şi să întrebe pe un ton care, spera ea, părea doar interesat, nu şi preocupat:

— Domnul Jefferys se simte mai bine?

Bărbatul în vârstă râsese.

— A scăpat de o durere şi are parte acum de alta.

Megan se încruntă.

— De alta? Cum vine asta?

— Adică s-a pus pe băut, domnişoară. Două sau trei sticle.

Megan nu era sigură cum să reacţioneze. Devlin se îmbătase? Şi se apucase încă de azi-noapte? Cu siguranţă, din moment ce se trezise cu durere de cap.

Iar amuzamentul lui Mortimer părea să sugereze că ea era motivul pentru care Devlin se făcea praştie.

Era din cauza ei?

O încânta oarecum gândul că putea împinge un om să bea până îşi pierdea minţile. Avea oare un efect chiar atât de puternic asupra lui?

— Nu fi încrezută. Probabil că beţivăneala lui n-are legătură cu tine.

— Ştiu, dar, pentru o clipă, mi-a surâs ideea.

— Sper că eşti conştientă că nu e o idee bună să-i ieşi în cale când e băut.

— Dacă nici eu nu-s conştientă... E suficient de nesuferit când e treaz, d-apoi beat!

— Da, şi asta. Dar eu mă refeream la faptul că la băutură oamenii nu prea îşi mai controlează emoţiile. Şi acum emoţiile îi cam scapă de control în preajma ta şi când e treaz...

— Am prin ideea, mormăi Megan uşor enervată.

— Ce-aţi spus, domnişoară?

— Nimic, domnule Browne, oftă Megan. Am decis să mă întâlnesc cu Tiffany, prietena mea. Vreau să iau iapa, dacă se poate.

— Bineînţeles. În felul acesta nu mai trebuie să o scot la mişcare. E foarte blândă şi liniştită. Îi pun şaua imediat.

Megan încuviinţă din cap şi aşteptă ca iapa să fie gata de plimbare, timp în care nu reuşi să nu scruteze cu privirea partea din spate a grajdului.

— Nici să nu te gândeşti!

Megan roşi, cuprinsă de vinovăţie.

— Ce, *nu eşti curioasă cum e el la beţie?*

— Agresiv, probabil.

— Sau nătâng. Mi-ar plăcea să-l văd purtându-se prosteşte.

— O cauţi cu lumânarea!

— O, acum faci pe prudenta? Probabil pentru că urmează să mă văd cu Tiffany, care are mereu o influenţă bună asupra ta.

— Şi asupra ta. O să-ţi spună să te ţii departe de bărbaţii beţi.

— Dumnezeule! Doar nu crezi că o să-i povestesc lui Tiffany toate astea!

— Ba cred că o s-o faci.

Megan nu intenţiona câtuşi de puţin să-i vorbească prietenei ei despre asemenea lucruri, mai ales că propriile sentimente erau atât de confuze şi, da, recunoştea, de ruşinoase.

Era la Tiffany de doar zece minute când îi puse o întrebare cel puţin ciudată pentru amândouă:

— Ce-ai zice dacă m-aş mărita cu cineva sub rangul meu?

Tiffany, pragmatică din fire, nu se lăsa impresionată cu una, cu două.

— Cam cu cât sub rangul tău? întrebă ea.

— E doar o discuţie, da? preciză Megan. E aşa, despre dacă şi cu parcă. Nu mă gândesc cu adevărat să fac ceva atât de…

— Bun, deci cât sub rangul tău?

— Hai să zicem că nici măcar nu ar fi un gentleman. Ai fi şocată? Crezi că ar cauza un scandal uriaş?

Tiffany o privi câteva secunde, apoi izbucni:

— Megan Penworthy, doar nu te-ai îndrăgostit de crescătorul de cai?!

— Bineînţeles că nu! pufni Megan, simţind că începe să roşească. Nu facem decât să ne certăm. Nici măcar nu se simpatizăm vreun pic.

— Mă bucur să aud asta.

Megan ignoră comentariul prietenei sale şi se trânti pe unul dintre scaunele din camera proaspăt redecorată. Oftă prelung.

— Trebuie să recunosc că îl găsesc atât de incitant, Tiff. Când sunt lângă el mă simt atât de… nu ştiu, simt o efervescenţă, ceva straniu. Sunt convinsă că asta e doar din cauză că ne certăm des şi certurile astea mă stimulează. Am şi ţipat la el, să ştii.

— Nu cred! rânji Tiffany.

— O, ba da! o asigură Megan. Şi să-l vezi şi pe el ce furios devine uneori.

— Pe bună dreptate?

— Da, de obicei. Dar încep să cred că îmi plac disputele cu el. Lui nu cred că îi plac, uneori.

— Cred că te plictiseşti, iar el e un bărbat chipeş, incredibil de chipeş. Dar ce alte calităţi are?

— Niciuna. Sau, mă rog, hai să zicem că pare preocupat de bunăstarea şi de siguranţa mea. Exagerat de preocupat. Devine livid de-a dreptul când fac ceva care i se pare că mă pune în pericol.

Tiffany făcu ochii mari.

— Megan, ce-ai făcut de când ne-am întors de la bal?

— Păi… am crezut că Devlin e tâlharul care a început să bântuie prin partea locului, răspunse ea şi ridică din umeri.

— N-ai aflat? Individul a avut o tresărire de conştiinţă şi a returnat tot ce furase, şi ceva pe deasupra. Şi a jurat că nu va mai cădea vreodată în păcatul hoţiei. I-a scris magistratului.

— Aha! Deci a făcut-o până la urmă!

— Cum adică? făcu Tiffany. Stai aşa. Vorbeşti de parcă ştiai că…

— Chiar ştiam.

— Megan!

— Ce era să fac? S-a nimerit să fiu acolo când i s-a ordonat să returneze toate bunurile furate. Ţi-am spus că bănuiam că Devlin ar fi tâlharul.

— Deci era? întrebă Tiffany neîncrezătoare.

— Nu, din păcate, mormăi Megan. Era el însuşi pe urmele hoţului şi a reuşit să-l prindă. Eu doar l-am urmărit întâmplător.

— Sperând că-l vei prinde în flagrant?

— Cam aşa ceva.

Megan îi povesti în detaliu evenimentele din acea noapte.

— Când m-am întors, era furios, era de-a dreptul scos din minţi. Şi îţi dai seama ce reacţie ar fi avut dacă-i spuneam unde fusesem?

— Megan, nu mai fi aşa impulsivă. Îţi dai seama ce s-ar fi putut întâmpla?

Îşi dădea seama. De fapt, ştia. Dar nu putea să-i povestească nici măcar celei mai bune prietene ce se mai întâmplase în acea noapte.

— Ştiu. Şi gata, nu mai fac. O să am grijă să iau un valet cu mine de fiecare dată când o să ies. În seara asta mă gândeam să te rog să-mi dai un valet de-al tău, ca să evit o nouă discuţie cu Devlin.

— Să ştii că la Londra n-o să putem merge nicăieri dacă nu suntem însoţite. Şi ce crezi? Mama lui Tyler s-a oferit. Şi ne-a propus şi să locuim la ea.

— Minunat! exclamă Megan. Lady Whately cunoaşte pe toată lumea, nu?

— Aproape pe toată lumea. În condiţiile date, cred că te măritǎm şi pe tine până la sfârşitul anului.

— Sper! Sunt tot mai curioasă cum stă treaba cu dragostea trupească. De-abia aştept să mă mărit şi să aflu de ce i se dă atâta importanţă.

— Numai să ai răbdare să te măriţi mai întâi.

— Bineînţeles. Mă gândesc cam des la asta în ultima vreme – „cam des” fiind foarte puţin spus –, dar asta e tot, doar mă gândesc.

— Bine-ar fi să te ţii departe de crescătorul de cai, propuse Tiffany pe un ton de avertizare.

Megan râse.

— Asta mă aşteptam să aud din partea ta. Nu-ţi face griji. N-am să-mi compromit şansele la un mariaj reuşit cu unul ca el, chiar dacă e tare chipeş.

— Şi incitant.

— Chiar dacă e tare incitant.

— Şi provocator.

— Gata, Tiffany, am înţeles. N-o să mă mai apropii de el.

Capitolul 24

Megan promisese că nu se va mai apropia de Devlin, dar ştia că nu se va ţine de promisiune. Îi era imposibil să se ţină departe de el. Nu că n-ar fi putut aranja lucrurile în aşa fel încât să nu se mai intersecteze. Pentru asta era suficient să ceară să-i fie adus calul atunci când dorea să iasă la plimbare călare şi să pună apoi să fie retrimis la grajd. Valeţii ei s-ar fi achitat foarte bine de sarcină. Faptul că se ducea singură la grajd şi că îl ţesăla şi Sir Ambrose era, în sine, ceva neobişnuit, aşa că ar fi putut cu uşurinţă să renunţe la acele obiceiuri. Ce n-ar fi putut face cu aceeaşi uşurinţă era să nu-l mai vadă pe Devlin.

— Era şi cazul s-o recunoşti, în sfârşit.

— Dar de ce? Spune-mi tu.

— Poate începi să te îndrăgosteşti de el.

— Nu fi absurdă! Ce să-mi placă la el?

— Poate grija pe care ţi-o poartă?

— Nu-i de-ajuns.

— Săruturile lui? Nu poţi să spui că nu-ţi plac la

nebunie.

— Or mai fi şi alţii care sărută bine.

— Dar ce zici de farmecul lui unic?

— Care farmec? E un căpcăun afurisit, asta e.

— Tocmai asta e, e un bărbat nefericit. Are nevoie de o femeie care să-l îmblânzească.

— Nu-i treaba mea să aduc bărbaţii pe calea cea bună.

— Bine, dar ia recunoaşte cum te simţi lângă el?

— Nu ştiu de unde vin acele sentimente, aşa cum nu ştii nici tu. Acum las-o baltă. Nu mă îndrăgostesc de individul acela. Crezi că am de gând să-mi petrec restul vieţii în grajduri?

— Alături de el, nu cred că te-ar deranja prea mult. Ce iubeşti pe lumea asta mai mult decât caii? Şi de săruturile lui?

— Asta nu-nseamnă că şi vreau să trăiesc la un loc cu caii. Dumnezeule, tu-ţi dai seama ce sugerezi?

— Da.

Megan privi în jur neliniştită. Se temea că dialogul cu sine avusese loc cu voce tare, dar deduse din comportamentul valetului că îşi păstrase gândurile pentru ea.

— Nici nu ştiu de ce stau de vorbă cu tine. Tiffany mă bine dispune, şi apari tu şi dai totul peste cap. Doar pentru că îl las pe Devlin să mă înveţe să sărut nu înseamnă că...

— Dar nu uita că n-a fost ideea lui.

— Dar o să mă ajute. În fine, asta nu înseamnă că o să mă mărit cu el. Nici nu mă gândesc. O să mă mărit măcar cu un conte.

— Deja priveşti cu o treaptă mai jos decât plănuiai.

— Pur şi simplu, am devenit realistă. Nu prea am pe cine să aleg dintre duci, cel puţin dintre cei tineri.

— Până la urmă, planul de a o depăşi pe Lady O. a rămas chiar atât de important.

— Da!

— Încăpăţânată mai eşti. Avea el dreptate. Încăpăţânarea asta o să-ţi vină de hac.

— A, acum ai trecut de partea lui? Te pomeneşti c-o să-mi spui şi că-s răsfăţată.

— Şi nu eşti?

Megan nu mai dădu nicio replică şi încheie confruntarea. Când ajunse acasă, îi mulţumi însoţitorului şi-i făcu cu mâna, apoi descălecă şi-l duse pe Sir Ambrose în grajd. În ciuda schimbului de replici pe care tocmai îl avusese cu propria conştiinţă, nu se gândea la Devlin sau la posibilitatea de a-l întâlni. Însă el era acolo. Şi nu era singur.

— ...şi când a văzut că n-ai venit la noi la cină, mama şi-a făcut griji, spunea Cora. Aşa că ţi-am adus un coş cu de-ale gurii. Un bărbat mare şi puternic ca tine trebuie să se hrănească bine, aşa-i?

— Eşti foarte drăguţă, dar în clipa asta chiar n-am nevoie de mâncare.

Cora chicoti, iar Devlin exclamă:

— O, Doamne, de când ai început şi tu?

— Ce să-ncep?

— Nu contează. Hai încoa.

Megan rămase nemişcată în dreptul uşilor de la grajd. Nu-i vedea pe cei doi, dar le ştia bine vocile. Poate fusese supărată pe ea însăşi mai devreme, dar de-acum nimic nu se comoara cu ce simţea în acele momente în care şi-l imagina pe Devlin sărutând-o pe slujnica de la bucătărie.

— Cora Lamb, ce faci acolo? strigă Megan cu glas aspru.

Se auzi un ţipăt înăbuşit, iar Cora apăru în prag împiedicată, cu fân în păr şi aranjându-şi de zor uniforma.

— O, dumneavoastră eraţi, domnişoară! spuse ea, abia respirând. Jur că am crezut că e mama.

— Poate n-ar strica să afle şi mama ta cu ce te-ocupi pe-aici.

— Nu-i nevoie, domnişoară Megan, i-am adus domnului Jefferys ceva de mâncare, atât. Acum mă-ntorc la conac. Chiar acum.

— Aşa să faci. Iar data viitoare adu-ţi aminte că îndatoririle tale nu includ şi grajdul. Dacă domnul Jefferys

vrea să mănânce, ştie unde-i bucătăria. Să nu te mai prind pe-aici cu sufertaşul, Cora.

— Da, domnişoară, spuse fata, făcând o reverenţă scurtă şi luând-o apoi la fugă spre casă.

— Nu trebuia să faci asta, se auzi vocea lui Devlin.

Ea se întoarse cu faţa spre el şi-l privi fix.

— Chiar aşa? Ar trebui să mă fac că nu văd cum seduci servitoarele? Nu prea cred.

— Dar dacă vor să fie seduse atunci nu-i câtuşi de puţin treaba ta.

Megan observă că vorbea ciudat, tărăgănând cuvintele, şi că arăta groaznic. Avea fân în păr şi pe haine, cămaşa albă îi era desfăcută şi pe jumătate băgată în pantaloni. Era desculţ şi abia se ţinea pe picioare.

— Arăţi jalnic, spuse ea.

— Dormeam când femeia aceea a început să dea târcoale şi să mă cheme. Am ieşit doar pentru că am crezut că eşti tu.

— Eu nu dau târcoale şi nici nu te chem, stricatule.

— Şi nici nu chicoteşti, slavă Cerului. Tu doar faci omul să-şi bea minţile. Şi ce faci cu iapa?

— Am scos-o la plimbare, răspunse ea, ridicând capul cu un aer defensiv. Cu permisiunea domnului Browne.

El privi la bezna de afară. Megan simţea că îi citeşte gândurile, mai ales când acei ochi verzi-azurii se întoarseră asupra ei, mijiţi şi scăpărând fulgere. Decise să-şi păstreze cumpătul.

— Am stat aproape toată ziua la Tiffany şi unul dintre valeţii ei m-a condus acasă, aşa că nu te-aprinde degeaba. Nu am făcut nimic greşit. Spre deosebire de tine, care te-ai tăvălit în fân cu o femeie nepotrivită.

Ceva din tonul ei dispreţuitor îl făcu să se aprindă. Brusc, deveni furios.

— Femeia nepotrivită? Află atunci că din cauza ta am ajuns într-un aşa hal încât m-aş mulţumit cu orice femeie!

— Mă scoţi pe mine vinovată pentru purtarea ta odioasă?

— Ba bine că nu!

Cu acele cuvinte, se întoarse şi, spre surprinderea lui Megan, se îndepărtă. Se mişcase însă prea rapid, căci începu iar să se clatine şi cu greu ajunse la uşile grajdului.

„E tot beat”, îşi spuse Megan încântată de sine. Aproape zâmbi, întrebându-se dacă era cazul să-i spună că în loc să se ducă înapoi în camera lui, era gata să iasă din grajd. Dar el se opri, iar ea făcu ochii mari când îl văzu că închise uşile şi trage zăvorul. Deveni temătoare şi prudentă, căci îşi amintea prea bine ce se întâmplase ultima dată când îl înfuriase atât de tare. Chiar cu o noapte înainte.

De dimineaţă nu rămăsese nicio urmă a săpunelii pe care o primise, dar cu o noapte înainte se dusese la culcare cu fundul arzând. Iar acum individul nu era tocmai el însuşi. Dacă era cum spusese Mortimer, băuse toată ziua. Nu avea cum să aibă mintea limpede din moment ce-i dăduse prin cap să o seducă pe Cora. Dacă va îndrăzni să o bată iar la fund pentru că i-a întrerupt partida de amor, o să-l… o să-l împuşte.

— Ce faci? îl întrebă, trăgându-se înapoi pe măsură ce el înainta spre ea.

— Trebuia să te duci acasă şi să nu te bagi. Trebuia să te ţii toată ziua departe de mine. Dar probabil trebuie să-ţi mulţumesc, pentru că nu pe ea o vreau, de fapt. Iar acum că ai gonit-o, poţi foarte bine să te pregăteşti să-i iei locul.

Megan simţi că îşi pierde echilibrul şi se sprijini de baloturile de fân, iar Devlin se aplecă spre ea şi-o apucă de umeri. Ea clătină din cap, ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Adică nu mai vrei să te iniţiez în tainele sărutului? Sau am visat că mi-ai cerut să te învăţ cum se face?

Ce tot spunea? Noi posibilităţi se iviseră, iar gândul o făcu să simtă fluturi în stomac.

— Vrei să mă înveţi chiar acum?

— Doar dacă-mi spui de ce vrei să te învăţ.

— Nu vreau să-l dezamăgesc pe viitorul meu soţ, răspunse ea cu sinceritate.

Crezu o clipă că el avea să izbucnească în râs. În schimb, Devlin se apropie şi mai mult, astfel încât şoldurile

aproape că i se lipiră de ale ei. Respiraţia îi mirosea a alcool, dar şi a fân şi a mosc, iar efectul nu era câtuşi de puţin neplăcut.

— Deschide gura, răzgâiato.

Pentru prima dată, felul în care i se adresa nu o mai deranjă, pentru că îi vorbise cu tandreţe, aproape drăgăstos. Şi chiar nu se putea gândi la altceva decât la apropierea incredibilă a trupului lui.

— Vrei s-o luăm încet sau vrei să-nveţi ce-nseamnă un sărut adevărat?

O tachina, fără doar şi poate. Până atunci ce făcuse, n-o sărutase de-adevăratelea?

— Vreau să-nvăţ tot ce e de învăţat, îl asigură.

— Dacă te va şoca ceva, aminteşte-ţi ce-ai spus, o preveni el chiar înainte ca gura lui să pună stăpânire pe a ei.

Megan abia mai respira din pricina avalanşei de senzaţii pe care i-o provoca nu şocul, ci nerăbdarea. Sângele parcă îi fierbea, i se topeau genunchii şi stomacul i se strângea. Erau senzaţiile plăcute pe care le mai experimentase, dar intensitatea crescuse parcă de o sută de ori şi nu era sigură că va rezista tuturor acelor trăiri.

Un nou val de senzaţii o cuprinse când el se lipi de ea, iar o căldură lichidă parcă îi topea vintrele. El scoase un geamăt adânc şi răguşit, iar Megan îşi simţi sfârcurile întărindu-se. Când Devlin îi atinse sânii, ea simţi cum inima i-o ia razna.

— Nu-ţi feri limba de a mea, rosti el cu buzele aproape lipite de ale ei. Dă-mi-o, Megan, gustă-mă.

Voinţa lui devenise şi a ei, iar Megan îi dădu ascultare. Îşi dorise să-l guste, dar nu ştiuse ce vrea până când el nu i-o ceruse. Oare dacă învăţa să sărute ca el, va putea să înveţe să şi atingă la fel cum o făcea el? Pentru că simţea o nevoie teribilă să îl atingă şi de data asta nu voia să aştepte indicaţiile lui.

Când mâna ei se strecură între trupurile lor, el se mişcă uşor ca să-i ofere accesul şi, în acelaşi timp, să capete el însuşi mai mult acces. Brusc, între palma lui şi

sânul ei nu mai era nicio barieră. Reuşise cumva să îi desfacă nasturii bluzei şi să pătrundă sub cămăşuţă, iar ea simţi cum pielea îi ia foc sub atingerea lui. Dumnezeule mare! Mâna lui nu putea fi atât de fierbinte! Şi totuşi era. La fel de fierbinte ca pieptul lui sub atingerea ei. Îi spusese cu o noapte înainte că simte că ia foc. Era oare cu putinţă?

În acele clipe, lui Megan nici că-i păsa. Se simţea de parcă ar cădea în gol, şi cădea, şi cădea… Doamne, chiar cădeau!

— La naiba, ne prăbu… apucă Devlin să spună înainte de a ateriza cu spatele pe podea şi cu Megan peste el. Ne-am prăbuşit, constată el.

Izbucni în râs, un râs profund, sănătos, cu rezonanţe pe care Megan nu i le mai auzise. Era un râs molipsitor, mai ales în lumina celor întâmplate. Nu era chiar momentul ideal de a cădea de pe un balot cu fân. Din fericire, aterizaseră pe o grămadă de fân ce nu fusese strâns în cursul acelei zile. În orice caz, nu era finalul pe care Megan şi-l dorea pentru lecţia despre sărut. Începu şi ea să râdă la fel de tare, apoi mai tare când, din cauza hohotelor, alunecă de pe pieptul lui. Se lăsă pe spate, ţinându-se cu mâinile de burtă, până când hohotele încetară. Îi dăduseră lacrimile de râs şi începu să-şi caute batista în buzunarul jachetei. Ca un făcut, observă cum Devlin tocmai îi agita o batistă în dreptul ochilor. Se şterse şi, când termină, Devlin stătea lungit pe-o parte, alături de ea. Zâmbea.

— Partea asta nu făcea parte din lecţie.

Îi zâmbi, la rândul ei.

— Bine că mi-ai spus. Nu eram sigură.

El zâmbi şi mai larg, apoi privirea îi străluci când îi observă bluza desfăcută.

— La drept vorbind, începu el pe un ton senzual, acum avem o poziţie mult mai potrivită pentru sărut. Vrei să-ţi arăt mai mult?

— Există aşa ceva? se miră ea.

— Absolut.

— Arată-mi.

Se aplecă spre ea, apoi se opri şi scutură din cap.

— Nu! Eu… Doamne, cred că am înnebunit, se încruntă el. Du-te acasă, Megan. Pleacă acum! Lecţia s-a terminat.

— De ce? şopti ea, iar dezamăgirea care i se citea pe chip era greu de îndurat.

— Pentru că m-am pierdut în acel sărut. Am uitat că eşti o tânără inocentă şi mult prea curioasă.

— Ce vrei să spui? Că ai fi făcut dragoste cu mine? îndrăzni ea.

— Da, fir-ar să fie!

Spera că asta era tot ce-l apăsa.

— Dar nu te-aş fi lăsat. Te-aş fi oprit. Te-ai opri dacă aş spune nu, aşa e?

— Desigur! răspunse el indignat.

— Atunci nu văd unde e problema.

— Chiar nu vezi? Nu-s tocmai treaz, îi aminti el, de parcă n-ar fi observat şi singură.

— Nu mă deranjează, spuse ea, şi se aplecă uşor spre el. Arată-mi, îl imploră în şoaptă.

El gemu şi o trase mai aproape.

— Dă-mi limba.

Ea îl ascultă, dar de data asta el n-o mai lăsă să-i exploreze gura, ci i-o supse uşor.

— Sunt şi alte părţi ale corpului cu care se poate face asta.

— Care?

El îi prinse lobul urechii între buze şi îi aplică acelaşi tratament. Megan se simţi cuprinsă de fiori din cap până în picioare.

— Şi mai care? întrebă cu glas pierit.

Încerca să ghicească traiectoria pe care avea s-o urmeze limba lui, dar îi era tot mai greu, căci senzaţiile o copleşeau. Suspină adânc când gura lui fierbinte îi prinse un sfârc şi începu să îl sugă. Nu-i venea să creadă şi era un pic şocată că şi aşa ceva făcea parte din arta sărutului, dar nu îl opri. O, Doamne, nu avea de gând să îl oprească. Nu încă.

Ceva mai târziu, când simţi aerul răcoros atingându-i

coapsele, nu-şi dădu seama că fusta îi fusese ridicată. Când îl simţi umblând şi trăgând de pantalonaşi, nu prea înţelese, dar decise să întrebe.

— Acum ce faci?

Gura lui o acoperi din nou pe a ei într-un sărut profund şi tulburător.

— Îţi arăt totul, spuse el după ce-şi desprinse buzele de ale ei. Nu asta ai vrut? Sau ţi-e frică acum?

— Doar un pic.

— Aşa şi trebuie.

Era cel mai rău lucru pe care i-l putea spune şi, în acelaşi timp, cel mai potrivit. Se adresa deopotrivă încăpăţânării şi curiozităţii ei.

— Nu te opri, Devlin. Nu încă.

O sărută din nou, iar ea aproape că nu simţi cum rămâne fără pantalonaşi. Nu avea însă cum să nu simtă cum degetele lui îşi făceau de lucru între picioarele ei. Scoase un sunet ascuţit de surpriză, pe care el îl înăbuşi cu un sărut. Apoi Megan începu să geamă şi să îl tragă înspre ea, savurând cele mai intense senzaţii de care avusese parte până atunci. Coapsele i se desfăcură singure, căci trupul ei şi instinctul preluaseră controlul asupra raţiunii. Nu-i mai păsa de nimic altceva decât cum o făcea el să se simtă.

— Şi asta face parte tot din sărut? gemu ea când el îi eliberă buzele şi începu să o sărute pe gât şi pe sâni.

— Da, minţi el fără să tresară.

— Înseamnă că şi eu vă trebui să-ţi fac la fel?

— Nu, răspunse el, ştiind că n-ar putea să îndure.

— Dar îmi doresc.

— Mă ucizi.

Şi ea simţea că moare încet, mai ales când el ajunse deasupra ei, aşezându-şi şoldurile între coapsele ei. Partea aceea tare din zona lui intimă o apăsa chiar pe zona pe care degetele lui o înfierbântaseră mai devreme, oferindu-i aceeaşi plăcere ca atunci.

Brusc, o durere ascuţită o săgetă, iar Megan nu găsi nimic plăcut în ea. Deschise ochii, şocată. Cum de...? Nu,

poate că nu, totuşi... Poate că durerea şi senzaţia de plin din interiorul ei nu erau provocate de el. Poate erau tot degetele lui. Dar îi simţea mâinile îmbrăţişând-o, ţinând-o aproape. O cuprinse panica.

Nu trebuia să se întâmple asta.

— Spune-mi că nu faci dragoste cu mine, ceru ea, tot mai înspăimântată.

El rămase nemişcat, cuprins, la rândul lui, de şoc.

— Mă tem că-i prea târziu să-ţi spun asta.

— Dar nu se poate!

— Megan, îmi pare rău, sincer, dar răul a fost făcut.

Ea trecu repede de la şoc la furie, în clipa în care conştientiză toate repercusiunile.

— N-o să mă mărit cu tine!

Nu era chiar cel mai înţelept lucru pe care i-l putea spune unui bărbat care renunţase la orice scrupul.

— Zău dacă aveam de gând să te cer!

— Bine!

— Dar acum sunt nevoit s-o fac.

— Norocul tău e că ai primit deja răspunsul, replică ea. Acum dă-te jos de pe mine!

El lăsă capul în jos, în scobitura dintre gâtul şi umărul ei.

— Nu pot, Megan.

Nu-l priveau problemele lui.

— Ba bineînţeles că poţi. Ai spus că o să te opreşti dacă-ţi zic.

— Pe-atunci puteam să mă opresc. Dar acum... O, Doamne!

Se împinse în ea o dată, apoi de două ori, după care rămase ţeapăn şi nemişcat.

N-o mai duruse, dar era prea furioasă ca să mai observe ceva.

— Devlin, o s-o iau razna. Dacă nu vrei să mă vezi ţipând şi plângând, atunci...

— Îţi datorez măcar plăcerea finală. Dacă tot am ajuns aici, măcar să ai parte de...

— Nu am vrut să ajungem până aici, şi ştii asta foarte

bine! şuieră ea.

El se ridică şi se lăsă să cadă pe o parte, iar ea remarcă faptul că şi el era extrem de afectat de cele petrecute. Era sfâşiat de vină. Ceea ce făcuse îl afectase şi îl afecta mult mai mult decât replicile ei severe. Dată fiind starea în care se afla, nu reuşea să facă faţă prea bine nici vinei, nici cuvintelor ei.

— Trebuia să pleci când ţi-am spus!

— Aşa, bravo! Spală-te pe mâini, dă toată vina pe mine.

— Dacă asta aveam de gând, nu m-aş fi oferit să mă însor cu tine.

— Ştii prea bine că nu mă pot mărita cu un crescător de cai! Nici tata n-ar îngădui-o vreodată.

— Ba din contră, răspunse el plin de aroganţă. Odată ce-i vor fi explicate toate circumstanţele, tatăl tău îşi va da consimţământul din toată inima, te asigur. Nu folosi asta drept scuză.

— Să nu îndrăzneşti să-i spui ce mi-ai făcut! Sau să-i spui cuiva. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

— Megan, nu te poţi preface că…

— Pot să fac orice vreau şi dacă vreau să îmi continui viaţa ca şi cum asta nu s-a întâmplat, chiar asta voi face!

— Bine. N-ai decât!

Devlin se ridică fără să mai spună un cuvânt. Megan se ridică şi ea cât putu de repede, apoi gemu privind şi simţind urmele dezastrului. Făcuse dragoste, dar era încă îmbrăcată. Îşi trase pantalonaşii şi se grăbi la uşă, trăgând zăvorul. Nu-i aruncă nicio privire lui Devlin şi nu avu cum să observe că se uita la ea cu speranţă şi durere.

— Când o să-ţi vină mintea la cap, răzgâiato, ştii unde mă găseşti! îi strigă din spate.

— O să putrezeşti în iad până mai vin eu la tine! îi aruncă ea şi ieşi ca o furtună, fără să privească înapoi.

Devlin lovi cu sete cel mai apropiat perete, apoi se duse în camera lui şi sparse sticlele de brandy care îi mai rămăseseră.

Capitolul 25

Megan nu ieşi din camera ei vreme de trei zile. În casă apăruseră zvonuri că ar fi uşor indispusă, dar atât. Dar o persoană exuberantă ca ea nu putea petrece prea mult timp plângându-şi de milă. Făcuse o greşeală, dar nu era sfârşitul lumii. Nu încă. Soarta nu putea fi atât de crudă încât acea unică greşeală să lase acele urme de care se temea orice tânără. Credea asta din toată inima, dar avea de gând să aştepte confirmarea înainte să se bucure.

Până atunci, îşi reluă rutina zilnică, însă cu o excepţie notabilă. Renunţă o vreme la călărit şi la orice altă activitate pentru care ar fi fost nevoită să se ducă la grajduri. Din acest motiv nu putu să plece nicăieri de acasă, iar asta era încă ceva ce nu putea îndura decât pe termen limitat.

Într-un final, îşi făcu bagajul şi plecă la Tiffany pentru o vreme. Îi spuse tatălui ei că ea şi prietena ei aveau o mulţime de detalii de pregătit pentru apropiata plecare la Londra şi că totul avea să meargă mai repede dacă erau împreună. Nu era nimic obişnuit ca fetele să petreacă perioade mai lungi, uneori săptămâni întregi, una acasă la cealaltă. Nu era niciun temei pentru discuţii, explicaţii sau comentarii cum că ar fugi de ceva anume. Doar un crescător arogant de cai ar fi putut avea asemenea comentarii, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie de părerea lui.

Refuzase să-l vadă în acele zile. Iar el plecase – ce altceva putea face? – fără să îi lase vreun mesaj, ceea ce îi confirmă lui Megan bănuiala că oricum nu era important. Dar a doua zi se întoarse. Şi a treia, şi următoarea. Iar atunci Megan înţelese că individul nu avea să se dea bătut până nu spunea ce avea de spus. Ea însăşi era suficient de încăpăţânată să refuze să-l asculte. Problema era că războiul lor rece nu avea cum să treacă neobservat. Faptul

că el tot apărea, iar ea nu îl primea începuse să provoace discuţii pe la colţuri. Servitorii lui Tiffany comentau şi însăşi Tiffany era roasă de curiozitate. Până şi majordomul ei începuse să-i ţină partea lui Devlin şi îi arunca lui Megan priviri dezaprobatoare. Dar ea reuşea să gestioneze mulţumitor situaţia. Încăpăţânarea vine şi cu unele avantaje, iar ea avea din ce să şi le tragă. Singurul aspect care îi ridica probleme era legat de impulsurile şi nevoile pe care le simţea. Căci, în ciuda celor întâmplate, începea să îi fie dor de Devlin. Îi era dor de certurile lor, îi era dor să îl vadă, lucru care era mereu o plăcere, oricât de furioasă ar fi fost din pricina lui.

Dar tot nu voia să-l primească la Tiffany.

Şi nu avea de gând nici să se întoarcă acasă, unde el avea acces şi unde o putea căuta, până nu ar fi avut suficiente informaţii ca să-i poată spune sincer că ce se petrecuse între ei nu avusese consecinţe nefericite.

Nici măcar nu îl mai învinuia pentru cele întâmplate. Considera că de vină fusese doar curiozitatea ei. Îşi învinuia trupul pentru că îi plăcuse atât de mult ce-i făcuse el. Şi învinuia acea parte din ea care o convinsese să îl lase să o sărute, când bunul-simţ îi dictase de la bun început că era o idee prostească şi periculoasă.

— Ai de gând să-mi spui vreodată de ce eşti aşa supărată pe el? întrebă Tiffany într-o zi, în timpul prânzului, după ce Megan ceruse, pentru a noua oară, să i se transmită lui Devlin că nu-l putea primi.

— Ţi se pare că sunt supărată?

— Nu… dar sigur eşti. Altfel de ce n-ai vorbi cu el?

Megan încercă să nu pară că dă importanţă subiectului.

— Chiar tu m-ai sfătuit să stau departe de el, mai ştii?

— Şi cam cât de des îmi urmezi sfaturile? replică Tiffany. Deci ia spune, ce-mi ascunzi?

— Nu ascund nimic.

— Nu uita cu cine stai de vorbă. Sunt prietena ta cea mai bună.

Megan suspină. Era surprinsă că Tiffany îşi ţinuse gura

atât timp.

Şi, dacă era să înceapă să povestească, măcar avea două istorii ruşinoase dintre care să aleagă, mai ales că, în lumina celor întâmplate recent, prima povestea chiar nu i se mai părea atât de jenantă.

— Individul se crede tatăl meu.

— Ei, haide! obiectă Tiffany. Interesul lui faţă de tine e orice, numai patern, nu.

— În cazul de *care* îţi spun este, cu siguranţă, insistă Megan. Îmi tot spune că am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine şi chiar şi-a asumat acest rol, cu tot cu măsurile disciplinare. M-a… m-a…

— Te-a ce? făcu Tiffany, nerăbdătoare.

Megan se uită în farfurie, iar obrajii începură să i se coloreze.

— M-a bătut la fund.

— Ce-a făcut???

— M-a aşezat pe genunchii lui şi…

— Ştiu cum se face! Dar e doar… Nu e decât… Cum a îndrăznit?

— Foarte simplu. Devlin nu se poartă cum s-ar cuveni. N-a făcut-o niciodată. N-are nimic din deferenţa şi servilitatea angajaţilor obişnuiţi. Probabil e şi motivul pentru care îl găsesc atât de fascinant. Pur şi simplu, nu e din peisajul obişnuit. E un servitor, dar nu acceptă ordine, nu poate fi dat afară şi e mai arogant decât zece lorzi.

— Acum îi găseşti scuze?

Megan îşi privi prietena şi constată că era tot mai uimită.

— Bineînţeles că nu, o asigură ea. Dar m-ai întrebat cum a îndrăznit. Şi ţi-am explicat.

— Atunci probabil că a fost foarte surprins să fie dat afară în ciuda clauzei stupide legate de armăsar, spuse Tiffany, trăgând concluzia greşită. De-asta încearcă să te vadă? Ca să te implore să îl ierţi şi să fie reangajat?

Ideea era atât de ridicolă că Megan izbucni în râs.

— Devlin? Să implore? N-ar şti cum!

— Doar nu crede că te poate forţa să îl reangajezi.

Megan începu să se foiască neliniştită. Nu mai găsea mă o cale de a evita adevărul.

— Nu a fost…

Salvarea de moment veni în persoana majordomului familiei Roberts, care ciocăni, apoi deschise uşa dublă şi anunţă pe un ton trist:

— S-a întors, domnişoară Megan. Spune că de această dată nu pleacă până nu îl primiţi.

Tiffany sări în picioare.

— Dintre toate… Lasă, mă ocup eu!

— Tiff, nu! sări şi Megan.

Dar Tiffany deja ieşise din încăpere, iar Megan o auzi apostrofându-l pe Devlin pe hol.

— E de necrezut îndrăzneala dumitale, domnule Jefferys! Cum îndrăzneşti să apari aici după ce-ai făcut? Chiar dacă Megan ar vrea să te primească, n-am să permit! Pleacă din casa asta şi nu te mai întoarce! Stai aşa… nu poţi să…

Megan trase aer în piept, convinsă că din clipă în clipă Devlin îşi va face apariţia în sufragerie, ceea ce se şi întâmplă. Se apropie de ea, iar Megan simţi că, deşi situaţia era cu totul neplăcută, simţurile îi tresăreau la vederea lui.

— I-ai spus?

Ştia exact la ce se referea el.

— Nu i-am spus ce crezi tu, răspunse ea şoptit. I-am spus despre cealaltă treabă.

— Care cealaltă?

— Despre agresiunea asupra… posteriorului meu.

— Aha! spuse el, iar expresia îndârjită de pe chip făcu loc unei sincere îngrijorări. Megan, eşti bine?

— Bineînţeles, răspunse ea pe un ton înţepat.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu.

— Nu mă poţi evita la nesfârşit.

O spusese cu atâta convingere că încăpăţânarea lui Megan se activă din nou.

— Ba să ştii că pot foarte bine, cel puţin până voi fi măritată şi în siguranţă. Măritată cu altcineva, evident.

Răspunsul nu-i fu pe plac. Îl înfurie atât de tare, că Megan nici nu voia să-i vadă reacţia. Surprinzător însă, nu-i dădu nicio replică. Se întoarse şi ieşi din încăpere, nu înainte de a mormăi către Tiffany, care stătea nemişcată în dreptul uşii:

— A meritat-o!

Tiffany trânti uşa după el.

— Cu aşa un comportament ai fost nevoită să te confrunţi?

— Zi de zi.

— Trebuia dat afară mai devreme, indiferent de ce scria-n contract!

Megan se aşeză. O copleşea un sentiment ciudat, un soi de tristeţe amară. Şi îi venea să plângă.

— N-a fost dat afară, spuse ea aproape şoptit.

— Nu cred că vorbeşti serios! Tatăl tău ce părere are?

— Nicio părere, pentru că nu i-am spus nimic.

— Megan! Ce se-ntâmplă? Dacă nici ce-a făcut individul nu e suficient de grav să fie dat afară, sau chiar mai mult de-atât, atunci…

— Chiar dacă meritam ce mi-a făcut?

— Da, chiar şi-aşa. Nu are niciun drept să te disciplineze. Meritai?

— Cumva… da. Ţi-am zis că îşi face mereu griji pentru mine şi era furios că m-am pus în primejdie în acea noapte.

— În care noapte? Atunci când l-ai urmărit?

— Da.

— Şi când mi-ai povestit despre acea întâmplare ai omis să-mi zici şi de partea cu bătaia la fund, îi reproşă Tiffany.

Megan se simţea tot mai nefericită şi, într-un final, cedă şi se puse pe plâns.

— Nici acum nu voiam să-ţi zic, spuse ea printre lacrimi. Nu sunt mândră că am fost tratată ca un copil.

— Nu plânge, Meg, te rog, încercă Tiffany să o consoleze. Nu trebuia să-mi bag nasul.

— Dar nu pentru asta sunt prietenii? Ca să-şi bage nasul?

Le luă câteva secunde ca să înceapă să zâmbească de la replica prostească.

— Devlin încerca să-mi deschisă ochii şi să mă facă să înţeleg că nesăbuinţa poate avea consecinţe cumplite, spuse Megan ştergându-şi lacrimile.

„De ce n-am fost atentă? De ce n-am băgat la cap ce m-a învăţat?” se întrebă amar. Dar vocea ei interioară tăcu suspect de această dată.

O săptămână mai târziu, Megan nu mai putu să ignore realitatea.

Soarta fusese, până la urmă, crudă cu ea.

Capitolul 26

Devlin se scufundă în apă, înotă două lungimi de iaz şi abia apoi reveni la suprafaţă ca să respire. Începuse să vină zi de zi să înoate pentru că nu mai suporta să stea numai la grajduri de când Megan renunţase la plimbarea călare de dimineaţă. Nu-i plăcea câtuşi de puţin faptul că o îndepărtase nu doar de grajduri, ci şi de propria casă. Îi displăcea şi sentimentul de vinovăţie pe care ea îl făcea să-l simtă când, de fapt, nu prea avea de ce să se considere vinovat.

Şi cel mai tare îi displăcea că nici nu-şi prea amintea de la ce pornise totul. Dacă ea n-ar fi clarificat cât de cât lucrurile în singura dată când o putuse vedea la Tiffany acasă, poate ar fi crezut în continuare că totul a fost doar un vis.

Dar nu fusese un vis. Făcuse dragoste cu Megan Penworthy. Şi fusese incredibil de plăcut până la momentul penetrării propriu-zise, când şi el, şi ea realizaseră ce se întâmpla.

Şocul distrusese tot farmecul experienţei, atât pentru ea, cât şi pentru el. Până şi descătuşarea lui necontrolată şi nedorită fusese cea mai neplăcută de până atunci. Cu toate că ştia, instinctiv, că ar fi putut fi cea mai plăcută.

Ce se întâmplase între ei n-ar fi trebuit să se întâmple. Se luptase cu propriile trăiri şi sentimente din ziua în care o văzuse prima dată şi reuşise să învingă. Dacă n-ar fi turnat în el atâta alcool în acea zi, ar fi putut insista ca ea să plece din grajd. Nu s-ar fi mulţumit doar să-i *sugereze* să plece. Pe de altă parte, nu s-ar fi consolat cu băutură dacă ea nu l-ar fi înnebunit de dorinţă cu o seară înainte. Iar acum îi refuza până şi oferta de a face ce se cuvenea. Nu că ar fi ţinut să ia de nevastă o roşcată răzgâiată şi temperamentală. Chiar nu ţinea. Şi-atunci de ce refuzul ei îl înfuria într-atât?

Poate pentru că mândria lui rănită nu suporta ideea că ea l-ar prefera pe altul? Probabil.

Se scufundă din nou sub apă, cu intenţia de a parcurge trei lungimi de lac. Nu reuşi şi pe la jumătate scoase capul la suprafaţă, cu plămânii arzând, inspirând cu poftă. Îşi scutură capul ca să scape de apa care i se prelingea din păr şi îi intra în ochi, dar imaginea care îi apăru în faţă îl lăsă fără reacţie.

Megan descăleca de pe Sir Ambrose şi intra în apă îmbrăcată şi încălţată. Nu se opri până nu ajunse la el, iar când ajunse îi trase o palmă peste obraz, apoi începu să-l lovească în piept cu pumnii.

Devlin o lăsă să se descarce un pic, apoi puse o întrebare destul de rezonabilă, în condiţiile date:

— Ce naiba crezi că faci?

Ea începu să strige la el.

— Nenorocitule, ticălos nemernic ce eşti! Dacă n-ai fi aşa înalt, te-aş îneca!

— De ce?

— Pentru că vreau să te omor cu mâna mea! strigă ea, lovindu-l încă o dată. De ce n-ai putut să mă săruţi şi atât, aşa cum te rugasem?

— Când?

— Ştii prea bine când! De ce-ai distrus totul şi ai făcut dragoste cu mine?

Întrebarea i se păru atât de absurdă că aproape îl pufni râsul. Orice altă femeie pe care ar fi sărutat-o cum o

sărutase pe ea ar fi fost mânioasă dacă nu ar fi făcut dragoste cu ea. Sigur, nu era vorba despre vreo virgină.

— Genul acela de sărut duce aproape mereu la dragoste, răzgâiato. Şi ce te-a apucat iar, dintr-odată? Când s-a întâmplat n-ai fost atât de furioasă.

— Da, da! Doar că eram în stare de şoc, îl lămuri ea, dându-i încă doi pumni.

— Şi ţi-a luat trei săptămâni să-ţi revii din şoc?

Încă un pumn.

— Mi-a luat trei săptămâni ca să constat că mi-ai distrus viaţa. Sunt terminată. Voi cădea în dizgraţie. O să iasă un scandal uriaş! se văită ea.

Brusc începu să înţeleagă de unde atâta dramă. Se aşteptase, cumva, la asta, dar se pare că ea, nu.

— E felul tău de a mă anunţa că ai rămas grea?

— Da, nemernic prost ce…

— De unde ştiu că spui adevărul? întrebă el calm.

Ea rămase nemişcată, privindu-l fix, cu o expresie uimită, apoi se întoarse dezgustată şi porni spre mal. Apa nu-i permitea să se mişte cât de repede îşi dorea, aşa că el o prinse imediat din urmă şi o apucă de braţ, formând-o să se întoarcă spre el.

— Îmi pare rău, Megan. Au existat câteva femei care au susţinut că aş fi tatăl copiilor lor când, în realitate, nu eram.

Ea miji ochii.

— Vrei să spui că nu crezi că sunt însărcinată cu copilul tău?

— Nu asta spun. Dacă eşti într-adevăr însărcinată, copilul este al meu, cu siguranţă. Îmi asum întreaga responsabilitate. Te întrebam doar dacă eşti sigură.

— Nu, nu sunt sigură! se puse ea din nou pe strigat. Cum să fiu sigură aşa devreme? Dar mi-a întârziat o săptămână… Şi nu-mi întârzie niciodată!

— Nu-i cazul să te isterizezi. M-am oferit să te iau de nevastă cu sau fără copil, dacă-ţi aminteşti. Nu-i aşa? se încruntă el, gânditor.

— Nu mai ţii minte? întrebă ea, dându-şi ochii peste

cap.

— Până n-am avut discuţia aceea de la familia Roberts nu eram sigur dacă a fost aievea sau am visat. Se pare că n-am visat, dar tot nu-mi aduc aminte tot ce s-a petrecut.

— Să nu te-aştepţi să te ajut eu să-ţi aminteşti, pentru că vreau să uit totul.

O prinse cu ambele mâini şi o scutură uşor.

— De un lucru sunt sigur: ai refuzat să pleci când te-am prevenit, pentru că te simţeai mult prea bine! Tot ce ţi-ai dori să uiţi e finalul, şi, crede-mă, şi eu aş vrea să-l uit. Dar nu se poate, aşa că hai să nu ne mai văităm atât.

— Ba o să mă vait dacă…

O scutură din nou.

— Nu mă provoca, Megan! Crezi că vreau să mă însor cu o afurisită de puştoaică răzgâiată care nu ţine deloc la mine? Numai că n-am de ales. Şi nici tu nu ai.

— Nu e corect! ţipă ea. Nu-mi poţi oferi o casă mare, aşa cum îmi doream ca să o impresionez pe Lady O! Tot ce-mi poţi oferi e o viaţă-n grajd. În grajdul *meu.* Şi să nu uităm că nici tu nu mă iubeşti. Probabil insişti să mă iei de nevastă ca să capeţi o poziţie socială mai bună. Dar n-o să se întâmple, ascultă-mă pe mine. N-ai să ajungi un gentleman prin mine. Pentru asta e nevoie de…

— Ajunge, răzgâiato, o întrerupse el cu răceală. Mi se apleacă de la cât îţi plângi de milă. Ţi-a dat vreodată prin minte că poate şi eu aveam alte planuri în viaţă, planuri care nu te includ? Te gândeşti vreodată şi la altcineva decât la propria persoană? Te gândeşti vreodată şi la altceva decât la ce-ţi doreşti *tu?*

Era nedrept şi conştient de asta. Ştia de la Tyler că uneori ţinea seama şi de ceilalţi, şi de sentimentele lor. Dar faptul că era aproape isterică la gândul că va fi nevoită să se mărite cu el îi făcea mândria ţăndări. Sigur că, din punctul ei de vedere, mariajul cu el nu-i aducea nicio perspectivă încurajatoare. Statutul lui era sub al unui moşier oarecare, ceea ce-l făcea nepotrivit pentru aspiraţiile ei. Aşa ar fi stat lucrurile dacă el ar fi fost cu

adevărat cine pretindea că e. Ştia că ar trebui să îi mărturisească adevărul şi că, odată ce-ar afla cine e el, disperarea i s-ar transforma în fericire totală. Dar, la naiba, nu avea de gând s-o facă. La crescătorul de cai venise dornică să-şi satisfacă curiozităţile sexuale, aşa că se cuvenea să se mărite cu crescătorul de cai.

În acele clipe, din ochii lui Megan parcă scăpărau fulgere. Era furioasă că îndrăznise să o critice.

— Cine-a spus că o să mă mărit cu tine? protestă ea. Ai idee câţi gentlemani din partea locului mi-au cerut mâna?

— Iar tu ţi-ai tăiat toate punţile refuzându-i pe toţi.

— Şi ce, nu mă pot răzgândi? Aşa că vezi-ţi de marile tale planuri de viaţă. N-am de gând să ţi le complic.

Părea foarte convinsă, aşa că el o scutură din nou.

— Nu te prinde sacrificiul de sine, răzgâiato! Şi n-o să te măriţi cu altul câtă vreme îmi porţi copilul. O să fugim împreună la Gretna Green.

— Poftim?!

— Tatăl tău îşi va da binecuvântarea după ce-o să stau de vorbă cu el.

— Ba n-o să şi-o dea. Eşti complet nebun!

— O să-i prezint totul într-o lumină romantică. Altfel te vor distruge bârfele. Lumea o să numere zilele până naşti.

— Bârfele o să mă distrugă oricum dacă mă mărit cu un crescător de cai.

— Deci eşti de acord?

— N-am spus asta, mormăi ea. N-am de gând să trăiesc într-un grajd.

— O să trăieşti unde trăiesc eu.

— Am putea sta în camera mea, mă gândesc.

— Nu mă mut în casa tatălui tău! spuse el hotărât.

— Şi, cu toate că o să coste ceva, o să-ţi schimbăm garderoba, continuă ea ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. Şi pe urmă… Of, ce rost are? Nimeni n-o să te ia vreodată drept gentleman. În primul rând, pentru că eşti o brută. Tu te-ai auzit vorbind mai devreme?

— Începeam să cred că numai eu m-am auzit, replică

el sec.

— Încerc să ajungem la un compromis, dar văd că nu mă laşi.

— Faci exact după prostul tău obicei, vrei să fie totul după voia ta. Îmi pare rău să te anunţ, Megan, că soţia face ce-i spune soţul şi nu invers.

— Un motiv suficient de bun să nu vreau să mă mărit cu tine. Dacă m-ai iubi, mi-ai face pe plac. Dar, cum nu mă iubeşti, o să mă faci nefericită.

— N-o să te fac nefericită, scrâşni el. O să te fac soţia mea. Nu e totuna.

— În cazul nostru, este, se încăpăţână ea.

Devlin îşi luă mâniile de pe ea ca să nu o scuture cu adevărat.

— Du-te acasă, Megan. Fă-ţi bagajul. Plecăm imediat ce discut cu tatăl tău.

— Tu chiar vorbeşti serios! făcu ea, surprinsă. Tu chiar crezi că tata îşi va da încuviinţarea să mă iei de nevastă. Aiurezi, Devlin! Va fi de acord doar dacă am să-i spun că asta-mi doresc. Cu sau fără copil. O să-mi găsească alt soţ.

— Hai să aşteptăm decizia lui. Dacă e de acord, te vei conforma?

Ea se încruntă, bănuitoare.

— Doar n-o să încerci să-l bruschezi şi pe el aşa cum faci cu mine!

— Nu încerc să te bruschez, la dracu'!

Ea pufni, ca şi cum reacţia lui i-ar fi întărit ei acuzaţia, aşa că Devlin continuă pe un ton ceva mai potolit:

— Nu am de gând să-l bruschez pe tatăl tău. Ne-am înţeles?

— Da, răspunse ea fără pic de amabilitate. Dar nu are sens să-mi fac bagajul. Fără un semn din partea mea, tata n-o să fie de acord. Şi încă nu-s convinsă că vreau să mă mărit cu tine.

— Dar dacă el zice da, atunci te măriţi? vru el să se lămurească.

— Ţi-am răspuns deja.

— Bun. Consideră-te logodită.

O ridică şi o sărută scurt şi apăsat, apoi o lăsă iar în apă, o întoarse cu spatele la el şi o împinse încet spre mal.

Ea o luă din loc şi aproape ieşi din apă când, vrând să se întoarcă să mai spună ceva, băgă de seamă ceva ce nici nu observase până în acel moment.

— Doamne, Dumnezeule! Eşti gol!

Surpriza de pe chipul ei era nepreţuită. Fusese atât de supărată că nici nu observase acel trup care înainte o fascina. El izbucni în râs şi nu reuşi să se oprească nici ca să-i spună: „Iar tu umbli prin iaz îmbrăcată!”

Era totuna. Oricum ea n-ar fi apreciat observaţia, cum nu-i aprecia nici simţul umorului.

Capitolul 27

Era cu neputinţă. Nu aveau cum să fie în drum spre Scoţia ca să se căsătorească. De câte ori va trebui să-şi repete acele cuvinte ca să se şi adeverească?

Peisajul rural pe care îl traversau era în permanentă schimbare. Kilometrii parcurşi se tot adunau. Mergeau spre nord, spre Scoţia, ca să se căsătorească.

Luaseră cu ei un valet care să ducă trăsura înapoi acasă, pentru că Devlin intenţionase să închirieze cât mai degrabă una mai mare. Găsise una mai mult decât decentă în Somerset. O lăsase pe Megan la un han şi se întorsese cu trăsura personală a contelui de Sedgemeer. Era somptuoasă, superbă, cu blazon pe portiere şi cu vizitiu. Megan nu-şi crezuse ochilor, iar Devlin se văzuse nevoit să îi dea câteva explicaţii.

— I-am spus contelui că am fost prădaţi la drumul mare şi că hoţii ne-au furat banii, hainele şi trăsura.

— Şi, din bunătatea inimii lui, el ţi-a dat trăsura lui personală? întrebă ea.

— M-am dat drept ducele de Wrothston. Nu ştia ce să mai facă şi cum să ne mai fie de folos. Ne-a dat şi vizitiul.

Semăn un pic cu St. James, să ştii.

— L-am cunoscut, ai uitat? Şi nu semeni deloc cu el.

Devlin prinsese ideea. Dacă el spunea că cerul e albastru, Megan avea să insiste că e verde.

Trăsura de lux făcea călătoria mai plăcută sau măcar tolerabilă, în ciuda tovarăşului ei de drum. Şi prezenţa lui Caesar ajuta, căci Devlin ieşea din când în când şi parcurgea porţiuni din drum călare. Megan dorise să-l ia şi pe Sir Ambrose, dar Devlin o refuzase fără prea multe menajamente. Nici nu erau căsătoriţi şi deja făcea pe şeful cu ea. O aştepta un trai imposibil. Şi, până acolo, o călătorie neplăcută. Drumul era lung. Aveau de parcurs cinci sute de kilometri până în Scoţia şi de-acolo s-o ia spre faimosul Gretna Green, unde cuplurile dornice să se căsătorească repede mergeau de zeci de ani. Inclusiv cuplurile care nu aveau binecuvântarea părinţilor. Megan o avea, spre marea ei nedumerire.

O luase prin surprindere încântarea cu care tatăl ei ieşise din birou, urmat de Devlin, şi o felicitase, spunându-i că este fericit că a ales drept soţ un tânăr aşa de ispravă. Spusese şi alte lucruri potrivite ocaziei, dar Megan rămăsese blocată când auzise „tânăr de ispravă” şi-l privise pe Devlin de parcă era însuşi diavolul şi-i luase minţile tatălui ei. Păcat că nu şi pe ale ei. Era prea supărată ca să accepte bucuroasă uriaşa schimbare petrecută în viaţa ei. Poate se gândise uneori la ea, dar faptul că i se impusese făcea ca totul să fie altfel. Nu avea de gând să discute cu el despre asta, pentru că ştia că, dacă ar deschide gura, ar arunca o lumină negativă asupra a tot şi ştia că nu va ieşi nimic bun.

Numai că nu reuşi să tacă prea mult, aşa că în a doua zi a călătoriei, când Devlin era pe punctul să aţipească de prânz, Megan se trezi vorbind:

— Nu pricep. Ce i-ai spus tatălui meu de era aşa fericit că ne căsătorim?

El îi răspunse fără a se obosi să deschidă ochii:

— I-am spus că te iubesc, desigur. Şi că scopul meu în viaţă e să te fac să-nnebuneşti de fericire.

Simţi o împunsătură în inimă, căci ştia nu era adevărat.

— Nu văd nimic amuzant în toată situaţia.

— E unul dintre marile tale cusururi, răzgâiato. N-ai pic de simţ al umorului.

— Ţi-ai făcut glumiţele nesărate, acum răspunde-mi.

— I-am spus adevărul, Megan.

— Că m-ai sedus?

— Cred că a fost tocmai pe dos.

— Nu-i adevărat! replică ea indignată.

El deschise un ochi.

— Eu am cerut lecţii de sărutat?

— Exact! Am cerut să mă înveţi să sărut, nu să mă-nveţi cealaltă chestie.

El oftă.

— Mi-am recunoscut partea mea de vină. Văd că n-ai de gând să faci la fel.

— De ce, din moment ce vina îţi aparţine numai ţie?

— Cum vrei, spuse el leneş şi închise din nou ochii.

Megan continuă să fiarbă în suc propriu, apoi reluă discuţia după câteva minute:

— Tot nu mi-ai răspuns.

— Poate pentru că discuţia cu tine e prea enervantă ca să vreau să o continui.

Ea nu răspunse, aşa că Devlin deschise ochii şi o văzu cum se uită încruntată pe geam.

— La naiba! Ce crezi că i-am spus? Am mărturisit că te-am lăsat grea. Întâmplător, tatăl tău e de părere că un copil este în egală măsură al ambilor părinţi – părinţii adevăraţi –, aşa că a acceptat degrabă cererea mea în căsătorie. Sigur că ar fi preferat să te măriţi înainte să existe un copil, dar înţelege că astfel de lucruri se mai întâmplă.

— Deci i-ai spus despre copil?

— Mi-ai spus că nu va avea nicio importanţă, Megan, că ar fi dispus să îţi găsească alt soţ. Te-ai înşelat. Dorinţa lui este să fii cu tatăl copilului. Şi, da, a trebuit să îi spun ca să înţeleagă de unde atâta grabă să ne căsătorim.

— Asta tot nu explică de ce era aşa fericit, murmură ea.

Devlin ridică din umeri.

— Spre deosebire de alte persoane pe care n-o să le numim, tatăl tău mă place. Nu l-a nemulţumit alegerea ta.

— Nu te-am ales.

— Cred că el vede lucrurile un pic altfel, dată fiind... situaţia ta.

Megan nu răspunse. Se mulţumi să îl fulgere cu privirea. El o ignoră şi închise ochii.

În scurt timp, ea îşi contempla din nou nenorocirea.

Îşi imaginase de câteva ori nunta, dar niciodată aşa. Cu siguranţă îl avea în faţă pe bărbatul visurilor ei, pe cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse. Partea respectivă corespundea. Dacă nu cumva realitatea chiar îi depăşea aşteptările. El dorea să o ia de nevastă. Şi partea respectivă era la fel ca în fanteziile ei.

Atunci de ce era nefericită în loc să radieze de bucurie?

— Pentru că nu mă iubeşte.

— Şi cam pentru ce te-ar iubi, la cum te porţi de ceva vreme?

— Iar îi ţii partea?

— Vrei să spui că nu te-ai purtat ca ultima scorpie încă din ziua-n care a venit?

— Poate m-am purtat, dar am fost provocată în permanenţă. Ai uitat de câte ori am fost insultată, jignită şi forţată să-mi pierd cumpătul? În plus, nu e singurul motiv. Ar trebui să mă bucur că e obligat să se însoare cu mine?

— Nu mi s-a părut că se plânge până te-ai apucat tu să dai vina pe el pentru tot. Nu credeam c-o să faci asta.

— Nici nu voiam, câtă vreme doar viaţa mea se ducea de râpă. Dar n-am să-mi asum responsabilitatea şi pentru a lui.

— Nu crezi că ar fi fost ceva mai mânios dacă într-adevăr credea că i se duce viaţa de râpă din cauza ta?

— Ba da, dar ştii că e imprevizibil. Niciodată nu reacţionează cum te-aştepţi.

— Nici tu n-ai fost tocmai previzibilă în ultimul timp. Nici măcar nu vrei să recunoşti că, de fapt, ai căpătat ceea ce-ţi doreai – pe el.

Megan pufni, fără să-şi dea seama, apoi se miră că Devlin o privea întrebător.

— Ce?! făcu ea. N-ai ceva mai bun de făcut decât să te holbezi la mine?

Cumva, atacul neprovocat îl amuză.

— Încercam să adorm, dar văd că faci tot posibilul să nu reuşesc. Te plictiseşti, Megan?

— În niciun caz. Port o conversaţie incitantă cu mine însămi.

— Nu-i nevoie să fii sarcastică.

— Nu sunt. Cred că se cuvine să ştii că eşti pe cale să te-nsori cu cineva care vorbeşte singură deseori. Încă nu-i prea târziu să te răzgândeşti şi să mă duci înapoi acasă.

— Şi să ratez unica mea şansă de a obţine o poziţie socială mai bună?

Megan se încruntă, căci simţise furia ce mocnea în cuvintele lui de parcă ar fi lovit-o-n faţă. Şi totuşi, pe chipul lui nu răzbătea nimic din acel tumult. Devlin închise iar ochii şi, de data asta, ea nu mai avu de gând să protesteze, mai ales că mânia lui o cam iritase. Se mulţumi să se plângă în sinea ei.

— Chiar nu poate să facă ce trebuie? I-am dat ocazia perfectă să scape, i-am spus că e posibil să fiu nebună, iar el se-nfurie.

— Nu mă-ntreba pe mine. Sunt la fel de uimită ca tine.

Capitolul 28

Petrecură ultima lor noapte necăsătoriţi în oraşul Carlisle, chiar înainte de graniţă. A doua zi dimineaţă, Devlin avu o rară iniţiativă de a deschide de bunăvoie o discuţie cu Megan şi îi spuse că în acea zi, pe la amiază, vor

fi deja căsătoriţi, întrucât Gretna Green era chiar de cealaltă parte a frontierei, în partea scoţiană. Megan vru să întrebe cu voce tare dacă vizitiul lor, de loc din Somerset, va găsi locul unde trebuia să ajungă, dat fiind că se rătăciseră până atunci de două ori, dar decise să-şi ţină gura.

Momentul intimidant al căsătoriei era foarte aproape, iar ea nu se găsea chiar în dispoziţia potrivită pentru a începe o ceartă. Se temea chiar că acea dispoziţie nu avea s-o mai părăsească, ci să se intensifice. Nu erau doar emoţiile de dinainte de căsătorie – din care avea din plin. Doar că în ultimele zile se gândise la controlul incredibil pe care Devlin urma să-l aibă asupra ei şi a vieţii ei după ce vor deveni soţ şi soţie.

Nu şi-ar fi făcut griji dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, dar Devlin… nici măcar nu o plăcea. Nu voia să se însoare cu ea şi urma să-i facă viaţa un iad.

— N-o să te pui pe plâns, bine?

Ochii lui turcoaz o scrutau cu intensitate. Megan se întrebă de cât timp se uita aşa la ea.

— Sigur că nu.

— Păreai gata să plângi.

— Nu, ţi-am spus, insistă ea, dar buza de jos începu să îi tremure.

— Spune-mi, Megan, ideea de a te mărita cu mine e atât de cumplită? întrebă el cu blândeţe.

— Da! răspunse ea şi izbucni în lacrimi, ascunzându-şi faţa în mâini.

Nu avu cum să-i vadă chipul îndurerat. Nici expresia hotărâtă ce luă locul durerii. Când se linişti şi încetă să suspine amarnic, el vorbi:

— Uite ce e, te asigur că mariajul nostru va fi doar pe hârtie.

Ea îl privi surprinsă.

— Cum adică?

— Adică sunt la fel de nemulţumit ca tine de felul în care am făcut dragoste şi nu vom repeta greşeala. Nici unuia nu ne-a plăcut.

Megan înlemni. Prin urmare, pe lunga listă a lucrurilor pe care i le reproşa trebuia să adauge şi faptul că nu o mai dorea?

— N-am nimic împotrivă.

— Aşa credeam şi eu.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să spună ceva, trăsura trecu peste ceva şi începu să se clatine, vizitiul scoase un strigăt de spaimă şi apoi părură gata să se răstoarne.

— Ce naiba… începu Devlin. Jos! Jos! strigă către Megan.

— Unde jos?

— Pe podea!

— Nu fi…

Nu-i dădu ocazia să protesteze. Se întinse spre ea şi o trânti la podea, apoi căzu peste ea, lucru care o surprinse din cale-afară. Dar Devlin nu rămase locului, căci trăsura continua să se clatine şi mai tare, apoi prinse un unghi ciudat, iar Devlin căzu pe-o parte, lovindu-se de bancheta din lemn. Megan căzu peste el, apoi se ridică şi ajunse pe banchetă. Chiar atunci trăsura se opri.

— Megan, eşti teafără?

Nu era sigură, îi luă câteva clipe să-şi tragă rochia de sub ea şi să se ridice. Îşi pierduse boneta, dar deja nu mai conta.

— Da, cred că da, răspunse ea. Dar tu? Ce-a fost zgomotul acela? Ţi-a crăpat capul?

— Foarte amuzant, pufni Devlin, ridicându-se. Cred că s-a rupt o roată. Rămâi aici până aflu despre ce e vorba.

Trăsura nu era căzută pe-o parte, dar nici mult nu mai lipsea. Când Devlin deschise portiera, aceasta se lovi de pământ, lăsându-i doar un spaţiu mic prin care să se strecoare afară. Prea mic pentru cât era el de mare. Cealaltă portieră trebuia smulsă, dar el reuşi operaţiunea în doi timpi şi trei mişcări, apoi se căţără şi ieşi din trăsură.

Megan scoase capul şi privi în urma lui, curioasă să vadă ce se întâmplase. Pentru că nu era suficient de înaltă, fu nevoită să se sprijine în braţe ca să vadă mai bine.

Trăsura aproape că se răsturnase într-un şanţ de la marginea drumului, de unde se deschidea panta unui deal care, din fericire, nu era prea abrupt. Megan observă că drumul era acoperit de o suprafaţă lucioasă şi că Devlin şi vizitiul se apropiaseră să vadă despre ce e vorba.

Măcar caii erau teferi, inclusiv Caesar. Din fericire, frânghia cu care era legat de trăsură era destul de lungă şi animalul nu fusese târât în şanţ. Şi părea că veniseră ajutoare. Trei bărbaţi călare urcau dealul şi se apropiau de ei. Braţele îi cedară şi căzu înapoi în trăsură, îi auzea pe cei trei vorbind. Erau scoţieni, fără îndoială. Nu-şi dăduse seama că trecuseră graniţa deja.

După câteva clipe, deveni nerăbdătoare. Nu înţelegea de ce Devlin nu vine mai repede să o scoată de acolo. Portiera cealaltă era prea aproape de pământ ca să se deschidă suficient pentru el, dar spaţiul era exact cât îi trebuia ei. Se strecură şi ieşi. Afară întâmpină altă problemă. Nu-i era prea uşor să iasă din şanţ, din cauza fustei ample.

— Ia de vezi! se-auzi o voce amuzată. Untură de porc? Ce zici, Gilleonan?

— Cre’ că cineva n-a avut grijă când şi-a dus untura la piaţă. Da’ tu, Lachlan, ce zici?

— Da, asta tre’ să fie. Da’ poa’ să fie o capcană întinsă de nişte hoţi îndrăzneţi ca să-nhaţe în plină zi vreun trecător neştiutor.

— Hoţi?! se auzi glasul vizitiului.

— Tâlhari, neică, îi răspunse prima voce. Nu ştiu de un vii de n-ai auzit de tâlharii scoţieni. Jefuiesc la drumu’ mare, mai mult noaptea, e drept. O activitate tare plăcută.

Urmară râsete, iar Megan se încruntă. Clar nu înţelegea umorul scoţian. Pe de altă parte, nici nu era de suficient timp în Scoţia ca să prindă ciudăţeniile locale.

— Şi zi, Lachlan, miroşi o capcană?

— A naibii pielea pe tine, Ranald, ce mă zoreşti aşa? Când oi mirosi o capcană, ţi-oi zice. Acu pune mâna şi ajută-i pe domnii.

— Nu e nevoie.

Megan îşi ştergea mâinile pline de praf, încântată că reuşise să iasă din şanţ, când îl auzi vorbind pe Devlin. Nimeni nu o observase. Scoţienii încă nu descălecaseră. Nu le vedea decât spinările bine făcute şi umerii laţi. Din Devlin vedea doar faţa, dar era suficient să-şi dea seama că era extrem de serios. Şi că, din ce auzise, tocmai refuzase oferta de ajutor a celor trei.

— Şi de ce nu, mă rog? interveni Megan, atrăgând asupra ei toate privirile.

— Fir-ar a dracului de treabă, chiar nu poţi să faci o dată ce-ţi spun?! exclamă Devlin, îndreptându-se spre ea.

Tonul lui furios o luă prin surprindere.

— Se pare că nu pot, răspunse ea.

— Mai fă o încercare acum. Du-te înapoi în trăsură, îi şuieră el la ureche.

— Să mă-ntorc după cât m-am chinuit singură să ies?

— Megan…

— Nu! îl întrerupse ea. Eşti absurd, ca-ntotdeauna. Trăsura trebuie ridicată şi adusă înapoi pe drum, nu? Vrei să stau înăuntru şi să mă dau de toţi pereţii?

— Vreau să faci ce-ţi spun.

— Ei, bine, încă nu suntem căsătoriţi, Devlin Jefferys, deci mai ai de aşteptat până să-mi poţi da ordine.

— Văleu, da’ ce-mi aud urechile! Şi zi, drăguţo, nu eşti nevasta lui?

Cel care pusese întrebarea se apropiase călare de ei, iar calul îşi vârâse uşor botul între Devlin şi Megan, despărţindu-i. Megan ridică privirea la timp să-l vadă pe uriaşul călăreţ descălecând chiar lângă ea, luându-i repede mâna şi atingându-i degetele cu buzele. Instinctul îi spunea să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui şi să-i zică bărbatului vreo două, dar statura lui impunătoare şi frumuseţea lui tulburătoare o reduseră la tăcere.

Avea ochi de un verde-deschis şi păr castaniu în care străluceau câteva fire roşcate. Purta o haină bine croită, bleumarin, care îi scotea bine în evidenţă umerii de două ori mai laţi decât ai ei şi pieptul lat şi, după toate aparenţele, foarte musculos. Avea picioare extrem de lungi

şi robuste, ca nişte trunchiuri de copaci, pantaloni din piele şi cizme de călărie. Purta o lavalieră cam demodată, a cărei dantelă i se revărsa pe gât.

Era al doilea cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse şi o privea absolut fermecat.

— Ce frumuseţe… ce aură învăpăiată… şi ce chip de înger, minunată făptură! spuse el, privindu-i pletele şi fiecare trăsătură a feţei.

Instinctiv, Megan dădu să îşi îndrepte boneta, uitând că n-o mai are pe cap. Se simţea ameţită, dar într-un mod plăcut, căci nu era obişnuită cu bărbaţii atât de direcţi şi de îndrăzneţi, care să îşi exprime fără ocolişuri interesul şi faptul că o găseau atrăgătoare. Cu tot cu părul ei ca focul. Îi venea să se uite spre Devlin şi să-i spună: „Ai auzit? Aură învăpăiată. Ha!”

Reuşi cu greu să se abţină.

— Mă cheamă Lachlan MacDuell, la dispoziţia dumneavoastră! spuse scoţianul. Îmi permiteţi să vă conduc la… oare la Gretna Green?

— Da. Adică da, într-acolo mergem.

El rânji.

— Se zice că multe perechi nu mai ajung la Gretna Green pentru că până să pornească la drum n-au stat atâta vreme împreună şi când ajung, deja şi-ar scoate ochii. Să-ndrăznesc să sper că e şi cazul tău, drăguţo?

Observaţia lui era extrem de bună, dar Megan nu avea de gând să-i împărtăşească necazurile ei unui necunoscut.

— Nu-i nevoie să mă conduci. Şi aş aprecia dacă…

— Tot nu miroşi capcana, Lachlan? întrebă unul dintre tovarăşii lui.

— Nu încă, Gilleonan, răspunse Lachlan cu un ton din care răzbătea nerăbdarea. Nu vezi că-i fac curte drăguţei ăsteia?

Megan rămase trăsnită, iar Gilleonan replică:

— Nu se prea vede. Mie, unu, nu-mi pare.

— Da’ acum? întrebă Lachlan, aşezându-se într-un genunchi în faţa lui Megan.

— O, da, acuma-i altă treabă. Mai ţine mult?

— Cât trebe ca să…

— Ba deloc, interveni Devlin, apropiindu-se.

Lachlan oftă, dar ignoră complet prezenţa lui Devlin. Continua să o soarbă din ochi pe Megan, care era teribil de jenată, dar şi flatată.

— Ridică-te, domnule MacDuell, îi ceru ea.

— Nu pot. Mi-ai furat inima, drăguţo.

— N-am vrut.

El zâmbi.

— Ai făcut-o, c-ai vrut au ba. Uite-o, e-n mâinile tale. Aşa c-o să-ţi jur credinţă cum se cuvine, iar matale vei fi impresionată şi-mi vei da răspunsu’ de vreau să-l aud.

— Chiar aşa?

Nu se putea abţine să nu zâmbească în faţa unui individ atât de îndrăzneţ.

— Fix aşa. Uită-te şi tu. Ai de-ales între un englezoi înţepat şi-un scoţian arătos care-o să te facă să râzi, o să te facă fericită şi cu care n-o să te plictiseşti o clipă.

— Nu cred că-mi ceri serios să mă mărit cu tine, râse Megan.

— O, ba da, o asigură Lachlan. Nu pentru măritiş eşti aici?

— Ba da, dar…

— Mărită-te cu mine. N-o să-ţi pară rău, jur.

Megan nu îndura ideea să-l dezamăgească pe fermecătorul scoţian, dar nu avea de ales.

— Eu…

— Gata! Ajunge cu absurditatea asta, interveni Devlin. Domnişoara o să se mărite cu mine, domnule MacDuell, cu binecuvântarea tatălui ei.

Lachlan se ridică încet în picioare. Devlin era înalt, dar scoţianul era şi mai înalt şi mult mai masiv. Şi era convins că statura lui îl va intimida pe Devlin şi-l va face să bată în retragere. Ceea ce nu se întâmplă.

— Pentru tine, sunt stăpânul MacDuell, englezoiule. Dar s-auzim ce are de spus domniţa.

Megan interveni înainte ca Devlin să răspundă în

numele ei:

— Are dreptate, Lord MacDuell. Am căzut la înţelegere cu el şi nu pot da înapoi.

— Da-l iubeşti?

— Nu e treaba ta, replică Megan indignată.

Lachlan râse din toată inima.

— De-acum e, drăguţo. Şi o să iau răspunsul tău cum oi vrea. Cred c-ai nevoie de mai mult timp ca să te gândeşti. Prea bine.

— Scuză-mă, dar… se încruntă Megan.

— Neah! Tu să mă scuzi pentru că o să te răpesc. Gilleonan, acum!

Capitolul 29

Megan fierbea de furie. Cei trei erau hoţi. Tâlhari la drumul mare. Nu mai avea niciun dubiu după scenele la care asistase după ultimele cuvinte ale lui Lachlan MacDuell. Apăruseră pistoalele, iar lui Devlin i se ceruseră toţi banii. Dar la final Lachlan îşi surprinsese tovarăşii de fărădelegi.

— Nu luaţi nimic, spusese el, trăgând-o în şa pe Megan, care se zbătea să scape. Mi-am găsit comoara pe ziua de azi.

— Da’ calu’?! protestase Gilleonan. Am face-o avere cu el.

Lachlan îl privise lung pe Caesar, apoi spusese:

— Lăsaţi-l. Azi mă simt generos. Dar împrăştiaţi nisip pe drum. Nu vreau să cadă-n plasă şi alte trăsuri dacă nu-s aici să le jefuiesc.

Devlin ştiuse ce avea să urmeze. Încercase să o ţină pe Megan neobservată, încercase să o ţină la adăpost. Dar ea simţise nevoia să iasă şi să se ia la ceartă. În clipa în care atrăsese interesul amoros al căpeteniei bandei, totul fusese pierdut. Auzi la el, stăpânul MacDuell. Pretenţiile lui de mare moşier erau însă irelevante în acele momente.

Fusese răpită, iar Devlin şi vizitiul fuseseră legaţi fedeleş şi aruncaţi în şanţ.

Devlin făcuse o singură încercare de a opune rezistenţă. Îi trăsese un pumn în faţă tânărului Gilleonan. Din fericire pentru el, nu fusese împuşcat drept pedeapsă, dar primise o lovitură zdravănă în ceafă, cu mânerul pistolului. Avea capul tare, aşa că nu picase jos, ci doar ameţise un pic. Strigătele şi ameninţările lui cu răzbunarea răsunaseră mult în urma grupului care pornise în goana cailor. Nu avea cum să pornească pe urma lor, aşa cum nici Megan nu putea scăpa din strânsoarea braţelor care îi cuprindeau talia.

Era furioasă până peste poate. Nu fusese niciodată răpită şi chiar nu ţinuse să aibă o asemenea experienţă. Nu vedea în ea nimic incitant sau romantic. Iar galopul pe acel teren accidentat, fără drumuri, deveni destul de repede un chin pentru ea, mai ales că refuza să se relaxeze în braţele răpitorului şi stătea într-o poziţie ciudată, în faţa lui. Când lua o curbă strânsă, lui Megan i se tăia răsuflarea. Afurisitul de scoţian nu îşi dădea seama, probabil, de greutatea şi forţa cu care o apăsa, dar Megan nu avea de gând să se plângă.

Soarele apunea, iar ea simţi că i se face frig. Caii abia mai mergeau, după greaua încercare la care fuseseră supuşi. Tocmai se întreba dacă scoţienii obişnuiau să-şi folosească animalele până mureau de epuizare când brusc se opriră şi descălecară lângă un pârâiaş.

Făcură degrabă focul, scoaseră mâncare din desagă şi întinseră nişte pături pe jos. Îşi făcuseră o tabără. Chiar aveau de gând să doarmă acolo. Sub cerul liber. Megan gemu când MacDuell o dădu jos de pe cal. Articulaţiile mai că nu-i plângeau de durere. Dar, cu toate că abia se ţinea pe picioare, găsi forţa să-şi plesnească răpitorul peste mână. Lachlan păru de-a dreptul amuzat. Chiar începu să râdă. Megan făcu doi paşi în spate.

— Vei plăti pentru asta! strigă ea.

— Mă-ndoiesc, răspunse el.

— Unde ai de gând să mă duci?

— Acasă.

Nu ajungea nicăieri aşa, prin urmare încercă o altă strategie.

— Oriunde ai de gând să mă duci, n-o să stau acolo.

— Îmi pare că nu te-ai prins încă, se plânse el. Îţi fac un bine. Aşa poţi să te gândeşti un picuţ mai bine la ce bărbat îţi alegi.

— Până una-alta mă faci să-mi dau seama că prefer să mă mărit cu un englez necioplit – care, că veni vorba nu e câtuşi de puţin înţepat – şi un scoţian necioplit.

— Hm, eşti niţel supărată pe mine, să-nţeleg, plescăi el.

— Bineînţeles!

— Da' de ce, drăguţo? Nu trebuie. Tre' să începi să mă cunoşti mai bine ca să alegi bine, nu?

Cum ea îl privea şocată, simţi nevoia să o liniştească.

— Nu te-nfoia, fato. N-o să-ţi fac rău. Jur!

— Deja mi-e rău, mă doare tot corpul după drumul ăsta. Voi, scoţienii, vă alergaţi caii până-şi dau duhul?

— Sunt rezistenţi, făcuţi să-ndure, nu că ai voştri, caii englezeşti, îmi pare rău că te dor toate cele, dar trebuia să ne mişcăm repede.

— Doar nu crezi că o să ne urmărească cineva, pufni ea.

— He, he, drăguţo! O să vină după tine. O să-ncerce să te găsească. Ce om în toate minţile te-ar lăsa să-i scapi făr' de luptă? Da' n-o să aibă noroc, îţi zic. Nu-i pe lume scoţian să dea de mine dacă vreau să mă dau la fund. Englez, nici atât!

Deja Megan nu-şi mai dorea decât să se aşeze pe jos şi să plângă, în mod normal ar fi fost deja măritată. Sigur, doar pe hârtie, aşa spusese Devlin, dar, cu un copil pe drum, căsătoria era importantă.

Lachlan întindea pe jos pătura ce avea să-i servească ei drept pat. Tovarăşii lui, care nu erau nici pe departe la fel de bine făcuţi sau de chipeşi, comentau cu voce tare că fusese o greşeală să nu-l ia pe Caesar. Lachlan îi auzea, dar îi ignora. Făcu o plecăciune şi îi întinse lui Megan mâna ca

să o ajute să se aşeze pe pătură. Ea îl refuză şi se trânti singură pe jos.

— Nu eşti decât un hoţ de rând, aşa-i? întrebă ea cu îndrăzneală când el se aşeză lângă ea.

El tăcu preţ de câteva clipe, apoi începu să râdă atât de tare că aproape căzu în genunchi în faţa ei.

— De rând? Nici vorbă, drăguţo. Tot neamul meu e neam de tâlhari, din moşi-strămoşi. Cum era să nu urmez tradiţia?

Tovarăşii lui reacţionară tuşind şi pufnind ostentativ şi se aleseră cu o săpunealã scurtă, după care Lachlan se întoarse iar spre Megan, sorbind-o din ochi şi zâmbind larg.

— Nu ţi se pare nimic în neregulă cu hoţia? întrebă ea.

— Hei-hei, n-am zis-o eu! Află, rogu-te, că sunt sute de ani de când scoţienii şi englezii tot au plăcerea să se atace unii pe-alţii. Nu fac decât să reiau obiceiu'.

— Adică furi numai de la englezi? vru ea să ştie, cu indignarea sinceră a englezoaicei pur sânge.

El ridică din umeri cu un aer nonşalant.

— Păi abia pe mâine pe la prânz ajungem la mine-acas', aşa că, vezi bine, am vrut să fiu sigur că golesc doar buzunare englezeşti.

— Ce patriot eşti! îl ironiză ea. Pe unde locuieşti tu nu sunt englezi?

— Ici-colo. Da' nu-mi înţelegi dilema? Ar trebui să opresc toate trăsurile şi să-ntreb care-i de englezi, care-i de scoţieni. Aşa că vin aici, lângă graniţă, unde-i plin de trăsuri cu englezi.

— Spre ghinionul meu.

— Neah, nu zice asta, drăguţo. Eşti supărată, văd. Şi pe mine mă uimeşte ce trezeşti în mine. Mă faci să mă simt cumva… Da' să ştii că nu-mi stă-n obicei să răpesc domniţe frumoase. Eşti prima.

— Norocul meu.

Sarcasmul ei permanent îl amuza din cale-afară.

— Neah, eu mi-s norocosu'. N-ai idee de când caut o femeie ca tine.

Bărbatul nu părea să aibă mai mult de 25-27 de ani,

deci căutările nu puteau dura de prea multă vreme.

— Nici de data asta nu eşti norocos, MacDuell, pentru că-s promisă deja altuia.

Amănuntul nu părea să-l încurce deloc.

— N-ai cum să-l vrei pe englezoiul ăla opărit, spuse el cu o admirabilă siguranţă de sine.

— O, ba da.

— Da' nu-l iubeşti, continuă el la fel de sigur de el. E clar ca…

— Bineînţeles că îl iubesc. Suficient cât să-i port copilul.

El zâmbi ca să-i facă pe plac.

— E mare lucru să-i faci un copil unui bărbat. Un scop frumos.

— Nu înţelegi, spuse ea. Nu vorbesc de viitor aici. Mă rog, într-un fel, da… Doar că s-a întâmplat deja.

Constată cu surprindere că nu era câtuşi de puţin ruşinată să recunoască în ce situaţie era. Iar uimirea de pe chipul lui făcea să merite tot chinul de pe drum. Numai că dintr-odată individul se puse pe râs.

— Şi-acum ce fac?

— Zău dacă am vreo idee. Şi să ştii că ai fost convingătoare.

— Atunci de ce nu mă crede?

— Poate nu vrea să te creadă.

— Ce să spun! Nici minciunile nu mi le-a crezut.

— Care minciuni?

— Nu râd, în caz că n-ai observat.

Megan se încruntă, iar Lachlan crezu că el e ţinta nemulţumirii ei – ceea ce şi era, de fapt, doar că în acele clipe Megan era prea ocupată să se certe cu eul ei interior.

— Îmi pare rău, drăguţă, dar ştii că e greu să cred că una ca tine ar rămâne grea înaint' de nuntă, mai ales cu un bărbat care nici nu-i e pe plac.

Brusc, se schimbă la faţă şi se opri din râs.

— Nu cumva te-a…

Megan înţelese unde bătea şi se grăbi să-l contrazică:

— Nici pomeneală! N-a făcut aşa ceva! Nici să nu te

gândeşti!

— Hopa! Stai blândă, n-ai de ce să-ţi pierzi cumpătu'! spuse el uşor încurcat.

— Să mi-l pierd? Deja mi l-am pierdut de dimineaţă, găgăuţă! N-aveai niciun drept să mă răpeşti de la logodnicul meu. Trebuia să mă mărit azi!

Lachlan era de-a dreptul încurcat, convins că Megan urma să înceapă să plângă. Nu putea îndura asta.

— Încă poţi să te măriţi azi. Om găsi noi o capelă prin partea locului.

— N-am de gând să mă mărit cu tine! Şi chiar îţi cer să mă duci înapoi chiar acum!

— Şi zi, Lachlan, cum merge curtatu'? Nu prea bine, aşa-i? întrebă Gilleonan făcând pe seriosul, deşi se vedea că e pe punctul să izbucnească în râs.

— Miresele răpite-s belea mare, adăugă Randal.

Megan şi Lachlan se încruntară amândoi la ceilalţi, până când respectivii se întoarseră spre foc. Apoi el încercă să îi zâmbească, dar ea se cam săturase.

— Există momente şi locuri potrivite pentru a face pe fermecătorul, dar nu e cazul acum şi aici, spuse ea. Sunt sigură că, pentru un tâlhar, eşti un bărbat bun. Sigur vei fi soţul cuiva, un soţ bun, dacă renunţi la tâlhărie. Dar n-o să fii soţul meu.

— Hai să ne culcăm, mâine-i o nouă zi, poate îţi vin alte idei, spuse el, de parcă nu avea de gând să-i ia spusele în serios.

— Hai să mă duci înapoi, mai bine.

— Ai milă, fato. Şi dacă aş zice da, caii n-ar rezista dacă te-aş duce înapoi aşa repede.

— Aşa repede? Când o să înţelegi că vorbesc serios?

— Când o să recunoşti c-aş fi un soţ bun, c-oi fi tâlhar sau nu, zâmbi el din nou.

— Eşti incorigibil. N-ai scăpare. Şi credeam că Devlin e căpos, mormăi ea ca pentru sine.

— Ce-ai zis?

— Nu mai vorbesc cu tine, deci să nu-mi mai adresezi un cuvânt!

— Atunci hai să mănânci ceva şi…

— N-am de gând să mănânc din mâncarea ta!

— Păi n-o să te las să flămânzeşti, drăguţo, spuse el ferm.

Megan se încruntă şi-i aruncă o privire cruntă care îl făcu să-şi reconsidere planurile de a o hrăni cu forţa.

— Să te văd cum o să mă-mpiedici.

— Frate, da' căpoasă mai eşti! spuse el exasperat, apoi oftă. Cum zici. Numa' să-mi zici când te-o lua foamea.

Ea pufni şi îi întoarse spatele. Se întinse pe jos şi dădu cu pumnul în pământ. La naiba! La naiba! La naiba! Totul se întâmplase din cauza lui Devlin. Dacă se gândea bine, îl putea scoate vinovat pentru aventura ei nefericită. În cel mai rău caz pentru că nu venea s-o salveze. Ce dacă era legat de mâini şi de picioare? Trebuia să-i vină o idee să scape şi să vină în căutarea ei.

— Dar de ce nu te gândeşti să scapi singură?

— Cum?

— Nu eşti legată. Poţi să fugi când se culcă cei trei.

— Ai impresia că aş şti unde să mă duc? Habar nu am unde sunt. Risc să mă rătăcesc şi să mor de foame înainte să mă găsească cineva.

— Sau poate ajutoarele sunt în preajmă.

— În ce preajmă? Suntem în pustietate, în caz că n-ai observat.

— Deci nici nu vrei să iei în calcul?

— Da ba. Până apare Devlin risc să rămân pentru totdeauna în Scoţia. Dar dacă mă rătăcesc sau mor de foame, va fi vina ta.

— Nu eu am refuzat mâncarea adineauri, deşi deja îmi chiorăia stomacul.

— Aici e vorba de principii.

— Ce-au principiile cu planul de a scăpa de trei tâlhari scoţieni?

— Mi-e foame, MacDuell! spuse Megan cu voce tare.

Capitolul 30

— Dormi, drăguţo?

— Ar conta? mormăi Megan cu spatele la el.

Vocea lui Lachlan i se insinua neplăcut în urechi. Nesuferitul ar fi trebuit să doarmă. Aştepta de ore bune un semn. Fusese răbdătoare. Tovarăşii lui deja sforăiau de mult, dar Lachlan era suspect de tăcut. Megan nu avea de gând să rişte, în acele condiţii. Dacă era să fugă, trebuia să se asigure că toţi dormeau adânc. Faptul că Lachlan încă era treaz o enerva la culme.

— Mă gândeam…

— Rău făceai, MacDuell, îl întrerupse ea cu răceală. Mai bine te-ai lăsa.

— Nici tu nu faci prea bine tot băgând băţu’ prin gard.

— Reuşesc să te enervez?

El nu răspunse, vrând s-o facă pe Megan să se întoarcă spre el. Cum ea nu se lăsă, începu să râdă încet. Ce Dumnezeu era aşa amuzant? Era la fel ca Devlin: insultele ei nu-l atingeau deloc şi, mai rău, era mereu într-o dispoziţie enervant de bună. Îi era imposibil să stea supărată pe un bărbat care zâmbea sau râdea mereu. Sau aproape mereu.

— Mă gândeam, drăguţo, că poate nu ţi s-a părut sinceră dorinţa mea de-a te lua de nevastă.

— Din contră. Faptul că m-ai înşfăcat şi m-ai trântit pe cal a fost lămuritor.

— Nu te-am trântit! protestă el.

— Posteriorul meu e de altă părere.

— Dac-ai vrea, bucuros ţi-aş masa… spuse el după o pauză.

— Nici să nu te gândeşti!!!

El râse din nou, iar Megan scrâşni din dinţi.

— Bine. Da’ să ştii că nu-i propun oricărei domniţe să o iau de nevastă.

— De-aici trebuie să înţeleg că mă consideri specială? se răsti ea. Ne ştim doar de câteva ore şi gata, sunt specială pentru tine?

— Eşti! Din primele secunde. Mi-ai furat inima.

— Mai bine-ai schimba repede subiectul. Îţi poate suci capul cu vorbe dintr-astea.

— Capul meu e imposibil de sucit. Vezi-ţi de treaba ta!

— Nu cred în dragoste la prima vedere, MacDuell.

Ceea ce era o minciună, căci povestea de dragoste dintre Tiffany şi Tyler era dovada că dragostea la prima vedere chiar era posibilă.

— Mi-nfigi pumnalu-n inimă, drăguţo.

— În sfârşit!

El izbucni în râs.

— Când te-oi calma, ţi-oi da seama ce bine ne-om înţelege.

— De ce crezi că nu-s calmă? Sunt foarte calmă, doar că aşa-s eu mereu, nesuferită şi afurisită. Mi se trage de la răsfăţul de-acasă. Întreabă-l şi pe Devlin… mă rog, este cam târziu pentru asta. Dar crede-mă, ţi-ar fi confirmat totul. Ştii cum îmi spune? Răzgâiată!

— Păi nu-i de mirar’ că nu-l suferi, replică Lachlan, cu tonul cu care i-ar fi spus: „Ţi-am zis eu!”

— N-ai înţeles! spuse ea, răsucindu-se spre el, ca să-l mustre mai cu spor.

Însă în clipa în care era aproape întinsă pe spate, el se aplecă rapid şi-şi lipi buzele de ale ei. Megan uitase că, la cât de bine îi auzea vocea, el era probabil foarte aproape de ea. Iar el îşi calculase foarte bine mişcările, o provocase să se întoarcă spre el şi prinsese momentul perfect să o sărute.

Megan era şocată nu doar de faptul că o săruta – se aştepta de la orice de la un nemernic de tâlhar –, ci mai ales de cât de plăcut i se părea. Era la fel… de fapt, aproape la fel de plăcut ca… Deşi nu simţea acele senzaţii incitante care o înfiorau când o săruta Devlin. Nu că de data asta nu simţea nimic. Doar că senzaţiile nu o copleşeau.

— Ajunge, MacDuell! spuse ea, împingându-l cât colo pe scoţian.

El doar rânjea la ea. Oare de ce n-o mira asta?

— N-ai cum zice că nu-ţi plăcu.

— Ba am cum. Dar n-o să o fac, recunoscu ea. Oricum, n-are importanţă. Poate-ai uitat că port copilul altuia?

— N-am uitat c-ai zis-o. Tu uiţi că n-am crezut. Acu zi drept, drăguţo, eşti fecioară.

— Sunt doar naivă, nu şi inocentă, se încăpăţână ea. Ştiu că unii bărbaţi ar trece cu vederea şi m-ar lua de nevastă chiar aşa, cu un copil pe drum, dar cumva mă-ndoiesc că faci partea din acea categorie. Renunţă, MacDuell. Situaţia mea n-o să se schimbe decât în rău, cu alte cuvinte, va deveni în curând foarte vizibilă.

— Poate vizibilă, dar nu respingătoare, răzgâiato.

Megan tresări la auzul acelei voci atât de familiare. Lachlan slobozi o înjurătură şi sări în picioare incredibil de repede pentru statura lui impozantă. Megan se ridică mai încet şi amândoi priviră derutaţi în jur, încercând să-şi dea seama unde se ascundea Devlin. Era însă prea beznă, iar în apropiere de foc nu se distingeau decât umbre întunecate.

— De-aştepţi să te invităm ici cu noi, o s-ai mult de-aşteptat, omule. Nu-s bucuros c-ai venit.

— Păcat, răspunse Devlin. Şi eu, care eram convins că mă aşteptaţi.

Megan şi Lachlan se întoarseră şi-l văzură apărând din umbră, dinspre nord, în loc de sud, cum s-ar fi aşteptat.

Megan mai că îl sorbea din priviri, atât era de fericită că venise să o salveze. Ar fi vrut să alerge spre el şi să-l îmbrăţişeze, să-l acopere cu sărutări. Dar privirile lui o făcură să îngheţe.

Lachlan era mult mai preocupat de pistolul pe care Devlin îl îndreptase către el.

— Şi zi, n-am putea să fim de-acord că totu’ a fost o greşeală nefericită?

— Nu ştiu. Tu să-mi spui.

Lachlan zâmbi trufaş.

— Neah! Nu-s io aşa prost.

— Nici eu, răspunse Devlin.

Se opri lângă Ranald şi aruncă arma pe care scoţianul o ţinea la îndemână. La fel făcu şi cu arma lui Gilleonan.

— Nu eşti, zici? Frate, ai venit singur.

Devlin ridică din umeri.

— Am fost nevoit, pentru că nimeni nu ţine pasul cu Caesar.

— Armăsaru', daaa. Înţeleg acuşi că mai bine-l luam.

— Prea multă generozitate strică.

— Aşa-i.

Megan auzise destul.

— N-aţi putea încheia conversaţia? Mi-e frig, mi-e foame şi aş vrea să dorm într-un pat normal.

— Şi io care credeam că-ţi ţin de cald la şale, drăguţo!

— Asta făceai? întrebă ea pe un ton sarcastic. N-aş fi ghicit într-o mie de ani.

Individul nu se lăsa cu una, cu două.

— Acu' pricep de ce-i zici răzgâiată, i se adresă el lui Devlin. Acuma, ce să zic, la cât îi de frumoasă, poa' să fie şi răzgâiată, suspină el comic.

Megan pufni dispreţuitor, ca să-i arate că nu-l consideră câtuşi de puţin spiritual. Devlin îi aruncă o privire în care mocnea un avertisment. Atunci observă ea că ceilalţi doi scoţieni se treziseră din cauza vocilor şi amândoi se uitau fix la Devlin, fără nonşalanţa afişată de căpetenia lor. Fusese inconştientă să uite că se aflau în continuare într-o situaţie periculoasă şi că ea şi Devlin trebuiau să scape, cumva.

— N-am de gând să ucid un bărbat doar pentru că s-a făcut de râs în faţa unei fete frumoase, spuse Devlin.

— Mi-s bucuros s-aud asta.

— Dar cine-mi ia ceva ce-mi aparţine merită să-i învineţesc măcar un ochi.

Megan nu auzise bine. Sigur nu. Lachlan, în schimb, ştia că auzise perfect. Îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohote. Gilleonan şi Ranald zâmbeau. Era cumva singura în toate minţile?

— Devlin, nu vrei să faci asta, i se adresă ea pe un ton cât putu de calm.

— Din contră, draga mea, răspunse el cu glas hotărât. Nimic altceva nu mi-ar plăcea mai mult.

— Dar…

— Ştii să tragi cu pistolul?

Schimbarea de subiect o prinse nepregătită. Dacă spunea „Desigur”, s-ar fi dat mare, şi nu era cazul chiar în acele momente.

— Nu.

— Bine, veni replica surprinzătoare.

Devlin îi puse pistolul în mână şi-i aşeză degetul pe trăgaci, îndreptând ţeava spre acoliţii lui Lachlan.

— Sunt şanse mari, aşadar, să-i împuşti dacă fie şi clipesc, nu-i aşa? Şi fii atentă la ei, Megan, nu la bătaie. Crezi că poţi face asta?

Ea încuviinţă din cap, prea tulburată să poată scoate un cuvânt. Nu ţinuse în viaţa ei o armă şi nu împuşcase pe nimeni. Nici nu avusese un logodnic gata să se ia la trântă cu un uriaş. Bineînţeles că va fi atentă la cei doi şi nu la confruntarea lui Devlin cu scoţianul. Probabil ar leşina dacă l-ar vedea lovit. De ce era bătaia o soluţie de a-i face scăpaţi?

Prima lovitură fu puternică, iar Megan tresări. Cu toate că Devlin îi spusese să nu se uite şi că ea însăşi nu dorea să asiste la scenele dure, aruncă o privire scurtă spre cei doi combatanţi, apoi se concentra din nou asupra tovarăşilor lui Lachlan. Nu păreau deloc pe cale să se amestece în bătaie. Stăteau în picioare aproape nemişcaţi. Din scurta privire pe care o aruncase, Megan nu-şi dăduse seama cine fusese lovit. Bănuia că Devlin. Urmă încă o lovitură. Încă o tresărire. Încă o privire scurtă. Tot nu îşi dădea seama cine dădea şi cine încasa.

Îi văzuse pe cei doi mişcându-se în cerc, căutând oportunitatea de a lovi. Lachlan rânjea, normal. Devlin nu zâmbea, dar poziţia lui, cu pumnii strânşi şi un braţ uşor întins era surprinzătoare. Megan mai asistase doar la două bătăi pe viaţă şi pe moarte. O dată la un bâlci unde se

înfruntau fierarul satului şi un luptător nomad care se lua de toată lumea şi provoca la bătaie pentru amuzamentul curioşilor. Altă dată între doi pretendenţi de-ai ei, doi lorzi care ştiau câte ceva din tehnica boxului.

Devlin nu se bătea ca fierarul, cum s-ar fi aşteptat ea. Lupta ca un gentleman, în vreme ce Lachlan avea tehnica fierarului. Unde învăţase crescătorul de cai să lupte ca un lord?

Probabil nu văzuse bine. Se auziră trei lovituri puternice, dar Megan rezistă tentaţiei de a privi. În schimb, chipurile celor doi pe care îi supraveghea erau grăitoare. Gilleonan tresărise la un moment dat, iar Ranald arăta pur şi simplu uimit.

Megan nu mai putu să îndure. Se întoarse să privească lupta şi constată că ochii nu-i jucaseră feste. Devlin se bătea într-adevăr ca un gentleman, cu lovituri curate, pumni bine ţintiţi şi nicio mişcare în plus, niciun fel de risipă de energie. Tot el era, spre marea ei mirare, cel care nimerea toate loviturile. Fentele şi retragerile lui erau, pur şi simplu, prea rapide pentru Lachlan. Sigur, un singur pumn de-al scoţianului l-ar fi îngenuncheat, dar acesta tot nu reuşea să-i aplice o lovitură.

Lachlan rânjea în continuare. Pentru Dumnezeu, parcă nici n-ar fi simţit durerea provocată de loviturile lui Devlin. Care, de altfel, deja lăsau urme.

Lachlan urma să aibă sigur un ochi vânăt a doua zi. Era roşu şi începea să se umfle. Buza de jos îi era lovită. Şi parcă falca stângă începea, la rându-i, să se umfle.

Megan le aruncă priviri rapide şi scurte lui Gilleonan şi Ranald, continuând să urmărească lupta cu o fascinaţie aproape bolnavă. Trebuia să-i pună capăt. Devlin obţinuse ce-şi dorise. De ce continuau să se bată? Atunci se întâmplă lucrul de care se temea cel mai tare. Lachlan făcu o fentă cu stânga şi-i trase lui Devlin un pumn în falcă. Culmea, nu căzu, ci doar se împletici un pic, după care îşi recăpătă echilibrul. Rămase în aceeaşi poziţie, cu braţele ridicate, anunţând că intenţiona să-i provoace adversarului şi mai multă suferinţă. Megan nu mai putea suporta însă acel

spectacol.

— Ajunge!

Lachlan îi aruncă o privire îndureratã.

— Ai milă, drăguţo! N-am apucat să dau în el decât o dată.

Megan îi aruncă o privire uluită. Se purta ca un copil căruia i se luase jucăria. Nici Devlin nu era prea încântat de intervenţia ei. Cu atât mai rău pentru ei. Pentru amândoi.

— Voi poate vă distraţi de minune, dar mie nu-mi place deloc ce se întâmplă. O să îmi pierd cumpătul şi poate chiar o să împuşc pe careva din greşeală. Nu că mi-ar păsa.

— Poţi să faci măcar o dată ce ţi se spune? veni replica lui Devlin.

Era a doua oară într-o zi când nu făcea ce-i spusese el, iar prima dată se încheiase neplăcut. Aşa că Megan deveni defensivă.

— Devlin Jefferys, când o să fii soţul meu o să-mi poţi comanda după pofta inimii, dar până atunci să n-ai pretenţia să te ascult fără să-mi dai motive serioase.

— Am avut un motiv serios, răzgâiato, şi tocmai îl exemplifici. Dar stai aşa, cred că tocmai mi-ai promis că după ce ne căsătorim o să-ţi pot comanda după pofta inimii?

Megan era gata să nege cu fermitate, dar se abţinu, îngrozită de ce-i ieşise pe gură.

— Nu poţi să-i ceri cuiva să-şi respecte promisiuni făcute când e la un pas de-a se pierde cu firea, argumentă ea.

— Nici nu-mi imaginam altceva, comentă Devlin.

Lachlan râdea, încântat de schimbul de replici.

— Cre’ că nu te mai invidiez deloc, Jefferys. O săptămână-două aş rezista cu ea, da’ atât. Ia zi, facem un schimb? Ţi-o dau înapoi şi-mi dai ’calu?

— Ce repede ţi-a trecut îndrăgosteala, MacDuell! îl apostrofă Megan. Şi află că acest cal nu e al lui, ci al tatălui meu.

— Puţin îmi pasă al cui e, drăgu…

— Dacă-mi mai spui o dată drăguţo, te împuşc!

Îndreptă pistolul spre el, iar Lachlan nu mai spuse nimic. Nici măcar nu mai zâmbea. Devlin se apropie încet de ea şi îi luă arma.

— Scumpa mea, dacă ai de gând să-l împuşti, trebuie să tragi piedica, îi spuse el încet şi sec.

Trase piedica şi îi înapoie pistolul, zâmbind.

— Aşa. Acum poţi să-l împuşti.

Se uită înspre bărbatul cu care trebuia să se mărite şi-i trecu prin minte să-l împuşte pe el, nu pe Lachlan. Dar n-o făcu. Îi aruncă o privire rănită, lăsă arma să-i cadă, apoi se întoarse şi plecă de lângă el.

— La naiba! spuse el. N-aveai să împuşti pe nimeni, Megan.

— Nu asta e ideea, îi aruncă ea. Şi zău dacă am să-ţi mai iau vreodată apărarea.

Scoţienii râdeau. Cu toţii, de data asta. Lui Megan nici că-i păsa. Intră în pădure în căutarea lui Caesar. Dacă avea să-l găsească, intenţiona să plece de una singură.

Capitolul 31

Megan se ţinu ţeapănă câteva minute după ce Devlin o urcase pe Caesar şi încălecase în spatele ei. Apoi se sprijinise de el şi, încet-încet, se relaxase. Se relaxase într-atât încât adormise. Nu-i adresase un cuvânt. Nici nu fusese nevoie, căci era clar ca roşul învăpăiat al părului ei că era supărată pe el. Dar nu prea tare. Devlin nu avea de ce să-şi facă griji.

Îşi dădea seama că n-o salvase atât de romantic cum poate şi-ar fi dorit ea. Una peste alta, ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că îi dăduse de urmă. Cu mare greutate le descoperise urmele după apusul soarelui. Doar norocul făcuse să dea peste ei lângă acel pârâu. Îi dăduse de gol focul care, din cauza întinderii ca în palmă, se vedea de la câţiva kilometri. Devlin îşi mişcă maxilarul şi icni de durere.

Poate ar fi trebuit să-i fie recunoscător lui Megan că pusese capăt luptei pe care cu inconştienţă o provocase. Dacă ar fi fost în toate minţile, ar fi plecat de-acolo cât mai repede, fără să caute să se răzbune pentru că scoţianul acela uriaş îi rănise orgoliul. Crezuse că-l va învinge, deşi era mult mai mare, dar acel MacDuell îi dovedise repejor că se înşela. A naibii matahală avea fălci de oţel! Şi ce îndrăzneală din partea lui să rânjească la el când era ameninţat cu arma!

În mod normal, ar fi fost demn de toată admiraţia.

MacDuell avusese chiar îndrăzneala să-l întrebe dacă el şi Megan se şi înţelegeau bine din când în când sau o duceau tot într-o ceartă. Devlin ridicase din umeri.

— Încep să cred că-i place să se certe. Sau n-ai observat? întrebase el.

— Ba da. Dă-ţi place, zic?

— Nu cine ştie ce.

— Ş-atunci de ce-o vrei de nevast'? întrebase Lachlan fără ocolişuri.

O întrebare excelentă. Devlin se mulţumise să zâmbească, ceea ce, din punctul lui de vedere, era un răspuns suficient de detaliat. Dar întrebarea îi rămăsese în minte în timp ce le lega caii ca să-i ia cu el, căci nu avea de gând să se reîntâlnească prea curând cu MacDuell, şi când se ducea s-o ia pe Megan. Îl rosese şi când primise din partea ei tratamentul tăcerii. Nici măcar nu îl întrebase de ce o luase cu el călare pe Caesar şi nu-i dăduse unul dintre caii scoţienilor. Iar când le dăduse drumul cailor, câţiva kilometri mai târziu, ea deja dormea, aşa că ratase ocazia de a primi răspuns la întrebarea pe care refuzase cu încăpăţânare să i-o adreseze.

Rămânea însă întrebarea scoţianului, care refuza să îi dea pace. De ce se însura cu ea în afară de motivul evident pentru un bărbat de onoare ca el? Îi era limpede că voia, chiar voia să o ia de nevastă. Nu mai putea nega asta, după furia şi revolta care îl cuprinseseră când scoţienii i-o răpiseră. Voia să fie soţia lui. Voia să aibă asupra ei autoritatea pe care i-o dădea căsătoria. O voia în casa lui. O voia aproape. Voia să ştie unde s-ar afla în fiecare clipă. O

voia în patul lui, deşi era singurul lucru asupra căruia n-ar fi insistat şi care s-ar fi întâmplat doar din dorinţa ei.

Voia să-l iubească.

Doamne, Dumnezeule! Era îndrăgostit de Megan Penworthy! Cum naiba se întâmplase aşa ceva? Acum se explica de ce era într-o dispoziţie mizerabilă. Dragostea pentru o fată ca Megan garanta dureri de cap şi de inimă şi dăuna grav sănătăţii mintale. Sigur, era frumoasă de pica. Dar avea un temperament cam neplăcut. Pe de altă parte, măcar nu era ranchiunoasă. Avea explozii de furie, dar nu durau mult. Şi de ce-ar fi durat, când mereu apărea altceva care s-o înfurie?

Probabil era nebun. Sau poate încerca să-şi ambaleze cumva pasiunea trupească pentru ea. Şi atât. Pentru că încă tânjea după ea. O vizită la amantă ar fi rezolvat însă şi acest aspect. Abia după aceea va putea fi mai liniştit şi mai calm în relaţia cu Megan.

În cel mai rău caz, nu şi-ar mai pierde cumpătul, iar purtarea ei nu-l va mai atinge într-atât. Şi nu s-ar mai gândi la ea în permanenţă. Şi n-ar mai dori-o atât de mult.

Dar ca să-şi viziteze amanta trebuia să meargă la Londra. De ce nu, la o adică? Trăia la ţară de două luni deja. Sora lui Freddy se măritase, probabil, sau se dovedise că minţise cu neruşinare. Aşa că n-ar mai conta dacă ar apărea însurat. Poate că Freddy tot ar mai vrea să-i zboare capul, dar timpul avea să rezolve şi acea problemă.

Se crăpa de ziua când Devlin ajunse în oraşul pe care îl observase pe când gonea spre nord. Nu era Gretna Green, dar era în Scoţia şi avea biserică, deci era ce-i trebuia. S-ar fi cuvenit să se ducă la cel mai apropiat han, să doarmă şi apoi să se căsătorească la o oră decentă. Numai că în acele momente Devlin nu mai gândea limpede. Nu-şi dorea decât să se însoare mai repede, înainte să mai intervină ceva. Preotul scoţian nu fusese foarte încântat. Nici Megan, de altfel. Dar o donaţie generoasă şi un brânci scurt îi pusese pe amândoi pe calea corectă, iar Ambrose Devlin St. James, al patrulea duce de Wrothston, se alesese cu o nevastă şi ducesă.

*

Megan se trezi din cauza unor strigăte ascuţite. Câţiva copii se jucau, iar cineva fluiera o melodie veselă. Îi luă ceva timp să-şi dea seama că gălăgia venea de jos şi-i zgâria urechile din pricina ferestrei deschise a camerei unde dormise lemn… până atunci.

Nu voia să se ridice din pat. Nici măcar ca să se ducă la fereastră şi să strige că vrea linişte. Unii oameni dovedeau o lipsă crasă de respect faţă de ceilalţi. Oare cât timp dormise? Nu avea idee, dar nu se simţea tocmai odihnită. Somnul îi fusese întrerupt de prea multe ori – când Caesar schimbase ritmul, când Devlin se apucase să o îmboldească să intre-n acea biserică…

Dumnezeule mare! Era măritată! Iar soţul ei nu petrecuse noaptea cu ea. Megan privi locul gol din pat, de lângă ea, ca să se asigure. Clar, nu dormise nimeni acolo. Apoi începu să îşi amintească de bătaie, de farsa ridicolă pe care i-o jucase Devlin cu pistolul, de farsa şi mai ridicolă pe care i-o jucase căsătorindu-se cu ea pe când era pe jumătate adormită.

De dimineaţă luase două camere şi o condusese la a ei. Îi spusese un scurt noapte bună şi îi ceruse să încuie uşa. Fusese prea epuizată să i se pară ceva ciudat în toată situaţia. Ciudat? De fapt, el îi spusese clar că va fi o căsătorie de formă şi atât.

— Ai crezut că glumeşte?

— Da.

— Ei, bine, eu, una, nu-l învinuiesc. Chiar nu ştii să-i dai pace.

— N-o merită.

— Atunci de ce suferi atât că te-a respins?

— Ba nu.

— Ba da.

— Scârbă ce eşti!

— Acum te-njuri singură?

Megan se întoarse pe partea cealaltă şi lovi cu furie

perna.

Capitolul 32

Megan constată că toate hainele pe care le mai avea erau în stare foarte proastă. În unele dormise, iar cele cu care gonise călare arătau în ultimul hal. Nu avea idee când va putea să se schimbe. Nu ştia nici dacă bagajul ei rămăsese în trăsura răsturnată sau dacă vizitiul reuşise să o repună pe drum. Spera că se vor întâlni cu el în acea zi.

Odată trezită, se opri să admire camera în care se afla. Era splendidă. Scoţia era, clar, peste Anglia la capitolul hanuri. În săptămâna ce tocmai trecuse stătuse în suficiente locuri ca să poată face o comparaţie. Se întreba dacă Devlin nu intrase cumva la mari cheltuieli de data asta cu gândul că avea să fie noaptea nunţii, cu toate că nu împărţiseră nici patul, nici măcar camera. Sau poate era singurul loc de cazare disponibil în oraş. Da, cel mai probabil aşa stăteau lucrurile. Dar asta tot n-o lămurea de unde avea el atâţia bani.

Lângă lavoar erau o mulţime de parfumuri, cosmeticale şi accesorii pentru păr, dar nimic din toate acestea nu o putu bine dispune. Halul în care îi arăta ţinuta o făcea să se simtă groaznic, mai ales că se afla într-un loc scump, rezervat clar celor cu mulţi bani.

Ieşi din cameră şi realiză, pe hol, că nu ştia cum să-l găsească pe Devlin şi care dintre numeroasele uşi ducea către camera lui. Nu putea bate la fiecare până avea să-l găsească. Oaspeţii n-ar fi apreciat asta. Porni în căutarea cuiva care să o îndrume şi dădu peste o scară amplă şi se opri, uimită de opulenţa de la etajul inferior. Nu se afla într-un han. Era, probabil, un hotel. În noaptea trecută chiar nu îşi dăduse seama cât era de mare. Holul de la parter era întunecat când sosiseră, în zori. O singură lampă ardea.

Pe măsură ce cerceta locul, Megan era tot mai confuză. Nu semăna deloc a hotel, ci a casă. Hangiul care le

ieşise în întâmpinare putea foarte bine să fie majordomul. Devlin bătuse la uşă, acum îşi amintea.

— Bună ziua, Excelenţa Voastră. Vă pot conduce în sufragerie?

Era acelaşi bărbat care îi întâmpinase, doar că ceva mai îmbrăcat şi, categoric, se comporta ca un majordom.

„Excelenţa Voastră?!” se mirase Megan în sinea sa. Oare Devlin se dăduse drept altcineva?

— Vă rog să mă duceţi la soţul meu.

— Desigur. Urmaţi-mă, vă rog.

Se aşteptase ca majordomul să o conducă înapoi la etaj, dar, spre surprinderea ei, acesta se îndreptă spre o uşă dublă de la capătul holului şi o deschise. Uşa dădea spre o sufragerie uriaşă, iar Devin stătea în capul mesei, fiind servit nu de una, ci de trei slujnice în uniformă care nu-şi luau ochii de la el şi mai că nu se luau la bătaie pentru onoarea de a-i aduce tot ce-şi dorea. Pe Megan o izbi un sentiment asemănător celui care o copleşise când îi surprinsese pe Devlin şi pe Cora hârjonindu-se în fân. Nu-i plăcea deloc ce simţea.

Rămase pe loc, aşteptând să o observe, dar cum el n-o făcu, izbucni:

— Ieşiţi! Afară cu voi! le aruncă slujnicelor. Are în faţă mai multă mâncare decât poate duce şi e perfect capabil să se servească singur.

Cele trei femei nu păreau prea dispuse să-i dea ascultare unei străine care, pe deasupra, era prost îmbrăcată şi cam jumulită. Dar după ce îi aruncară o privire majordomului, se grăbiră să iasă.

— Ce aţi dori, Excelenţă? o întrebă el pe Megan.

Iar afurisitul de titlul!

— Un pic de intimitate. Mulţumesc.

El încuviinţă, dar rămase nemişcat, aşa că ea adăugă:

— Şi o să mă aşez singură.

Bietul om păru atât de şocat de idee că Devlin interveni:

— O ajut eu să se aşeze, domnule Mears. Adu, te rog, o ceaşcă în plus.

— Prea bine, Excelenţă.

Megan aşteptă ca majordomul să iasă înainte să i se adreseze lui Devlin.

— Mă aşez singură, spuse ea, şi se îndreptă spre celălalt capăt al mesei.

Devlin se aşeză la loc.

— Te-ai trezit cu faţa la cearşaf?

Ea îi zâmbi strâmb.

— Adică la cearşaful fin de pe patul regesc numai bun de un palat? La acela te referi?

— Bine, bine, răzgâiato, oftă Devlin. Haide, zi ce ai pe suflet.

— Te foloseşti iar de acea minciună, aşa e? schimbă ea vorba.

El vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Ridică din umeri.

— Pe moment mi s-a părut o soluţie convenabilă.

Megan se încruntă şi trase spre ea un coş cu chifle aburinde. Era convinsă, dar absolut convinsă că în primă fază el avusese de gând să-i dea alt răspuns. Îl întrebă cu nonşalanţă şi cu un pic de răutate:

— Nu rişti să fii arestat dacă te dai drept duce?

— Aş vrea eu.

Nimic din ce-i spunea în acea dimineaţă nu avea noimă. Megan era tot mai nedumerită.

— De ce-ţi asumi aşa un risc?

El ridică o sprânceană.

— Te gândeşti să mă dai de gol, Excelenţă?

— Nu-mi mai spune aşa. Şi da, aşa ar trebui şi chiar o să mă gândesc la asta.

El îi puse în faţă o farfurie cu şuncă şi cârnaţi.

— Când decizi s-o faci, spuse el continuând să mănânce, să nu uiţi că te vei da şi pe tine pe mâna autorităţilor, pentru că de-acum eşti soţia mea, iar oamenii aceştia te cred ducesă.

Megan îl privi cu gura căscată, apoi izbucni:

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să mă faci complicea ta!

— Da, trebuia, dar eram prea obosit şi n-am gândit mai departe de a găsi un loc unde să dormim. Singurul han din oraş a luat foc săptămâna trecută.

— O! exclamă ea, privind firimiturile care îi cădeau în farfurie. Atunci mulţumesc pentru patul extrem de confortabil.

Devlin lăsă furculiţa şi o privi pe Megan. Se întâmplase aievea? Îi cedase un punct? Şi chiar îi mulţumea pentru ceva?

— Ai dormit îndeajuns? o întrebă.

— Da.

— Atunci… ai cumva febră?

Ea îl privi şi roşi uşor.

— Nu-i amuzant. Cine te aude ar zice că sunt un monstru.

— Nu. Poate sâcâitoare, scorpie şi, să nu uităm, răzgâiată.

— Nici nu eşti tocmai per… replică ea, pornită.

Se întrerupse la intrarea majordomului care îi adusese o ceaşcă. Bătu darabana cu degetele în masă în timp ce bărbatul turnă ceremonios cafeaua, apoi îi oferi lapte şi zahăr. În clipa în care majordomul ieşi, ea îşi reluă ideea.

— Încep să cred că eşti mai ticălos chiar decât ticălosul drept care te dai, Devlin Jefferys.

— O, Doamne! Deci sunt fără scăpare! exclamă el.

Îi zâmbea. Chiar avea îndrăzneala să-i zâmbească. Megan se înfuria tot mai tare cu fiecare secundă ce trecea.

— Poţi să fii serios măcar un pic?

— Pot, dacă şi tu poţi.

Individul era absolut imposibil în acea dimineaţă. Megan fu la un pas să se ridice şi să iasă din încăpere, dar curiozitatea îi era mai intensă decât furia.

— Şi a cui e casa?

— A lui Margaret MacGregor, englezoaică şi contesă.

— Care trăieşte în Scoţia?

— În tinereţe s-a măritat cu un scoţian, iar când soţul ei a murit, ea a decis să rămână aici.

Ochii ei de un albastru-închis se îngustară

ameninţător.

— Aha, deci ai bârfit cu servitorii!

— Servitorii nu bârfesc în prezenţa ducilor, răspunse el imitând la perfecţie nobilimea afectată, apoi rânji, stricând tot efectul. Pe de altă parte, popimea bârfeşte cu oricine e dispus să plece urechea, iar cel care ne-a cununat a adus-o în discuţie pe Lady MacGregor şi a spus că le oferă un acoperiş călătorilor, până când hanul va fi reconstruit.

Probabil, îşi spuse Megan, dar nu în camerele ei cele mai bune. Şi nu punându-şi servitorii la dispoziţia lor. Sigur, în afară de cazul în care oaspeţii pretind că sunt ducele şi ducesa de Wrothston.

— Nu-ţi aminteşti? adăugă Devlin.

Era un alt subiect dureros pe care mai bine nu l-ar fi abordat.

— Nu, răspunse Megan. Chiar nu îmi amintesc. O dată în viaţă mi-e dat să mă mărit şi nu am decât nişte amintiri vagi dintr-o biserică întunecată. Când o să-mi treacă furia, probabil o să încep să plâng.

— O dată-n viaţă, Megan?

Era prea agitată ca să observe blândeţea cu care îi vorbise.

— Femeile din clasa mea socială nu divorţează, Devlin Jefferys, îl informă ea. Dacă sperai ca la un moment dat să se-ntâmple asta, mută-ţi gândul. Te-ai pricopsit cu mine până când moartea ne va despărţi, aşa că n-ai să-ţi poţi vedea fericit de drum.

El începu să râdă.

— Dumnezeule! Mă uimeşti uneori. Dacă vrei să ştii, nici în familia mea nu este îngăduit divorţul. Oricum, nu înţeleg de ce o femeie care abia s-a măritat s-ar gândi deja la…

— Nu simt că m-am măritat, îl întrerupse ea cu glas pierit.

Devlin rămase blocat. Nici nu îndrăznea să o privească. O întrebă, uitându-se fix în farfurie:

— Ai vrea să simţi că te-ai măritat?

Ea ridică brusc capul, dar i se păru că aerul lui Devlin

era pur şi simplu nonşalant. La ce se aştepta? Îi spusese deja că nu-i plăcuse când făcuse dragoste cu ea mai mult decât îi plăcuse ei. Nu erau tocmai cuvintele unui bărbat dornic să ajungă în patul ei, acum că putea să o facă. Iar dacă el îşi imagina că ea îi va cere să vină, după acea respingere zdrobitoare... ei; bine, a naibii să fie dacă o să-i dea vreun semn!

— Nu, spuse ea. De unde-ţi vin ideile astea?

El se ridică brusc, lăsând furculiţa să cadă cu zgomot pe farfurie.

— Da, am pus o întrebare stupidă, spuse el îndreptându-se spre uşă.

— Stai aşa! Plecăm?

— Am putea, răspunse el fără să se întoarcă spre ea.

Capitolul 33

Megan luă un şervet şi-l umplu repede cu mâncarea de care nu apucase să se atingă. Ce-l apucase dintr-odată? Oare ar fi vrut ca ea să fi spus da? După ce o respinsese? Slabe şanse! Chiar nu avea de gând să-i dea ocazia să o respingă din nou. Dacă o dorea, trebuia să i-o spună.

Roşi intens când majordomul apăru cu un coş plin cu mâncare pentru drum. Ca un bun servitor, pretinse că nu observase şervetul cu mâncare.

— Călătorie plăcută, Excelenţă!

Roşi mai tare. Începea să urască titlul la care tânjise cândva. Puse în coş mâncarea şterpelită, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru cu putinţă, şi ieşi în hol. Devlin o aştepta. Ca de obicei, era ţinta perfectă pentru nemulţumirile şi furia ei. De data asta, motivul era situaţia jenantă în care fusese pusă.

— Ai de gând să mă târăşti de-aici înainte să-i mulţumesc gazdei noastre? întrebă ea.

— Lady Margaret e la Edinburgh, în vizită la nişte prieteni. Abia mâine se întoarce, o informă el cu răceală.

Vrei s-o aştepţi?

— Şi să riscăm să-l cunoască pe adevăratul duce? şuieră ea. Nu prea cred. Trimite după Caesar.

— Am trimis deja. Şi după o trăsură, pentru confortul tău.

— Ai închiriat-o?

— Este una dintre trăsurile lui Lady Margaret. Am luat-o cu împrumut.

— Nu, nu din nou, gemu Megan. Insist să nu profiţi cu neruşinare de această doamnă!

Devlin îi aruncă o privire demnă de un duce pursânge.

— Şi ia zi, rogu-te, cam cum aş profita de ea?

Ea se aplecă spre el şi-i şopti:

— Faci pe nevinovatul. Ea va crede că ştii tu cine a împrumutat trăsura şi n-o va deranja câtuşi de puţin. Chiar va fi încântată să-i facă un favor unui personaj atât de înalt. Când, în realitate, nu e cazul.

— Atunci de ce să nu-i dăm ocazia să se bucure, mai ales că nu e aici şi nu va simţi lipsa trăsurii?

Era o observaţie de bun-simţ, deşi absolut egoistă.

— Tot nu e corect, insistă ea.

— Atunci lasă-mă să am conştiinţa încărcată şi fii recunoscătoare că nu vei fi nevoită să cari coşul acela în poală în timp ce mergi călare pe Caesar.

O altă observaţie excelentă la care nu se gândise. Megan nu mai scoase o vorbă şi se mulţumi să-şi arate dezaprobarea doar din priviri.

Mai trecu ceva timp, iar trăsura tot nu-şi făcea apariţia. Megan puse coşul jos.

— Azi a fost prima dată când ţi-ai pomenit familia.

El o privi nedumerit, dar ea nu observă. Era cu privirea pierdută.

— Când am pomenit-o?

— În sufragerie, când a venit vorba despre divorţ. Nu cred c-ai uitat aşa repede.

— Aşa, şi? întrebă Devlin, deja mult mai relaxat.

— Păi ai familie? Fraţi, surori şi aşa mai departe?

Părea doar vag interesată, dar Devlin o cunoştea deja

destul de bine. Era mult mai curioasă decât majoritatea oamenilor. De altfel, curiozitatea ei jucase un rol extrem de important în situaţia lor. Aşa ajunseseră să fie soţ şi soţie. Devlin era convins că, odată ce lui Megan i se trezea curiozitatea, ar fi găsit noi şi noi întrebări prin care să smulgă adevărul de la el, dacă simţea că el evită răspunsul. Dacă şi-ar fi dat seama de asta mai devreme, s-ar fi putut folosi de curiozitatea ei.

— Am o bunică, o stră-mătuşă şi mulţi veri îndepărtaţi.

— Nicio rudă mai apropiată?

— De ceva vreme, nu.

— De unde-i familia ta?

— Din Kent.

— Lângă Sherring Cross?

— Foarte aproape, spuse el sec.

— Deci aşa ai ajuns să lucrezi la grajdurile ducelui?

— Se poate spune şi-aşa. Dar de unde interesul ăsta brusc faţă de trecutul meu?

— Păi ar trebui să ştiu lucrurile astea, nu crezi? Din moment ce suntem căsătoriţi…

— Nu, nu cred. O soţie nu are nevoie şi nici nu trebuie să ştie totul despre soţul ei.

Megan rămase cu gura căscată.

— Cine spune? Bărbaţii?! exclamă ea cu dispreţ.

— Aşa cred, ridică el din umeri.

— Şi eşti de acord cu prostia asta?

Era atât de uimită, că el îşi stăpânea cu greu zâmbetul.

— Da, cred că ultima oară când am auzit asta era de la un bărbat.

— Mă tachinezi, Devlin? întrebă ea mijind ochii.

— O, te-ai prins, în sfârşit?

Fu rândul lui să fie uimit văzându-i surâsul şi gropiţele. Îi venea să o ia în braţe şi să o sărute.

— Nu mă deranjează tachinările.

Văzându-l fără replică, ea continuă:

— Unde-am rămas? A, vorbeam despre trecutul tău,

despre care n-ai suflat o vorbă până azi.

— Ba nu, o contrazise el. Urma să discutăm despre trecutul tău. Sau credeai că numai eu o să dau informaţii?

— Dar viaţa mea e neinteresantă, protestă ea, apoi oftă. Bine, ce-ai vrea să ştii?

— Deocamdată nimic.

Ea se încruntă.

— Cred că o să capăt un nou obicei, cel de a ţipa. Te-am avertizat, individ odios ce eşti.

Devlin râse cu poftă, iar Megan deschise gura, gata să-şi pună în practică ameninţarea. Chiar atunci, domnul Mears deschise uşa, iar caleaşca îşi făcu apariţia. Numai că nu era a lor. Din ea coborî o doamnă în vârstă, ajutată de doi valeţi pe care îi expedie cu un gest scurt. Când îl văzu pe Devlin, ochii ei turcoaz se măriră de surpriză.

— Nu pot să cred! După atâţia ani... Ce naiba cauţi aici, Devlin? Chiar săptămâna trecută am primit o scrisoare de la bunica ta, dar nu mi-a spus că urmează să vii.

— Nici nu ştia. N-am venit în vizită, ci ca să mă însor. Şi tocmai am făcut-o, iar dacă te uiţi un pic la soţia mea o să înţelegi de unde atâta grabă. Urma să îşi înceapă sezonul monden, iar eu nu aveam de gând să o las în lume înainte să mă asigur că e a mea.

— Vai, Devlin, e incredibil de romantic! exclamă Margaret. Şi incredibil de neobişnuit pentru tine.

Megan deja roşise la auzul aiurelilor lui menite să le ascundă celorlalţi adevărul despre motivele pentru care se căsătoriseră în grabă. Iar bătrâna şi adorabila doamnă îl credea, nu încăpea îndoială, aşa că Megan roşi şi mai tare. Şi mai grav era faptul că femeia probabil nu mai vedea bine, căci chiar avea convingerea că îl cunoştea pe Devlin. Sigur îl confunda cu cineva care, culmea, se numea tot Devlin.

Sau... Era oare cu putinţă ca bătrâna doamnă să îl cunoască, într-adevăr?

Megan fu prezentată, iar Lady Margaret îi ură bun venit în familie. Îi vorbi cu sinceritate şi căldură, iar lui Megan îi vedea să intre în pământ de ruşine din cauza

şaradei lui Devlin. Dacă era într-adevăr o şaradă. Nu putea să nu observe că jumătate din ce spunea Margaret MacGregor nu avea nicio noimă. Vorbea cu Devlin despre persoane pe care se presupunea că le cunoşteau, iar la fiecare dintre întrebările ei, el oferea un răspuns satisfăcător.

Deja erau prea multe coincidenţe. Ceva nu era în regulă. Iar felul în care o privea Devlin nu făcea decât să-i sporească îndoielile.

Margaret MacGregor era sincer încântată să îl vadă, iar Megan nu se îndura să le strice aşa-zisa revedere. Dar avea de gând să-i ceară lui Devlin nişte explicaţii imediat ce aveau să fie singuri.

— Ce-i cu asta? întrebă Margaret când trăsura împrumutată fu în sfârşit adusă. Nu-mi spune că plecaţi!

— Ba da.

— Ba nu!

— Ba da!

— Ba nu! insistă Margaret cu încăpăţânare. De-atâţia ani tot promiţi că vii şi acum, când eşti aici, în sfârşit, trebuie să rămâi o vreme.

— Dar nu sunt singur, Margaret, îi reaminti el. Şi am obligaţii. Duchy nici nu ştie că m-am însurat.

— O!

Rămase câteva momente pe gânduri, apoi râse.

— Adică pentru prima dată-n viaţă ştiu aflu ceva despre tine înaintea surorii mele? Ce furioasă o să fie! exclamă ea. Prea bine, se pare că trebuie să-mi văd de vizitele obişnuite. Nu că aş avea ceva mai bun de făcut. Până la urmă, parcă intră zilele în sac. Nu ştiu cum de-ai avut timp să-ţi întâlneşti mireasa şi să şi fugi cu ea, dar sper că voi afla toate detaliile cu prima ocazie când ajung la Sherring Cross.

— La Sherring Cross? întrebă Megan încet, atât de încet că nimeni nu o auzi, cu atât mai puţin Margaret, care nu terminase ce avea de zis.

— Acum că te-ai însurat, continuă ea, nu-ţi mai poţi petrece tot timpul la Camera Lorzilor, băiete. Sper că o să

avem o mulţime de strănepoţi şi strănepoate care să ducă mai departe tradiţia St. James…

Margaret fu nevoită să se oprească, întrucât Devlin începu să geamă aparent fără motiv. Până să apuce să îl întrebe ce se întâmplă, tânăra şi frumoasa lui soţie începu să-i vorbească urât şi îl lovi, spre amuzamentul bătrânei.

El icni şi începu să ţopăie într-un picior, fără să observe că soţia sa o luase din loc.

— Şi zi, Devlin, chiar e în regulă să călărească acel armăsar? întrebă Margaret.

— Care? făcu Devlin.

Se întoarse la timp ca să o vadă pe Megan mânându-l pe Caesar într-un galop nebun.

— La naiba, Megan! Vino imediat înapoi!

Nu se aştepta ca ea să-l asculte. Şi pe bună dreptate.

Capitolul 34

Megan ajunse în următorul oraş cu totul întâmplător, căci nu fusese câtuşi de puţin atentă la drum. Era mai degrabă un sat, nu cu mult mai mare decât Teadale. Văzu un local unde ar fi putut lua masa, dar îşi aminti că nu avea bani la ea. Săculeţul, hainele, boneta, totul îi rămăsese în trăsura cu care se răsturnaseră cu o zi în urmă.

Nu avea bani pentru mâncare sau pentru cazare. Cum avea să ajungă până acasă? Să se întoarcă la soţul ei nu se punea problema. Prefera să flămânzească. Plus că îl avea pe Caesar, care o putea duce acasă în doar trei zile, adică jumătate din cât ar fi durat în mod normal călătoria.

Nu avea cum să moară de foame în trei zile, nu?

Dar la ce bun se ducea acasă? Fără îndoială că el avea să îşi facă apariţia după câteva zile. Avea sens să flămânzească degeaba? Apoi ar fi putut pleca din nou, ceva mai bine pregătită pentru drum. Problema cu un asemenea plan era că Devlin avea dreptul de a o târî înapoi acasă ori de câte ori ar fi plecat. Putea chiar s-o închidă în casă în

ziua când avea să se sature să bată ţara-n lung şi-n lat după ea.

Dar nu cu el se măritase ea, ci cu Devlin crescătorul de cai. Poate nu-şi pusese numele corect pe certificate, aşa că, cine ştie, poate nu era măritată, de fapt. Ar fi vrut ea… În mintea lui, căsătoria era un gest de onoare pe care era nevoit să îl facă, aşa că sigur avusese grijă ca totul să fie bine făcut. Doar că ea nu voia să fie măritată cu el. Nu acum. Îl ura, de data asta îl ura cu adevărat. O minţise, îi înşelase încrederea, se prezentase drept altcineva şi cine mai ştie câte.

— *Nu lui ar trebui să-i spui toate astea?*

— *Pe toţi sfinţii, da!*

Megan se întoarse şi-o luă înapoi spre nord. Gândurile îi zburară din nou departe, iar tânăra nu era atentă nici de data asta încotro gonea. Noroc cu Caesar, care ţinuse minte traseul. Nu trecu mult şi se întâlniră cu trăsura. Megan se opri. Se opri şi Devlin. Ea nu descălecă. El sări şi o dădu jos de pe Caesar, ca să-i anuleze şansele de a fugi cu singurul animal pe care nu avea cum să-l prindă din urmă. Megan era prea furioasă ca să observe măsurile de precauţie pe care şi le lua.

— Am vreo două să vă spun, Excelenţă! începu ea înainte ca el s-o lase jos.

Îi rostise titlul cu tot dispreţul de care se simţea capabilă, în timp ce el o purta în braţe spre trăsură.

— Mi le poţi spune în trăsură, pe drum, răspunse el, apoi dădu frâu liber propriei furii. Să nu mai fugi niciodată pe calul *meu,* Megan, decât dacă sunt şi eu în şa.

— Calul *tău?* De fapt, este…

— Calul meu.

— Înţeleg, spuse ea înţepată. Şi asta a fost o minciună. Şi l-ai târât şi pe tatăl meu în uneltirile tale.

— De fapt, tatăl tău mi-a spus că nu-i plac subterfugiile, aşa că pe durata şederii mele la voi, el chiar a fost proprietarul calului. Să spunem că a fost o vânzare cu titlu temporar şi fără bani, valabilă până plec. Şi iată-mă plecat.

— Nu-mi pasă cum ai dat-o cotită ca să îl ameţeşti de cap pe tata, care este un om absolut corect. Tot minciună se numeşte, *Ambrose St. James!*

— Ambrose Devlin St. James, o corectă el, trântind-o pe bancheta trăsurii. Nimeni nu-mi spune Ambrose, aşa c-ai face bine să nu începi tu, răzgâiato.

Se îndepărtă ca să-l lege pe Caesar de trăsură, aşa că ea fu nevoită să strige ca să se facă auzită.

— Nu-mi pasă cum îţi spun ceilalţi! Am câteva variante mult mai potrivite. Vrei să le-auzi?

— Nu!

Replica lui o descumpăni un pic, cât să observe că el şchiopăta. Se uită înspre piciorul pe care nu călca bine.

— Dacă te prefaci ca să regret că te-am lovit, să ştii că nu-ţi merge. Mă gândesc chiar să-ţi ard încă una, în acelaşi loc, doar că mult mai tare.

— Mulţumesc că m-ai prevenit. Am să-ţi întorc favorul şi te anunţ pe această cale că dacă mă mai loveşti cu pantofii tăi ascuţiţi, o să-ţi continui călătoria desculţă.

— N-ai să îndrăzneşti!

El ridică o sprânceană.

— Credeam că am stabilit deja că îndrăznesc destul de multe.

— Eşti exact cum te-ai descris atunci când a fost, probabil, singura dată când mi-ai spus adevărul despre ceva. Eşti un crai şi-un ticălos, şi nu vreau să te mai văd în viaţa mea!

— Promiţi?

Bineînţeles că nu, pentru că încă avea multe să-i spună.

— Eşti cel mai ticălos bărbat de pe pământ! Cel mai demn de dispreţ din toată Anglia! Ba nu, din lume! Şi, mai mult ca sigur, eşti un duce nepriceput. Teribil!

— Pregăteşte-te să te răzgândeşti, pentru că încă nu l-ai întâlnit.

— Pe cine?

— Pe Excelenţa Sa, ducele de Wrothston.

Megan scotea fum pe nări.

— Vrei să-mi spui că n-am auzit bine, că Margaret MacGregor nu e sora bunicii tale, că nu se aşteaptă să produci urmaşi şi…

— Ba ai auzit bine, o întrerupse el. Chiar sunt al patrulea duce de Wrothston. Dar profit de ocazie să-ţi reamintesc că de când ne cunoaştem am jucat un rol, motiv pentru care eşti şi atât de aprinsă acum. A trebuit să mă comport cum îmi cerea rolul. Megan, încerc să-ţi spun că felul în care m-am purtat cu tine nu mă reprezintă deloc. De obicei sunt prudent, mă port bine, am maniere alese, ba chiar mi s-a spus uneori că sunt înţepat, deşi nu pricep de ce.

Nu era deloc descrierea bărbatului de care se îndrăgostise!

— Nu asta voiam să spun!

— Nu te băga.

— Vrei să spui că nu eşti arogant? Că nu-ţi place să comanzi?

— Se numeşte spirit de lider, nu că-mi place să comand. Şi recunosc că e posibil ca în rol să se fi strecurat câteva dintre trăsăturile mele adevărate. N-am pretenţia că am întruchipat la perfecţie un crescător de cai.

— O, aici suntem absolut de acord! Dacă l-ai fi întruchipat perfect, poate n-ai fi fost atât de enervant.

— Să ştii că mie chiar mi-au plăcut schimburile noastre de replici. Şi împunsăturile. Ţie nu?

Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu.

— Nu asta e ideea, răspunse ea. Ideea este că încă din prima zi te-ai dat drept altcineva. Nu cu un duce m-am măritat.

— Dar asta-ţi doreai, îi reaminti el cu îngâmfare.

Megan simţi că îi iau foc obrajii de ruşine. Îşi amintea prea bine ziua în care îi spusese lui, tocmai lui, că avea de gând să se mărite cu ducele de Wrothston. Cât o fi râs de ea, iar…

— O, Doamne! exclamă ea. Ai dat fuga până în Hampshire doar ca să mă umileşti cu acea propunere ruşinoasă, ca să te asiguri că n-o să-l mai vreau de soţ! Nu

credeam că mă dispreţuieşti într-atât!

Nu mai era furioasă. Era, pur şi simplu, profund rănită, iar Devlin era îngrozit de gândul că el o adusese în acea stare.

— Nu pentru asta m-am dus la Hampshire, fir-ar să fie! Mă enervase hotărârea ta, ideea fixă de a te mărita cu ducele. Am crezut că eşti o uneltitoare vicleană care îşi dorea cu orice preţ să mărite cu un bărbat doar pentru titlul lui, fără să ţină seama de caracterul individului. Intenţia mea fusese să-ţi dau o lecţie. Chiar n-am crezut că vei renunţa de tot la idee.

— Şi ce încântat cred că ai fost când am renunţat! îi răspunse Megan. Şi ce îngrozit când a trebuit, până la urmă, să mă iei de nevastă! Acum poate crezi că am rămas grea tocmai ca să te prind în plasă.

— Nu fi ridicolă! Ştiu prea bine că e nevoie de doi pentru asta.

— Erai beat atunci. Iar eu, uneltitoarea vicleană, am profitat de asta.

— La naiba, tu nu auzi ce-ţi spun? *Am crezut* că eşti o uneltitoare vicleană. Mi-am schimbat părerea.

— Eşti un mincinos foarte bun, Excelenţă.

— Nu mă crezi? întrebă el uimit.

— Normal că nu te cred. Te pomeneşti că o să-mi spui şi că m-ai fi luat de nevastă şi fără să fie un copil la mijloc.

Ca de obicei, îi scotea peri albi.

— De unde să ştiu ce-aş fi făcut? E irelevant. Realitatea este că *avem* un copil pe drum şi că *suntem* căsătoriţi. Şi că eşti complet nerezonabilă.

— Nu mă surprinde că gândeşti aşa. De fiecare dată când am dreptate, nu sunt rezonabilă.

— Greşeşti, fir-ar să fie!

Ea ridică bărbia şi-şi feri privirea de a lui.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Aleluia!

Capitolul 35

Megan nu cunoştea Anglia rurală suficient de bine ca să-şi dea seama că trăsura recuperată între timp din Scoţia îşi schimbase direcţia undeva pe la jumătatea drumului de întoarcere. Credea că se duc acasă, la Sutton Manor. Când ajunseră în zone care îi erau vag cunoscute, nu-i trecu prin minte că şi le aminteşte din timpul unei călătorii făcute cu mulţi ani în urmă, şi nu săptămâna trecută.

Nu trecu mult şi recunoscu măreaţa proprietate Sherring Cross, care se profila la orizont.

Reacţia ei fu la fel ca prima dată când ajunsese prin partea locului. Era vrăjită, fermecată, uluită. Sherring Cross era demnă de un rege. Problema era însă că proprietatea îi aparţinea soţului ei şi că ea n-ar fi trebuit să-l fie soţie.

Devlin aţipise lângă ea. Sau se prefăcea. De mai multe ori în timpul călătoriei se prefăcuse că doarme. Probabil ca să-i evite privirea încărcată de reproş, îşi spunea ea. Îi explicase de ce recursese la soluţia de a pleca de acasă şi de a se ascunde la moşia tatălui ei, dându-se drept crescător de cai. Cuvintele „Freddy” sau „Sabrina” nu însemnau nimic pentru ea. N-o impresionase faptul că minţise cu un motiv.

Dar voise să clarifice un lucru.

— I-ai spus tatălui meu că eşti duce, nu-i aşa? De-asta era aşa încântat că mă mărit cu tine, nu?

— I-am spus doar ca să grăbesc lucrurile.

— Dar mie nu puteai să-mi spui?

— Şi să-ţi stric plăcerea de a-ţi savura nemulţumirea că te măriţi cu un crescător de cai?

Era genul de răspuns care le reducea conversaţia la strictul necesar. Însă Megan nu era învăţată să-şi interiorizeze supărarea. Se aplecă să-l trezească pe Devlin, dar se răzgândi.

— Nu face asta acum. Vrei să-ncepeţi o ceartă când în

doar câteva minute o să vă întâmpine servitorii lui?

— N-am lăsa o impresie prea bună, aşa e?

— Deloc. E suficient de neplăcut că ţi-e milă de el că te-a luat de nevastă. Măcar servitorii se vor bucura pentru el. Cel puţin până o să ajungă să te cunoască.

— Nesuferită mai eşti azi! Lasă-l, că merită să fie compătimit. Uiţi că i-am distrus viaţa?

— Dar viaţa ta? Nu e tot distrusă?

— Dar a fost vina mea că...

— Aha! Era şi timpul să-ţi aminteşti!

— N-am uitat nicio clipă. Dar până de curând aveam pe conştiinţă doar viaţa lui Devlin, crescătorul de cai, care oricum nu avea cine ştie ce de pierdut. Ba chiar avea de câştigat prin căsătoria cu mine. Dar acum aflu că am distrus viaţa unui duce, ceea ce e cu totul altceva. Nu-i de mirare că mă urăşte.

— Priveşte şi partea bună, în loc să te agăţi doar de aspectele neplăcute.

— Nu există o parte bună.

— Ba da. De exemplu, ai obţinut ce-ţi doreai. Te-ai măritat cu un duce.

— Îmi doream un duce care să mă iubească.

— Bine, tăiem asta de pe listă. O parte bună este că vei trăi la Sherring Cross?

— Nu mai contează.

— Mincinoaso! Erai îndrăgostită de casa asta.

— E un ditamai mausoleul, cum spunea Tiffany.

— Preferai un grajd?

— Ai dreptate. Nu.

— Eşti foarte tăcută, îi spuse Devlin încet. Emoţii?

Ea îi aruncă o privire scurtă şi continuă apoi să se uite pe fereastră.

— Ia te uită, te-ai trezit la timp. Tocmai acum, când aproape am ajuns.

— Am un ceas interior impecabil.

Megan pufni.

— Nu am emoţii. Şi nu eram tăcută. Ai uitat că vorbesc singură?

— Ai dreptate, am uitat. Cineva care vorbeşte de unul singur nu duce nicicând lipsă de companie, nu? Într-o zi poate mă laşi să asist la una dintre conversaţiile astea. Cred că sunt fascinante.

Avea umor, trebuia să recunoască, dar Megan îşi spuse că ar fi mai bine să păstreze aparenţele şi să facă pe supărată.

— Cred că ţi se vor părea fascinante, mai ales că de obicei au legătură cu tine. Dar mă tem că n-am să te las să tragi cu urechea. Sunt discuţii private. Şi silenţioase.

— Adică nu vorbeşti singură cu voce tare?

— Bineînţeles că nu.

El se încruntă.

— Mie nu mi s-a părut aşa, Megan.

Ea ridică din umeri. Îşi amintea că voise să-l facă să o creadă un pic nebună, doar – doar va renunţa la planurile de a o lua de nevastă.

— Nu e vina mea că interpretezi greşit ceea ce-ţi spun.

— Nu e?

Trăsura se opri, spre mulţumirea lui Megan, care nu se mai vedea nevoită să îi răspundă. Devlin era cel care îi deschidea portiera, de obicei, dar de data asta nu fu suficient de rapid. O armată de valeţi apăru instantaneu. Îşi dăduseră seama că nu venise un oaspete, ci însuşi stăpânul.

Pe drumul dintre trăsură şi casă, lui Megan i se aplecă de la cât de des auzi spunându-se „Excelenţa Voastră”. Situaţia se înrăutăţi când intrară în holul uriaş al casei. Părea că fiecare angajat venise să-i ureze bun venit stăpânului. În momentul în care Devlin o prezentă drept soţia lui veni o nouă invazie de „Excelenţă”. Megan traversă holul ca în transă, căci John, majordomul, şi doamna Britten, menajera, păreau hotărâţi să-i prezinte pe toţi slujitorii, cu nume şi prenume. Toată lumea părea amabilă şi încântată să o cunoască, iar asta o făcu să scape de emoţiile pe care negase că le-ar avea.

Devlin făcu la un moment dat un pas înapoi ca să o

vadă cum interacţiona cu oamenii şi fu realmente uimit să vadă o faţă complet nouă a lui Megan. Făcuse un lucru cu totul neaşteptat şi apăruse acasă cu o soţie când nimeni nu ştia că s-a însurat. Nici nu îi prevenise pe cei ai casei să facă pregătiri pentru sosirea ei. Şi iat-o pe Megan liniştindu-i pe toţi, spunând că i-ar plăcea la nebunie să vadă mai întâi moşia, apoi o parte din casă, ceea ce era perfect adevărat, mai ales că grajdurile erau în zonă, şi că abia mai târziu o interesa să-şi viziteze camerele, dându-le astfel ocazia să le pregătească.

Când se întâlniseră cu Margaret, fusese el însuşi prea agitat ca să observe comportamentul lui Megan. Nici nu mai ştia dacă deschisese gura.

Dar de data aceasta era atent la ea, îi asculta fiecare cuvânt, o urmărea cu câtă graţie şi amabilitate se purta cu toată lumea, ca o doamnă în toată puterea cuvântului. Atât de uimit fu că scăpă, în auzul tuturor:

— Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat cu răzgâiata mea?!

Îşi dădu seama instantaneu că făcuse o greşeală. O văzu pe Megan cum se crispează şi se întoarce spre el şi simţi durerea arzătoare din fluierul piciorului. Ea făcu ochii mari, dându-şi seama ce o provocase să facă în faţa întregului personal, izbucni în lacrimi şi o luă la fugă. Iar el simţi dorinţa de a face acelaşi lucru.

Ştia că prima impresie contează şi că, în inconştienţa lui, distrusese momentul în care Megan li se prezenta servitorilor, distrugându-i, poate, şi autoritatea în faţa lor. Nu avea nicio scuză. Poate doar că, la fel ca ea, avusese o săptămână grea, dificilă pentru trup şi suflet. Şi că oricum nu se mai purta normal din ziua în care o cunoscuse pe ea.

Tentaţia de a înlocui tot personalul era uriaşă. Toată lumea era şocată şi jenată de scena ce se petrecuse. El încercă să ofere o explicaţie.

— De două săptămâni suntem pe drumuri. Soţia mea este extrem de obosită şi nu este chiar ea însăşi.

— Cred că şi dumneavoastră sunteţi epuizat, spuse John, care stătea chiar lângă el.

Era de treizeci de ani în serviciul familiei, aşa că îşi

permise să adauge:

— Pentru că nu cred că v-am văzut vreodată făcând ceva atât de prostesc, Excelenţă.

Devlin auzi câteva murmure aprobatoare şi îşi dădu seama că servitorii învinuiau pe cine trebuia pentru cele întâmplate. Aproape că zâmbi de uşurare, dar reuşi să rămână sobru.

— Ai dreptate, John. Adevărul e că nu mai sunt eu însumi de când am cunoscut-o pe tânăra doamnă.

— Aşa e dragostea, sir, dacă-mi permiteţi, se oferi doamna Britten să-l lămurească.

— Da? Deci ar trebui să mă obişnuiesc, nu?

Personalul începu din nou să zâmbească, iar Devlin profită de moment să se retragă şi să pornească în căutarea furioasei sale soţii.

Chiar ştia şi simţea că-i datorează scuze şi, dacă avea noroc, nu avea să se aleagă cu încă un şut înainte să poată deschide gura.

Pe de altă parte, trebuia neapărat să-i cumpere nişte pantofi mai moi.

Capitolul 36

La grajduri nu era nici urmă de Megan, spre dezamăgirea lui Devlin. Ştia că adora caii. Crezuse că la vederea numeroşilor cai pursânge va fi fermecată şi va da uitării furia. Sau, cel puţin, că se va calma suficient cât să asculte ce avea să îi spună. Până la urmă, află de la unul dintre grădinari că Megan o luase înspre lac. În primele momente, Devlin intră în panică, temându-se că, la nervi, Megan ar fi capabilă de un gest nebunesc. Grădinarul avu ocazia să asiste la o scenă rară, cu ducele de Wrothston alergând nebuneşte pe cărarea mărginită de copaci. O văzu de la mare depărtare, aşezată la malul lacului, departe de pontoane. Era minunată, fără bonetă şi cu părul roşcat desfăcut, într-un contrast minunat cu cenuşiul jachetei. Îşi

ridicase fusta până la genunchi şi îşi băgase un picior în apă. Dacă ar fi avut de gând să se arunce în lac, apa rece ca gheaţa sigur ar fi făcut-o să se răzgândească. Privind-o, Devlin îşi dădea seama că nici nu-i trecuse prin cap să facă gestul necugetat de care se temuse el. Megan nu era genul care să îşi facă rău la supărare sau la nervi. Era suficient de răsfăţată să vrea să-i facă pe adversari să sufere cot la cot cu ea. De fapt, nu era vorba de răsfăţ. Contraatacul făcea parte din natura umană. Apelase şi el la acea armă, chiar destul de des în ultima vreme.

Se apropie încet de ea. Ea îl auzi şi se încordă brusc, dar nu se întoarse. Oare plângea în continuare? Spera din suflet că nu. Îi prefera izbucnirile temperamentale lacrimilor. În faţa lor, devenea, ca orice bărbat, un biet idiot neputincios. În condiţiile date, Devlin decise să-i spună ceva ce avea să o provoace cu siguranţă.

— Ţi-ai scrântit piciorul când m-ai lovit, este?

— Da, răspunse ea, făcându-l să geamă încet.

Se aşeză în genunchi pe mal, în spatele ei, şi întinse mâinile să o tragă la el în braţe. Se opri însă la jumătatea mişcării. Se temu că va cădea în lac în încercarea disperată de a se elibera din braţele lui.

— Îmi pare rău, Megan.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-am ţinut piciorul în calea piciorului tău.

Ea nu se grăbi să-i răspundă. Îşi puse la loc ciorapul, apoi pantoful, şi abia atunci îi vorbi pe un ton posac:

— Pentru asta nu te iert.

— Dar pentru vorbele mele nechibzuite?

— Nici pentru ele.

— Nici pentru faptul că am fost surprins de comportarea ta impecabilă cu membrii personalului? încercă el.

— Pentru asta, poate.

Devlin reuşi să-şi ascundă zâmbetul de uşurare.

— Te-ai descurcat splendid şi nimeni nu-ţi reproşează că m-ai lovit. Dezaprobarea tuturor se îndreaptă spre cine

trebuie. Majordomul meu mi-a spus chiar că nu m-am purtat nicicând atât de ridicol.

— Nu sunt de acord. Îmi amintesc foarte bine câteva dăţi în care…

— O să mă scuz pentru toate la timpul lor, răzgâiato.

Megan se ridică brusc, atât de brusc că fu la un pas să-i izbească bărbia cu umerii.

— Oh! tresări ea.

Apoi remarcă pe un ton în care Devlin putea jura că se simţea o undă de umor:

— Cât curaj din partea ta, să te aşezi aşa aproape de mine!

— Ba deloc. Apa rece nu potoleşte doar poftele trupeşti, ci şi furia.

Spre uimirea lui, ea izbucni în râs.

— Doar n-o să mă arunci în apă!

— E posibil să n-o fac. La ce trenă are rochia de pe tine, ar fi nevoie să sar după tine ca să te salvez. Şi aş prefera să nu fie nevoie. Apa de aici e mult mai rece ca aceea din iazul de la tine de-acasă.

— Nu-mi aminteam de lacul ăsta.

— Probabil că n-ai mai văzut altceva în afară de grajduri. Sau, dacă ai văzut, nu ai fost atentă.

Ea simţi unda de nemulţumire din tonul lui, dar alese să o ignore.

— Să ştii că am văzut o mare parte din casă pe atunci. Una dintre slujitoare se distra de minune văzând cum ne minunam, eu şi Tiffany. Ne-a arătat chiar şi apartamentele tale. Mă rog, ne-a lăsat să tragem cu ochiul.

— Şi ai fost impresionată?

— O, sigur că da. De ce crezi că am vrut apoi să mă mărit cu ducele de Wrothston?

Înţepătura ei îi ajunse direct în inimă. Ar fi trebuit să ştie că nu-l va lăsa să scape aşa uşor pentru situaţia penibilă în care o pusese şi că va încerca să i-o plătească într-un fel sau altul. Şi găsise punctul potrivit în care să lovească.

— Parcă spuneai că după grajduri ţi-ai ales soţul,

replică el cu o blândeţe înşelătoare.

— Şi pentru asta, zâmbi ea, apoi plecă, fără să-şi dea seama că-l lăsa într-o dispoziţie proastă.

El nici nu încercă să o urmeze. Era prea nervos şi se temea că i-ar putea scăpa iar nişte vorbe necugetate. Rămase lângă lac cam o oră, contemplându-şi nenorocul. Nu-i trecu o clipă prin cap că Megan îl tachinase. Subiectul era prea sensibil şi prea dureros pentru el. Şi presupusese automat că şi ea ştia asta.

*

— Am auzit că te-ai făcut de râs imediat ce te-ai întors, îi spuse bătrâna ducesă de Wrothston fără vreun preambul în clipa în care Devlin intră la ea în birou fără să bată la uşă. Îmi pare rău că am ratat momentul. Dumnezeule! Devlin, ce-i cu tine? Arăţi în ultimul hal. Cere-i valetului să te tundă fără-ntârziere!

Devlin se aplecă peste birou şi înfăşură o şuviţă de păr pe deget.

— Nu-ţi place? Vezi? E efectul vieţii la ţară. Vrei să-ţi mai povestesc şi despre alte efecte?

— Mi se pare sau eşti cam supărat pe mine, dragă băiete?

— Tot ce se poate.

— Bine, fie ca tine, acceptă ea. Haide, spunem ce alte efecte pot apărea.

— Nebunia, de pildă.

— Mie nu mi s-a întâmplat, dar cred că e posibil. Altceva?

— Însurătoarea.

— Deci John nu mă lua peste picior?! Chiar ţi-ai adus mireasă?

— I-aş spune în multe feluri, iar mireasă nu e unul dintre ele.

Lucinda St. James ridică o sprânceană căruntă.

— Deja aveţi probleme?

— Deja? N-am avut decât probleme de la bun început.

— O să-mi formez singură concluziile, că te văd cam prost dispus. Unde-i fata?

— Cred că la grajduri, răspunse Devlin ridicând din umeri.

— La ora asta? se miră Duchy. E trecut de 10 noaptea.

— Când vrea să meargă în grajd nu o interesează ora din zi sau din noapte.

Ea vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Nu mă bag.

— Nu te-nvinovăţesc, replică Devlin sec.

— Prea bine, m-ai ţinut destul în suspans. Cine-i fata?

— Fiica moşierului Penworthy.

— Măi, să fie! exclamă Duchy, iar din zâmbetul ei Devlin ghici că i se confirmase o bănuială.

— Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că o s-o iau pe roşcata asta?

— Ei, de unde era să ştiu? întrebă ea cu un aer nevinovat.

— Recunoaşte cel puţin că asta sperai.

— Da, să zicem.

— Şi de ce, mă rog?

— Am întâlnit-o acum mulţi ani.

— Am aflat, cu părere de rău.

Ea îi aruncă o privire severă, căci nu-i plăcea să fie întreruptă.

— Bun, aşadar ştii că tatăl ei a adus-o aici ca să-i cumpere unul dintre caii noştri pursânge.

— O iapă. Ia ghiceşte ce nume i-a dat?

— Un nume ridicol, îmi imaginez. Era doar o copilă pe atunci.

— Sunt de aceeaşi părere. E un nume ridicol şi de-aceea nici nu îl folosesc vreodată.

— Vrei să spui că a botezat-o… Ambrose? întrebă ducesa, cu ochii mari de surpriză.

— Chiar Sir Ambrose, ca să fiu mai exact, răspunse Devlin, iar bunica lui începu să râdă cu lacrimi. Nu văd ce-i aşa amuzant, observă el cu răceală.

— Asta pentru că eşti mai ţeapăn şi mai băţos decât era bunicul tău când avea 70 de ani. Ţi se trage de la prea multă muncă şi prea puţin timp pentru orice altceva. Tocmai asta am încercat să schimb. Problema ta e că te-ai aflat prea mult timp sub aripa lui. Dar află că nu era aşa când m-am măritat cu el, iar tu eşti mult prea tânăr ca să devii deja după chipul şi asemănarea lui.

— Nu mă consider înţepat şi băţos. Şi nici Megan nu crede aşa ceva despre mine.

— Mă bucur s-aud asta, dar era doar unul dintre motivele pentru care speram să-ţi placă fata. Mi-a făcut o impresie puternică. În toţi aceşti ani m-am gândit adesea la ea.

— Ce-a făcut aşa memorabil? A dat foc la mobilă cu temperamentul ei arzător?

Duchy zâmbi.

— N-am observat să aibă un asemenea temperament. Doar mult entuziasm şi un farmec precoce. Era o copilă încântătoare, care vorbea deschis, sincer, lucru care mi-a plăcut din cale-afară. Şi era limpede că va deveni o mare frumuseţe. Am avut dreptate?

— Da. Este fără de pereche de frumoasă, recunoscu Devlin încruntat.

— Şi care e problema? Eu n-am văzut nimic rău în încercarea de a te trimite acolo ca să o cunoşti şi, poate, să te laşi influenţat de firea ei plină de viaţă.

— Nu te prinde rolul de Cupidon, Duchy. Ai cunoscut-o pe Megan Penworthy acum şase ani, când era doar o copilă. Ai văzut-o o singură dată şi gata, ţi-ai aruncat nepotul în gura lupului. Mă dezamăgeşti.

— Cred. A lupului zici, Devlin?

— Bine, a vulpiţei.

— Înţeleg că încerci să-mi spui mai pe ocolite că fata nu e deloc cum credeam.

— Nu e câtuşi de puţin cum credeai. Sunt sigur că acea copilă pe care ai descris-o e încă acolo şi că multă lumea are ocazia să o cunoască, dar eu nu mă număr printre acele persoane.

Duchy oftă, uşor exasperată.

— Te rog să-ţi aminteşti că nu din pricina mea ai fost nevoit să dispari o vreme. Eu n-am făcut decât să profit de ocazia ivită. Adevărul este că ţi-ai petrecut aproape toată viaţa de adult convins că te vei însura cu Marianne şi că nu căutai pe altcineva. Ceea ce era perfect onorabil. Dar lucrurile n-au mers cum ai vrut şi din acel moment ar fi trebuit să începi să-ţi cauţi o altă viitoare soţie. Ai făcut asta? Nu. Erai prea prins cu ale tale şi prea îngropat în muncă, deşi ştiai prea bine că e de datoria ta să te însori şi să produci urmaşi, moştenitori ai titlului de Wrothston.

— De ce oare am impresia că am mai auzit deja de nenumărate ori acest refren? întrebă el cu răceală.

— Pentru că e de datoria mea să-ţi tot cânt acest refren, iar eu, spre deosebire de tine, sunt conştientă de datoria ce-mi revine şi mă ţin de ea.

— Spui că eu nu mi-am văzut de îndatoririle mele?

Duchy îşi pierdu răbdarea.

— Obligat-forţat! Şi dacă zici că nu-ţi place fata, de ce ai luat-o de nevastă?

— N-am zis că nu-mi place. În fine, în clipa asta chiar nu îmi place de ea, dar ce legătură are? Chit că nu-mi place, tot tânjesc după ea clipă de clipă, de fiecare dată când e în preajma mea. Şi chiar când nu e. La naiba, tânjesc după ea mereu, zi şi noapte, dacă vrei să ştii!

— O să mă prefac că n-am auzit asta.

— Pardon?

— Şi-aşa ar trebui să faci şi tu, spuse ea indignată. Te rog să-mi spui acum, până nu-mi pierd răbdarea de tot, care e problema, Devlin!

— Ea nu mă iubeşte.

Capitolul 37

— El nu mă iubeşte.

Lucinda St. James se lăsă uşor în scaun, surprinsă să

audă acele cuvinte deja familiare drept răspuns la întrebarea ei. Se aşteptase la cu totul altceva. Se aşteptase la o mostră din temperamentul iute de care pomenise Devlin sau la o atitudine rece şi indiferentă.

De frumoasă, fata era mult mai frumoasă decât se aşteptase sau decât prezisese. Dar chiar nu se aşteptase să-i dea acelaşi răspuns pe care nepotul ei i-l dăduse.

O chemase la ea pe noua ducesă de Wrothston de dimineaţă şi o primise în salonul mare, încăperea unde Devlin îşi vedea de obicei de treburile mai puţin oficiale.

Salonul era exact între apartamentele lui şi cele ale soţiei, dar bătrâna ducesă simţea deja că distanţa dintre cei doi depăşea cu mult cei zece metri, cât măsura camera pe lat.

La început Megan avusese o atitudine rezervată, lucru perfect de înţeles. Mai apoi, când depănară amintiri despre prima lor întâlnire, se relaxă suficient încât Lucinda să o întrevadă pe copila plină de viaţă pe care o ţinea minte.

Întrevăzu, de asemenea, nefericirea pe care Megan se străduia să ascundă, şi de aceea îi pusese aceeaşi întrebare pe care i-o pusese lui Devlin cu o seară înainte. Faptul că primea acelaşi răspuns era revelator.

Frământările inimii erau probleme extrem de sensibile, ce trebuiau abordate cu toată delicateţea, aşa că Lucina întrebă cu blândeţe:

— De ce crezi că nu te iubeşte?

— Dacă m-ar iubi, mi-ar spune-o, nu-i aşa? replică Megan.

— Da, aşa ar trebui.

— Ei, bine, el mi-a spus că i-am distrus viaţa. Vedeţi dumneavoastră, nu voia să se însoare cu mine. Chiar s-a străduit din răsputeri să-mi scoată ideea din cap.

— Ideea? spuse Lucinda nedumerită. Adică tu erai deja hotărâtă să te măriţi cu el?

— Cu ducele, nu cu el.

— Dar, draga mea, el e ducele.

— Ştiu asta acum, dar înainte să mă mărit cu el nu ştiam.

— Şi pe cine credeai că iei de bărbat?

— Pe un crescător de cai. Nu ştiaţi că s-a dat drept crescător de cai?

— Trebuia să se dea drept grăjdar, dar nu mai contează. Deci n-ai fost câtuşi de puţin bucuroasă că până la urmă ai drept soţ un duce în loc de-un crescător de cai?

— Bucuroasă?! exclamă Megan. M-a dus de nas. Am fost înfuriată la culme, fir-ar să fie! Vai, vă rog să mă scuzaţi… Excelenţă.

— Draga mea, de-acum suntem în familie. Aş vrea să-mi spui Duchy şi să-mi spui ce crezi cu adevărat. Să fii directă. Şi eu mai înjur din când în când, continuă ea, aplecându-se spre Megan cu un aer conspirativ. Sigur, nu în public sau când nepotul ăsta al meu mă poate auzi. Cumva i-a intrat în cap că fac totul cum se cuvine, şi-aşa ar trebui. Dacă află că şi eu înjur, n-aş mai putea să-l cert când înjură, înţelegi?

Megan zâmbi şi încuviinţă din cap, iar acela fu momentul când cele două deveniră prietene.

— Ce bine dacă m-aş fi gândit şi eu la asta! Dar lui Devlin îi face aşa o mare plăcere să se plângă de apucăturile mele proaste că ar fi egoist din partea mea să-mi îndrept purtarea.

Lucinda izbucni în râs.

— Eşti exact femeia de care are nevoie băiatul ăsta, spuse ea.

— El este de altă părere, comentă Megan, redevenind tristă şi gânditoare.

— Încă eşti supărată pe el că e duce, nu crescător de cai?

— Da. Nu. Nu ştiu… oftă ea.

— El crede că eşti încântată de titlu. Şi de grajduri.

Megan se strâmbă.

— Asta arată ce îngrămădit e. I-am spus cândva că o să mă mărit cu Ambrose St. James, dar voiam doar să-l impresionez şi să mă scutească de insultele lui, că numai în insulte mă ţinea de când venise la noi. Dar, în loc să fie intimidat şi să-mi dea pace, s-a apucat să mă întrebe de ce

l-am ales pe Wrothston. Normal că nu voiam să-i spun motivul real, pentru că nu era treaba lui. Aşa că i-am aruncat că vizitasem grajdurile şi îmi plăcuseră mult. Am crezut atunci că am încheiat subiectul.

Megan făcu deodată ochii mari, înţelegând, în sfârşit, ceva.

— Acum îmi dau seama cât de mult l-a supărat afirmaţia mea, din moment ce el era ducele în cauză.

— Puţin spus, draga mea, chicoti Lucinda. Băiatul e obişnuit ca femeile să-şi piardă minţile după el. La fel era şi tatăl lui. Şi bunicul lui. Afurisiţii de bărbaţi din neamul St. James sunt, într-adevăr, extraordinar de chipeşi. Bietul de el o fi avut un şoc să cunoască o femeie care nu doar că nu se-ndrăgosteşte imediat de el, ba chiar îl pune pe locul al doilea, după grajduri. O, Doamne, ce păcat că n-am fost acolo să-i văd faţa! Şi nici măcar nu-ţi dădeai seama ce lovitură de graţie îi dădeai!

— Da, mare păcat, căci e una dintre micile mele plăceri în viaţă, spuse Megan, foarte serioasă.

— Mă gândeam eu, zâmbi Lucinda. Dar îmi poţi spune adevăratul motiv pentru care urmăreai să te măriţi cu un duce?

Megan ridică din umeri.

— Era un motiv foarte întemeiat, deşi dumneavoastră o să vi se pară prostesc. Vedeţi dumneavoastră, am fost umilită, dată la o parte, exclusă de cea mai importantă amfitrioană a evenimentelor mondene din zona noastră, Lady Ophelia Thackeray. De doi ani aşteptam şi speram să mă invite la una dintre petrecerile ei. Degeaba. Tiffany e convinsă că Lady Ophelia mă exclude tocmai pentru afurisita asta de faţă a mea… O mai ştiţi pe Tiffany? E prietena mea cea mai bună, a venit cu mine când am cumpărat calul.

— Da, dar…

— Un alt lucru care l-a supărat pe Devlin a fost că am botezat iapa Sir Ambrose. În mintea mea fusese un compliment la adresa ducelui, căci credeam sincer că nu există pe lume un cal mai bun ca al meu. Devlin n-a luat-o

ca pe un compliment.

— N-avea cum, spuse Lucinda sec.

— Aşa, deci Tiffany e sigură că Lady O. nu mă invită la seratele ei pentru că are trei fete de măritat. Bun, înţeleg, dar când toată lumea din oraş primeşte o invitaţie şi doar eu nu, sau când toată lumea a fost măcar o dată invitată la un eveniment de-al ei, în afară de mine, înseamnă că e ceva în neregulă cu mine. De-aceea am decis să mă mărit cu cineva cu un titlu mai important decât al ei – este contesă de Wedgwood – şi să îi dau peste nas. Ştiu că poate vi se pare că sunt răzbunătoare şi meschină… chiar aşa par, nu? Dar atunci eram supărată şi rănită.

— Dar de ce te-ai gândit să te măriţi tocmai cu Devlin?

— Era cel mai important lord la care mă puteam gândi şi da, într-adevăr, îmi plac grajdurile lui. Dar era doar un scop la care tindeam. Voiam să îl cunosc mai întâi, să mă îndrăgostesc de el. La partea cu îndrăgostitul nu voiam să facem rabat, nici eu, nici Tiffany, nici conştiinţa mea. Nu aveam de gând să-mi distrug viaţa doar ca să o pun la locul ei pe Lady O. Nu voiam să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubeam sau pe care nu simţeam măcar că am să-l pot iubi, indiferent de titlu. Bineînţeles că nu am văzut niciun motiv să-i spun toate astea lui Devlin. Numai că el a decis să-mi scoată din cap ideea de a-l alege pe el.

— Şi cum a făcut asta fără să-şi dezvăluie identitatea?

— Mi-a spus că ducele este un crai şi un seducător de fecioare nevinovate.

— Nici vorbă! spuse ducesa hotărâtă.

— Aşa am zis şi eu. Sigur, nu îl cunoşteam, nu îl întâlnisem în viaţa mea, şi totuşi îi luam apărarea. Ei bine, Devlin a făcut un plan menit să mă convingă de spusele lui. A apărut la un bal mascat unde mă dusesem. A apărut sub propria identitate, cea de duce, şi mi-a propus să-i fiu amantă.

— Nu cred!

— O, ba da!

— Dar nu-i stă deloc în fire să facă aşa ceva.

— Mă tem că trebuie să vă contrazic. Şi asta a fost doar una dintre numeroasele insulte pe care mi le-a adresat. Apoi, când m-am întors de la bal şi i-am povestit ce se întâmplase, a făcut pe miratul – el, crescătorul de cai – când i-am zis că-n viaţa mea nu vreau să îl mai văd pe duce.

Lucinda aproape că rămase fără cuvinte.

— Iartă-mă că te întreb, dar cum de-aţi ajuns din acel punct la altar?

— E doar vina mea, deşi n-aş recunoaşte-o niciodată de faţă cu el. Dar adevărul e că, fără să vreau, fără să îmi dau seama, l-am instigat să mă seducă. Din cauza curiozităţii mele afurisite. Partea cu sărutul a fost atât de plăcută că nu mi-a mai păsat ce urmează. Şi nici lui nu i-a păsat. Aşa a zis. De fapt, i-a displăcut atât de mult că mi-a spus că vom fi căsătoriţi doar de faţadă, doar cu numele.

Ultimele fraze o făcură pe Lucinda să-şi depăşească rapid jena provocată de dezvăluirile intime ale lui Megan.

— Al naibii să fie! Nu poate face aşa ceva! E responsabilitatea lui să aibă moştenitori. Şi n-o să-i poată avea dacă nu… Dacă nu…

— O să poată, de fapt, dacă pruncul pe care-l port va fi băiat. Nu v-a spus că sunt însărcinată şi că de-aceea a trebuit să ne căsătorim?

— Nu. Blestematul o fi uitat să-mi pomenească de acest amănunt neînsemnat.

Capitolul 38

La două zile după vizita la grajduri, Megan constată că Devlin trimisese după Sir Ambrose şi-l adusese la Sherring Cross. Era bucuroasă să-şi revadă calul mult iubit, dar şi mai bucuroasă că avea un pretext să-l caute pe Devlin şi să îi mulţumească.

Nu ar fi trebuit să aibă nevoie de un pretext ca să-i vorbească soţului ei, dar asta simţea.

De când veniseră, îl văzuse foarte rar şi îi vorbise încă şi mai rar. În seara precedentă luaseră masa singuri, căci Duchy, în mod ciudat, nu îşi făcuse apariţia. Fuseseră aşezaţi fiecare într-un capăt al mesei lungi de şase metri, lucru care în niciun caz nu încuraja conversaţia. Megan remarcase schimbarea lui Devlin – ţinuta elegantă, postura corectă şi mişcările calculate şi precise. Intrase perfect în pielea ducelui. Sau aproape perfect, pentru că i-ar fi prins bine o tunsoare.

La micul dejun, Duchy se plânsese că nu se tunde doar ca să îi facă ei în ciudă. Megan, în schimb, îl prefera aşa, ca să nu uite că el era bărbatul cu care se măritase. De parcă ar fi putut să uite!

Seara trecută apucase să îi spună un singur lucru înainte ca fiecare să se îndrepte spre propriul dormitor. Două ore de tăcere politicoasă la masă îi tociseră rău nervii. Pe de altă parte, încă nu se simţea în stare să-l atace pe duce, aşa că spusese:

— Acum e clar de ce mi-ai părut un crescător de cai atât de nereuşit. Data viitoare când te dai drept un membru al clasei muncitoare, renunţă la cămăşile bune şi la aroganţă.

Se culcase regretându-şi cuvintele, cu atât mai mult că unica lui reacţie fusese să ridice din sprâncene. Ca să o exaspereze, evident.

Dar poate că bunica lui avea dreptate. Megan îi spusese că Devlin pe care îl cunoştea ea era certăreţ, dezagreabil şi lipsit de respect şi aflase cu acel prilej că Devlin St. James nu era câtuşi de puţin aşa şi că o asemenea purtare făcuse parte din rolul pe care îl jucase.

Megan spera din tot sufletul că lucrurile nu stăteau aşa, pentru că Devlin cel manierat şi serios alături de care luase cina era cumplit de plictisitor. Cu toate astea, trebuia să facă un efort să se înţeleagă şi să înceteze să-l provoace să intre în starea tristă şi neplăcută în care se afla ea. Aşa că era bucuroasă că se ivise prilejul de a-i vorbi. Avea să fie drăguţă şi amabilă cu el. Avea să-i ofere o ramură de măslin, în semn de pace. Era soţul ei la bine şi la rău. Şi era

deja obosită de atâta rău.

Megan intră în casă pe o uşă laterală unde holurile erau aproape labirintice, dar dădeau toate înspre corpul principal unde îşi avea Devlin biroul. Aproape că ajunsese când auzi o voce care îi păru cunoscută. Şi din cale-afară de furioasă.

— ...şi degeaba-mi spui că nu e aici când ştiu prea bine că e. Am oameni care au spionat casa zi şi noapte şi mi-au spus exact când s-a întors, aşa că dă-te din calea mea, John!

Megan îşi făcu apariţia la momentul potrivit ca să vadă cum Devlin deschise uşa biroului şi întrebă calm:

— Pe mine mă cauţi, Freddy?

— Ai ieşit în sfârşit din ascunzătoare? strigă Frederick Richardson. Şi unde-ai fost, mă rog, de nu ţi-au dat de urmă o sută de iscoade? În America?

— Ar trebui să mă cunoşti mai bine. N-am să mă lupt din nou cu răul de mare doar ca să-ţi apăr ţie pielea.

— Poftim?! exclamă indignat marchizul de Hampden. Să nu uităm cine pe cine vrea să împuşte!

— Deci ţi-ai adus pistolul?

Devlin arăta o lipsă de interes care o alarma pe Megan.

— Da, pentru Dumnezeu... era pe-aici, pe undeva...

Freddy începu să se caute prin numeroasele buzunare, iar Devlin profită de ocazie. Se apropie şi-i trase un pumn care îl luă complet prin surprindere pe prietenul lui şi mai că îl trânti la podea.

— Cred că-ţi eram dator cu asta, spuse Devlin, dând în sfârşit dovadă de ceva emoţie, de satisfacţie, mai precis.

— Ba pe naiba!

— La naiba să te duci tu! Nici nu-ţi imaginezi cât de mult m-au costat acuzaţiile mincinoase ale surorii tale şi încăpăţânarea ei. N-aş fi fost nevoit să mă ascund în fundul Devonshire-ului dacă n-ar fi trebuit să-ţi dau timp să te potoleşti. Tu şi temperamentul tău de doi bani... Deci din cauza ta sunt atât de nefericit şi distrus acum. Mulţumesc!

După acea autentică manifestare de emoţie, Devlin se

întoarse în birou, trântind uşa.

— Despre ce naiba vorbeşte? întrebă Freddy.

— N-aş şti să vă spun, domnule, dădu John răspunsul potrivit.

Apoi îl strică adăugând:

— E posibil să se refere la dificultăţile pe care le întâmpină în adaptarea la viaţa de bărbat căsătorit.

— Căsătorit? S-a însurat?! exclamă Freddy şocat. Nu cred!

— Vă asigur, domnule, că…

Freddy nu-l mai aşteptă să-şi termine fraza şi intră neinvitat în biroul lui Devlin. Megan se întoarse şi dispăru neobservată. O durea cumplit să ştie că nu doar îi distrusese lui Devlin viaţa. Îl şi făcea profund nefericit.

— Cum îndrăzneşti să te însori, când sora mea…

— A minţit, Freddy, i-o tăie Devlin care tocmai îşi turna un pahar mare de brandy. Când o să-ţi intre asta-n capul ăla tare? Dumnezeule, au trecut deja două luni!

Se mai gândi şi lăsă paharul neatins luând, în schimb, sticla cu el şi punând-o pe birou.

— Deci Sabrina încă nu a recunoscut că totul a fost o invenţie de-a ei?

— O invenţie? Fata susţine în continuare că ai sedus-o.

— Oare de ce a… Duchy îmi spunea că nu s-a măritat încă. Dacă vrei să-mi spui că aşteptaţi să fac „ce se cuvine” şi să mă însor cu ea, te pocnesc din nou.

Freddy gemu şi-şi frecă uşor falca, apoi se trânti într-un fotoliu.

— Aş prefera să nu mai dai în mine. Şi să ştii că nu aşteptam să o ceri. I-am găsit un mire. Carlton e înglodat în datorii, dar e un tip plăcut. Urmau să se căsătorească discret săptămâna viitoare.

— Urmau?

— Săptămâna trecută Sabrina a pierdut copilul, aşa că a anulat nunta.

— L-a pierdut? se încruntă Devlin. Deci chiar era… la stai! Ai văzut când s-a întâmplat? Sau ştii doar ce ţi-a zis

ea?

— Ştiu doar ce mi-a zis, şi să ştii că era distrusă de durere.

— Femeile sunt capabile să plângă la comandă. Încă n-ai înţeles?

— Eşti cinic! protestă Freddy. Dev, n-am niciun motiv să nu o cred.

— În afară de acela că sunt prietenul tău cel mai bun şi că ţi-am jurat că nu am atins-o!

— Dar e sora mea, fir-ar să fie! Ce-ai fi făcut în locul meu?

— Nu m-aş fi grăbit să-i dau crezare unei fete cunoscute pentru farsele şi glumele nu tocmai bune. Ştii bine că aşa e Sabrina. Şi aş fi avut mai multă încredere în prietenul meu, care nu obişnuieşte să seducă fete inocente… sau, cel puţin, nu obişnuia, mormăi Devlin.

— Ia stai! Pe cine-ai mai sedus?

— Nu pe sora ta pe care, că veni vorba, o strâng de gât dacă o mai văd vreodată. Cât despre tine… mă gândesc să te provoc eu la duel.

— Am senzaţia că mă învinovăţeşti pentru ceva de care nu am habar.

— Hai să te luminez, se oferi Devlin. Din cauza ta am fost nevoit să mă ascund la un conac de ţară unde am cunoscut o fată nepământean de frumoasă, şi de-atunci viaţa mea a devenit un iad.

— Ba te rog! interveni Freddy. *Eu* am cunoscut recent o fată nepământean de frumoasă şi nu mi-o mai pot scoate din cap. Chiar mă gândesc serios să mă întorc la Hampshire şi să o curtez.

— La Hampshire? Frumoasa ta are cumva părul roşcat şi ochii albaştri precum cerul nopţii?

— De unde dracu’ ştii?

— Ia-ţi gândul de la ea. N-o să-i faci nicio curte. E deja măritată. Cu mine.

— Nu-i amuzant, Dev.

— Ţi se pare că râd?

— De domnişoara Penworthy vorbeşti?

— Chiar ea.

— Bravo! Şi te plângi? Ar trebui să îmi mulţumeşti.

— Pentru că mă dispreţuieşte şi-i plac doar caii mei?

— Măcar are gusturi bune. Şi mie-mi plac caii tăi.

Devlin privea în gol.

— Serios acum, nu poate fi atât de rău, continuă Freddy.

— S-o crezi tu!

Şi Devlin începu să îi povestească exact cât de rău era.

Capitolul 39

Situaţia devenise insuportabilă. Era limpede că Devlin o evita. Megan îşi dăduse seama de atâta lucru în mai puţin de-o săptămână de la instalarea la Sherring Cross. Abia dacă îl vedea, şi atunci în trecere. După acea cină tăcută în doi, el nu-şi mai făcuse apariţia la masă. Iar când se întâlneau, era dezgustător de politicos. În acele momente, lui Megan îi venea să-l lovească pentru a-l vedea reapărând pe vechiul Devlin. Spera că bărbatul pe care îl cunoscuse nu fusese doar o plăsmuire, nu fusese doar un rol. Noul Devlin o intimida prea tare. Nu avea curaj să înceapă o confruntare cu el, de teamă că se va simţi exact ca un copil.

Situaţia era, fără doar şi poate, insuportabilă. Noapte de noapte, Megan adormea plângând. Ştia că Devlin nu o poate auzi. Însă şi el era nefericit, la fel de nefericit ca ea. Auzise asta cu urechile ei. Şi se străduia la fel de mult ca ea să îşi mascheze nefericirea.

Situaţia era, categoric, insuportabilă, dar Megan realiză într-un final ce avea de făcut. Îl auzise pe Devin povestindu-i lui Duchy că Sabrina, sora lui Freddy, pretindea că pierduse copilul. Aşa îi venise ideea de a-i spune şi ea lui Devlin că a pierdut sarcina. Nu avea să-i fie uşor să spună o asemenea minciună, căci gândul la o

asemenea tragedie o făcea să lăcrimeze. Dar în acest fel s-ar fi găsit o rezolvare pentru problemele lor, iar el ar putea cere anularea căsătoriei. Nici măcar vocea conştiinţei n-o făcu să se răzgândească. Şi, odată luată decizia, nu era timp de pierdut, mai ales că Duchy făcea pregătiri să organizeze un mare bal în care să anunţe oficial căsătoria lui Megan cu Devlin. Era important pentru bunica lui Devlin să dea acea petrecere, căci se plânsese că nu avusese ocazia să se ocupe de organizarea nunţii lor. Megan trebuia să treacă la fapte înainte ca Duchy să înceapă să trimită invitaţiile. Cu cât ştia cât mai puţină lume despre existenţa ei, cu atât mai uşor îi va fi lui Devlin să-şi continue viaţa, iar ei, să nu se mai îndrăgostească prosteşte de bărbaţi care nu există cu adevărat.

În acea seară, Megan aşteptă în salon până când îl auzi pe Devlin intrând în camerele lui, direct din hol. Apoi mai aşteptă până auzi că valetul plecase. Abia atunci începu să plângă tare. În câteva secunde, uşa ce despărţea camerele lui de salon se deschise, iar Devlin se apropie grăbit de ea.

— De ce plângi?

— Nu… nu plâng… bâigui Megan.

Acum, că îl simţea atât de aproape de ea, nu mai putea gândi limpede.

— Nu-i nimic, continuă ea. Pleacă!

— Megan!

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta! strigă ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Am încercat să nu mă gândesc, pentru că de fiecare dată mă apucă plânsul. Dar cred că trebuie să afli, totuşi.

— Ce să aflu?!

— Am pierdut copilul.

Urmară câteva clipe de tăcere absolută, după care Megan începu să plângă şi mai tare. Nu avea putere să îl privească. Iar dacă i-ar fi spus o vorbă bună, avea să înceapă să plângă de-adevăratelea.

— Vreau dovada, spune el într-un sfârşit. Mai sângerezi?

Ea păli. Nu-şi imaginase vreo clipă că el n-ar crede-o. Din fericire, el nu-i văzu reacţia, pentru că Megan avea în continuare faţa acoperită. Decise să improvizeze.

— Nu s-a întâmplat acum, ci pe drum, când ne întorceam din Scoţia. Nu ţi-am spus până acum pentru că… pentru că am fost în stare de şoc. Eşti atât de insensibil că nici nu ai observat?

— Ai fost, ce-i drept, neobişnuit de… tăcută…

Un cuvânt elegant pentru a descrie actuala ei lipsă de energie, de dispoziţie, şi absenţa ieşirilor temperamentele. Dar îl spusese pe un ton atât de sec că Megan simţi că ceva nu era tocmai în ordine. Fie nu o credea, fie… oare se gândea că nu existase niciun copil, de la bun început, şi că ea îl minţise ca să o ia de nevastă?

— De ce nu-mi dai pace? Nu vezi că sufăr?

— Credeam că vei fi uşurată.

Ea icni, şocată de ce-i auziseră urechile, şi ridică privirea.

— Am dorit acel copil!

— Ba nu.

— Nu-mi spune tu că nu l-am dorit. Ştiu mai bine decât tine.

— Megan, e limpede că nu a fost niciun copil, oftă el. A fost o greşeală.

— Nu asta e ideea.

— O să avem alţii.

— Ba nu!

În acel moment, Megan începu să plângă cu adevărat, căci simţea că are motive să verse lacrimi amare. Expresia de pe chipul lui se schimbă. Era îngrijorat.

— Megan…

— Nu mă atinge! strigă ea când o trase la piept.

— Megan, te rog, nu…

— Te urăsc! ţipă ea, cu faţa înlăcrimată lipită de gâtul lui, agăţându-se de halatul lui. Nu ştii deloc ce vreau. Poate n-am vrut copilul la început, dar acum îl vreau.

Nici nu îşi dădu seama că vorbea despre sarcină la timpul prezent.

— Îmi pare rău. Spune-mi ce pot să fac.

— Nimic. Nu poţi să faci nim... Ţine-mă-n braţe, Devlin.

O strângea tare în braţe, după ce la început o bătuse stângaci pe spate. O strângea puternic, ferm, fără nicio intenţie de a o îndepărta. Iar ea profită de ocazie. Ştia că poate n-o va mai îmbrăţişa niciodată astfel, indiferent de situaţie, şi-şi dorea cu disperare să-i simtă braţele în jurul ei pentru ultima dată. Şoaptele şi cuvintele de consolare pe care i le spunea la ureche fură înlocuite treptat de sărutări pe tâmple, pe frunte, pe obrajii înlăcrimaţi. Megan era deja cât se poate de conştientă că profita de situaţie, dar nu-i păsa. Încă puţin, Doar puţin. Şi nu va mai cere altceva.

Deodată, îşi simţi pe buze gustul lacrimilor, căci buzele lui le atinseră pe ale ei, la început din întâmplare, apoi din nou şi din nou, iar când simţi că ea nu protestează, el începu să o sărute tot mai intens. Megan îl apucă de marginile halatului, ca să nu-l lase să se desprindă de ea. Dar el nu avea nicio intenţie să se desprindă. Cu un geamăt adânc, îşi strecură limba printre buzele ei, înăbuşind propriul ei geamăt. Senzaţiile ameţitoare pe care i le provocaseră mereu săruturile lui reveniră, mult mai intense după o absenţă atât de îndelungată. Megan uită de planurile pe care le urzise, uită că trebuie să fie necăjită şi de neconsolat. Grijile dispărură ca prin farmec. Nu mai putea gândi, nu mai putea vedea, nu mai auzea decât incredibila simfonie a simţurilor. Dintr-odată îşi dădu seama că era întinsă pe ceva moale şi că nu mai avea haine pe ea. Iar trupul lui fierbinte îl acoperea pe al ei. Îşi dădu seama de toate acestea ca prin vis, căci Devlin continua să o farmece cu atingerile şi săruturile care n-o lăsau să gândească.

Ce începuse ca o încercare de a o consola se transformase în pasiune pură. Mâinile lui nu o mai mângâiau ca să o liniştească, ci semănau limbi de foc peste tot pe unde o atingeau. Şi o atingeau chiar peste tot, aţâţând, încântând, provocându-i fiori de încântare pe gât, pe sâni, pe pântec şi apoi mai jos, în locul devenit centrul

universului ei, locul care tânjea după atingerea lui. Iar el nu dezamăgi o clipă. Degetele lui o mângâiară, o făcură să geamă, să scâncească, să ofteze, să îl dorească, să îl dorească fierbinte, intens, imediat. Şi chiar în clipa în care nu credea că va mai putea îndura, bărbăţia lui o umplu şi se avântă până în profunzimea ei, cu mişcări prelungi şi înnebunitoare. Megan simţi apoi o explozie a simţurilor, simţi cum milioane de fiori îi scuturau trupul, electrizant. Părea că nu se mai termină şi fiecare mişcare de du-te-vino îi provoca spasme delicioase până când plăcerea supremă îl cuprinse şi pe el, copleşindu-l.

Şi când amândoi rămaseră îmbrăţişaţi şi epuizaţi, Megan nu-şi dorea decât să prelungească starea, să savureze languros fiecare senzaţie. Ce bine dacă prima dată ar fi fost la fel de... Prima dată?!

Megan făcu ochii mari.

— Fir-ar să fie, Devlin! De ce ai făcut dragoste cu mine?

Întrebarea era atât de absurdă că justifica perfect tonul rece cu care el îi răspunse, în timp ce se ridica.

— Te consolam în cel mai vechi şi eficient mod pe care-l ştiu.

— Ai distrus totul! Acum n-ai să mai poţi anula căsătoria!

Felul în care se ridică, cu mişcări abrupte şi parcă ţepene, arăta clar că se supărase. Iar când îşi puse halatul şi se întoarse să o privească, ea constată că presupunerea îi fusese corectă. Ochii îi scăpărau de furie. Era cât se poate de mânios. Megan căută ceva cu care să se acopere, căci simţea nevoia unui scut imaginar care s-o apere de săgeţile din privirea lui. Nu găsi nimic. Făcuse dragoste cu ea pe canapeaua din salon, iar hainele ei erau îngrămădite la câţiva metri.

— Asta urmăreşti? Anularea?

— Desigur, spuse ea încurcată. Asta vrei, nu?

— În clipa asta nu mi-aş dori nimic mai mult. Dar, aşa cum ai spus şi tu, e prea târziu acum.

— Nu şi dacă... uiţi ce s-a întâmplat.

— O, nu, draga mea, n-am de gând să uit asta, răspunse el cu răceală. Şi ai putea să rămâi grea din nou.

— Nu cred că se poate întâmpla de două ori la rând, replică ea, dându-şi seama, pe măsură ce vorbea, că va fi nevoită să-l anunţe că încă e însărcinată, că nu pierduse copilul.

— Atunci, răzgâiato, uite cum se pune problema, şi cred că ţi-e cunoscută. Te-ai pricopsit cu mine mână când moartea ne va despărţi, şi n-am de gând să îţi fac bucuria de a muri prea curând.

— Bună atitudine, ce să spun! strigă, în timp ce el se îndrepta spre uşă.

Chiar înainte să iasă din salon, Devlin se întoarse spre ea pentru o ultimă replică.

— Să ştii că o afurisită de anulare te-ar lăsa fără titlul de ducesă.

— Ştiu, om prost ce eşti! răspunse ea, dar Devlin deja trântise uşa după el.

Capitolul 40

A doua zi, Devlin plecă la Londra dis-de-dimineaţă. Megan află de plecarea lui când Duchy i se alătură pentru micul dejun. Dimineaţa coborau să ia masa în salonul mic, care era mult mai intim şi plăcut decât cel mare. Nuanţele de lavandă ale pereţilor şi mobila trebuiau schimbate, totuşi. Megan se gândea că probabil ar trebui să ia în calcul astfel de modificării, din moment ce luase hotărârea să rămână la Sherring Cross, dar nu prea dorea să cheltuiască banii lui Devlin.

— Nu veţi sta despărţiţi prea mult, o informă Duchy. Pornim şi noi spre Londra.

— Da?

— Da. I-am spus lui Devlin că te duc la cumpărături. Ar fi trebuit să îşi întârzie un pic plecarea şi să ne însoţească, dar s-a grăbit s-o ia din loc când i-am spus. N-

are importanţă, ne vom revedea cu el la casa noastră din oraş.

— L-am pus pe fugă, dar bietul om tot nu poate scăpa de mine.

— Sunt doar supoziţii. A stat departe de munca lui mult timp. Ştii că bărbaţii sunt pasionaţi de munca lor.

— Mă dispreţuieşte acum.

— Noaptea trecută nu te dispreţuia câtuşi de puţin.

— Bun, m-a plăcut suficient cât să facă dragoste cu mine. Dar n-a fost ceva intenţionat. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Şi de ce nu te ocupi să se mai „întâmple” şi altă dată?

— Pentru că n-ar rezolva nimic.

— Dar nici de stricat n-ar strica.

— …cel puţin 30 de rochii, pentru început, spunea Duchy. Şi, desigur, o rochie nouă de bal.

Megan spera că nu pierduse prea mult din discuţie.

— Duchy, n-am nevoie de o garderobă nouă. Deja am trimis după restul lucrurilor mele de-acasă şi te asigur că am o garderobă cuprinzătoare.

Duchy flutură uşor din mână.

— Nu există garderobă prea mare. Iar după anunţul oficial de la bal o să ai o mulţime de vizitatori. Ducesa de Wrothston trebuie să se îngrijească de imaginea sa. N-ai văzut ce dulapuri ai?

Megan chiar se întrebase de ce acea încăpere era atât de mare.

— Bine, acceptă ea nemulţumită.

— Aşa. O să te las să-ţi alegi şi să ţi se ia măsurile. Pe mine deja mă plictisesc prea tare lucrurile astea. Îmi imaginez că ştii deja ce culori îţi vin bine. Sper că nu-ţi place rozul.

Duchy părea sincer îngrijorată, aşa că Megan se grăbi să o liniştească.

— Rozul îmi scoate pistrui.

Bătrâna făcu ochii mari.

— Nu ştiam că-i posibil.

— Chiar nu e.

— Obrăznicătură! chicoti Duchy.

În schimb, Megan începea să îşi facă griji.

— O să fie o problemă părul meu, nu-i aşa? Devlin spune că are o culoare de ferească-Dumnezeu. Mi-a zis cândva că ducele – şi se referea la el, deşi pe atunci nu ştiam asta – n-ar accepta să fie văzut în public cu o roşcată. Dacă ţin bine minte, a spus chiar aşa: „O femeie cu cel mai nepotrivit păr lăsat de Dumnezeu pe pământ”.

Duchy oftă. Pare-se că dragostea îi idiotizase nepotul.

— Nu-i nimic în neregulă cu părul tău, copilă. Mie mi se pare minunat. Şi nu mă îndoiesc o clipă că Devlin gândeşte la fel. Dacă n-a spus-o a fost, probabil, dintr-o reacţie stranie. Cred că dacă îi spui că vrei să te vopseşti se va împotrivi.

— Nu-i o idee rea!

— Atunci o să-i spun.

— Vreau să spun că nu-i o idee rea să îl vopsesc.

— Să nu îndrăzneşti! o mustră Duchy. Dacă o faci, o faci dintr-un motiv absolut nepotrivit şi ştii asta foarte bine.

Megan nici nu încercă să nege.

— Dar el va fi mulţumit, nu?

— O să fie mulţumit doar dacă-i mărturiseşti că îl iubeşti.

— Dacă ce?!

Duchy îşi făgăduise că nu se va implica, aşa că ridică din umeri.

— Era doar o idee.

Aceeaşi idee pe care o avea şi conştiinţa lui Megan.

— Şi de ce nu-i mărturiseşti?

— Ştii bine de ce. Ar râde de mine şi nu i-aş ierta-o.

— Poate vechiul Devlin ar râde, dar cel nou ar…

— Ia zi, ce-ar face?

— Nu ştiu.

— Nici eu, dar n-am de gând să mă pun într-o situaţie ridicolă doar ca să aflu.

— Dar ceva – ceva tot trebuie să faci. Pentru început, îi poţi oferi un armistiţiu în dormitor şi vezi unde-o să ducă.

— O să mă gândesc la asta.

— Nu mai bine nu te mai gândeşti şi treci pur şi simplu la fapte?

— Uşor de zis. Nu eşti tu în postura de a te confrunta cu un refuz. De a fi respinsă.

— Adevărat. Dar nici nu sunt laşă, iar una dintre noi clar dă dovadă de laşitate. Sau poate-ţi place cum stau acum lucrurile între voi?

Megan suspină. Îi displăcea profund când conştiinţa ei avea dreptate.

La două zile după sosirea la reşedinţa londoneză a familiei St. James, Devlin dădu buzna în garderoba lui Megan, înainte de cină. Camerista se sperie atât de rău că o luă la fugă fără să mai aştepte să i se spună să plece. Megan era, la rândul ei, speriată, când soţul ei spuse, fără vreo introducere şi pe un ton ce nu admitea să fie contrazis:

— Nu îţi dau voie să-ţi vopseşti părul.

Uitase că Duchy urma să-i spună asta. Şi era clar că făcuse bine să nu treacă la fapte. Era prima dată când îl vedea pe Devlin de la sosirea la Londra, căci avea un program de lucru absolut revoltător. Conştiinţa ei nu avea de gând să o lase să dea înapoi după ce luase decizia de a-şi controla izbucnirile şi de a-l face pe individ să o placă. Aşa că îi zâmbi şi îi reaminti:

— Dar ziceai că nu îţi place părul meu.

Zâmbetul îl luă prin surprindere şi îi trezi bănuielile.

— A ajuns să-mi placă, răspunse el cam cu ciudă.

— Dar nu e la modă, nu e potrivit.

Nu-i plăcea deloc să-şi audă propriile replici.

— Ducesa de Wrothston nu urmează moda, ci o dictează.

— Dar n-aş vrea să te fac de râs în public. Şi oricum părul meu nu se potriveşte deloc cu rochia roz de bal pe care mi-am ales-o.

— O, Doamne...

Ea se prefăcu a nu-l fi auzit.

— Mă gândeam la negru. Da. Blondul este banal, prea

îl poartă toată lumea.

— Dacă vopseşti fie şi o şuviţă de pe capul ăsta superb, o să te pun din nou pe genunchi şi te plesnesc la fund. Şi ştii bine că nu-s ameninţări deşarte!

— Cum spui tu, Devlin.

— Vorbesc serios, Megan! continuă el, intrigat de obedienţa ei.

— Ştiu.

Megan îi zâmbi din nou. Când venise în apartamentele ei, se aşteptase la o ceartă de zile mari. Chiar simţea nevoia, după felul în care se încheiase cea mai recentă întâlnire dintre ei. Dar iat-o că nu îi dădea satisfacţia unei înfruntări. Se purta complet diferit de acea Megan pe care o ştia atât de bine.

Probabil voia ceva. Găsise oare o nouă cale de a ieşi din căsnicie? La naiba! Se înfuria de fiecare dată când îşi amintea de afurisita ei de idee de a anula căsătoria. După ce făcuse dragoste cu ea, lucru la care tânjise atâta vreme, şi după ce remarcase că şi pentru ea fusese incredibil de plăcut, la fel cum fusese pentru el, Devlin îşi dăduse seama că, vorbindu-i despre anulare, Megan demonstrase cât de mult îl dispreţuia. Îl dispreţuia într-atât încât era gata să renunţe la titlul pe care şi-l dorise cu atâta patimă.

Dar de ce nu-l împiedicase să-i distrugă planul? Din curiozitate? Se tot întrebase cum să facă să îi transforme curiozitatea într-o vulnerabilitate, să i-o întoarcă împotriva ei. Sau poate reuşise deja, fără să îşi dea seama? Sau poate pasiunea o prinsese în mreje şi o făcuse să uite temporar de acel scop. Ar trebui să-i spună că nu i-ar fi acordat favorul de a anula căsnicia nici dacă nu făceau dragoste atunci, în salon. Poate aşa ar ajunge să se certe. Deschise gura, pregătit de înfruntare. Dar chiar atunci ea se întoarse cu spatele. Avea rochia închisă doar până la jumătate şi îl întrebă peste umăr:

— Dacă tot eşti aici, iar camerista nu e, eşti amabil să-mi închei rochia?

— Aş prefera să o deschei, se auzi el spunând, spre oroarea sa.

Ea se întoarse spre el, mirată.

— Acum?

— Oricând.

— Prea bine.

Îl înşela auzul?

— Ţi-a plăcut aşa de mult că te vei mulţumi cu mine?

— Doar cu tine, şopti ea, roşind.

Era normal să spună asta. Era soţul ei. Dar Devlin nu avea de gând să-şi facă sânge rău doar pentru că nu îi înţelegea scopul. Făcu dragoste cu soţia lui chiar acolo, în garderobă. Mai întâi la repezeală, de teamă că ea se va răzgândi. Apoi încet, languros, pe îndelete, când deveni sigur că nu avea să se răzgândească.

Într-o bună zi, trebuia însă să încerce să se iubească şi într-un pat, ca oamenii.

Capitolul 41

Noua lor relaţie adusese multe schimbări între ei. Printr-o înţelegere reciprocă, dar tacită, instituiseră un armistiţiu pentru momentele când făceau dragoste. Era o idee neobişnuită, dar funcţiona de minune. Devlin venea noaptea la ea în cameră şi, fără să scoată o vorbă, Megan se cuibărea în braţele lui. Ajunsese să înţeleagă că, în ciuda părerii despre ea, ca persoană, era înnebunit după trupul ei. Iar ea era, la rândul ei, fascinată de al lui. Nu-şi impuseseră să tacă, ci doar să discute lucruri serioase. Voiau ca nimic să nu îi tulbure în acele momente de care amândoi aveau nevoie şi care deveniseră o necesitate. Când nu erau în dormitor, se purtau de parcă abia s-ar fi cunoscut. El n-o mai evita în mod deliberat. Ea nu mai căuta căi prin care să-i facă reproşuri când o deranja ceva. Erau tot mai în largul lor când îşi vorbeau. Îşi puneau întrebări despre trecut şi răspundeau fără cea mai mică ezitare.

Atitudinea lui de superioritate nu mai era la fel de

evidentă, deşi nu dispăruse întru totul. Era totuşi ducele de Wrothston, nu vreun crescător de cai. Nu mai ridica tonul la ea. Iar ea continua să îl uimească zâmbindu-i aproape mereu.

Începeau să se înţeleagă.

Dar nu era suficient.

Megan ştia că trebuie să-i spună că minţise în legătură cu pierderea sarcinii. Spera să-l facă să înţeleagă de ce minţise. Şi trebuia să îşi facă suficient curaj să îi spună că-l iubeşte. Ştia că nu va putea să fie drăguţă cu el pe termen indefinit, cel puţin nu tot timpul, şi că nu va putea să îşi cumpănească fiecare cuvânt ca să nu provoace vreo ceartă. Nu îi stătea în fire, pur şi simplu, să îşi controleze mereu emoţiile.

Şi încă îl voia înapoi pe crescătorul de cai. Pe Devlin al ei.

— Nu-mi vine să cred că totul a ieşit exact cum ai plănuit! îi spuse Tiffany pe un ton vesel, în timp ce se plimbau prin Hyde Park.

Era la Londra doar de o zi, cu ocazia nunţii ce avea loc peste o săptămână.

— Te-ai măritat cu ducele. Îl iubeşti, iar el te adoră.

— Am reuşit două lucruri din lista de trei. Nu-i rău, Tiff!

— Ce vrei să spui?

— Înseamnă că nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că şi Devlin mă iubeşte.

— Normal că te iubeşte, insistă Tiffany. Nu se poate altfel. Doar s-a însurat cu tine, nu?

— Da, dar nu dintr-o mare dragoste, spuse Megan, privind spre lac. E ceva ce nu ţi-am mărturisit când ţi-am scris, Tiff, continuă ea după o scurtă ezitare. Voi avea un copil.

— Vai, dar e o veste minunată!

— Acum, da, dar când am aflat, n-am fost atât de convinsă, pentru că pe-atunci nu eram măritată.

Tiffany se opri.

— Dar… Doamne, vrei să spui că ai fost nevoită să te

măriţi?

Megan simţea că nu-şi poate privi prietena în ochi.

— Da.

— Nu-i de mirare că nu eşti sigură de afecţiunea lui. Dar sunt sigură că de atunci până acum ţi-a spus că te iubeşte.

— Nici măcar o dată.

— Atunci… ce spune când tu-i spui că îl iubeşti?

— Nu i-am spus niciodată.

— Stai aşa. Tocmai mi-ai mărturisit că îl iubeşti.

— Ţie, nu şi lui.

— Megan! Dar de ce?

— Ştiu că scrisoarea pe care ţi-am trimis-o a fost lungă, dar nu conţinea nici pe jumătate tot ce s-a întâmplat, Tiff.

Megan îi povesti prietenei sale totul, de la cap la coadă.

— Deci înţelegi acum de ce nu îndrăznesc să-i fac declaraţii. Armistiţiul nostru neobişnuit este extrem de plăcut şi nu vreau să fac nimic ce-ar putea schimba lucrurile.

Obrajii lui Tiffany erau aproape la fel de roşii ca pletele lui Megan.

— Şi zi… e chiar atât de plăcut?

— Mai mult decât plăcut, răspunse Megan, continuându-şi plimbarea şi salutându-i din când în când pe domnii care se opreau şi îşi scoteau pălăria, ignorându-i pe cei care rămâneau pironiţi locului şi se holbau la ea. Să nu te aştepţi însă să îţi placă de prima dată. În fine, nu totul. Bărbaţilor le place, şi asta-i al naibii de nedrept. Se pare că e soarta noastră nu doar să aşteptăm momentul cu teamă şi fără să ştim prea multe, ci şi să îndurăm durerea.

— Camerista mea mi-a spus că durerea e cumplită, mărturisi Tiffany, care deja pălise.

Megan pufni ironic.

— Nu ştie despre ce vorbeşte. E doar o senzaţie enervantă, supărătoare, şi trece în scurt timp. Pe mine m-a trezit la realitate, ceea ce a şi distrus tot momentul. Tu, în

schimb, ai putea să te bucuri de experienţă până la capăt.

— N-am cuvinte să-ţi spun ce uşurată mă simt. Pe măsură ce se apropie nunta, devin tot mai agitată.

Megan îşi aminti cât de speriată fusese pe măsură ce ea şi Devlin se apropiau de Scoţia. Însă motivele erau altele. Tiffany era sigură de dragostea lui Tyler şi era de aşteptat să fie absolut fericită în căsnicie. Megan nu era sigură de nimic, în afară de faptul că lui Devlin îi plăcea de-acum să facă dragoste cu ea.

— E normal. Sunt emoţii fireşti înainte de nuntă. Şi eu am emoţii pentru balul ăsta pe care-l organizează Duchy, dar nu cred că există un nume să le descrie.

— Ba da. Nebunie totală.

— Opreşte-te! râse Megan. Nu-s chiar atât de emoţionată. O să vii, da, din moment ce tu şi Tyler aţi amânat voiajul de nuntă până la primăvară?

— Bineînţeles. Voi organiza chiar eu căutările, când o să fii dată dispărută.

Megan râse şi mai tare.

— Potoleşte-te, Tiff. Sherring Cross nu e chiar atât de mare.

— Poate. Măcar te văd râzând. Începusem să mă îngrijorez.

Megan suspină.

— Îmi pare rău. Nu trebuie să-ţi vorbesc despre problemele mele când mai e atât de puţin până la ziua ta cea mare.

— Nici poveste. Şi să ştii că nu m-ar mira ca problemele tale să fie doar în mintea ta. Nu cred că nu te iubeşte, Meg. Orice bărbat care te vede…

— Devlin nu e precum ceilalţi bărbaţi. E cu totul aparte. Bunica lui mi-a spus că femeile îi cad la picioare de când se ştie, şi sunt convinsă că aşa e, pentru că mi s-a întâmplat şi mie. Dar când se uită la mine, nu vede decât o copilă răzgâiată.

— E adevărat că uneori îţi cam pierzi răbdarea.

— Nu încerca să prezinţi lucrurile într-o lumină mai bună. Ştim amândouă că-s răsfăţată până-n măduva

oaselor, zâmbi Megan.

— Şi ce-i cu asta? Ce, el renunţă şi merge mai departe când nu obţine ce vrea?!

Megan se opri şi făcu ochii mari.

— Acum, c-ai adus vorba, îmi dau seama că reacţionează exact ca mine.

— Aha! Asta explică multe. Un afurisit de duce n-are cum să nu fie răsfăţat. Probabil a avut zece bone care se ţineau după el peste tot, plus nenumăraţi servitori care să-i asigure tot ce-şi putea dori. Tu ai avut o bonă şi un tată care te adoră. Deci, dacă mă-ntrebi pe mine, el e, probabil, mult mai răsfăţat ca tine.

— O să ţin minte asta. Şi-o să i-o trântesc dacă mai ajungem vreodată să ne certăm.

Capitolul 42

Nunta fusese superbă, exact cum şi-ar fi dorit Megan pentru ea. Sigur, a ei nu trebuia neapărat să fie grandioasă precum a lui Tiffany, cu atât de mulţi invitaţi. I-ar fi fost suficient să-i aibă alături pe prieteni şi pe membrii familiei, în mica biserică din parohia lor. Nu avusese însă parte de nunta dorită din pricina afurisitei ei de voci interioare şi a curiozităţii, care uneltiseră împotriva ei şi a bunului-simţ.

O tristeţe cumplită o cuprinse în drum spre casă, când ar fi trebuit să fie fericită pentru prietena ei. Devlin era şi el tăcut, probabil la fel de trist ca ea, dar din cu totul alte motive, iar asta o făcu să se simtă şi mai rău. El ar fi putut şi ar fi trebuit chiar să aibă parte de o nuntă grandioasă precum cea la care tocmai luaseră parte. Numai că fusese nevoit să se însoare aproape pe ascuns, în Scoţia.

— Ar trebui să te împuşc.

— Pe mine sau pe el?

— Pe tine. Şi te informez cu ocazia asta că nu mai vreau s-aud de tine.

— Cum se face că de fiecare dată când te enervezi ai

nevoie să dai vina pe cineva?

— Nu dau vina pe cineva. Dau vina pe tine.

Dumnezeule, începea să piardă contactul cu realitatea. Vocea ei interioară nu era o altă persoană. Dar avea dreptate, ca de obicei. Megan avea mereu mari dificultăţi în a accepta că e responsabilă pentru propria nefericire. Şi poate venise timpul să o facă.

A doua zi se întoarse la Sherring Cross, singură. Sau vorba vine singură, căci o însoţeau cinci valeţi şi o cameristă. Duchy se întorsese cu câteva zile înainte şi îi mărturisise că nu mai avea vârsta să suporte prea mult timp agitaţia londoneză şi că oricum trebuia să facă pregătirile pentru bal.

Devlin urma să o însoţească. Mai erau doar patru zile până la balul familiei St. James. Îşi anulase însă plecarea în ultimul moment.

Spusese că trebuia să rezolve afaceri urgente pentru ca apoi să poată rămâne în Kent pentru o săptămână, după bal. La dispoziţia în care era, Megan se întreba dacă nu cumva el apelase la un pretext ca să nu meargă acasă. Devlin fusese tăcut toată ziua după nuntă, iar noaptea trecută nu venise la ea în cameră. Când îi văzuse pe Tiffany şi Tyler atât de fericiţi împreună, poate îşi dăduse seama că acel mariaj pe jumătate al lor nu mai era suficient nici pentru el.

*

Ziua balului începu cu o furtună care avu apoi amabilitatea să înceteze înainte ca primii oaspeţi să îşi facă apariţia. Megan luase hotărârea ca în aceeaşi zi să facă şi ea un anunţ, doar că în privat. Nu ştia însă dacă ar fi mai bine să-i facă lui Devlin mărturisirea înainte sau după bal. Avea să îi distrugă ziua indiferent de momentul ales. Asta dacă el îşi făcea apariţia. Încă nu venise, iar Duchy începuse să se agite.

Megan îşi petrecu aproape întreaga zi în apartamentele ei. Acolo o găsi Tiffany, care îşi făcu apariţia

după-amiază. Proaspăta soţie dădea pe-afară de energie şi veselie.

— Tyler s-a dus direct la cai. Vrea să cumpere un exemplar pursânge, dar se teme că mulţi oaspeţi vor profita de invitaţie ca să facă acelaşi lucru şi că până la sfârşitul zilei ducele n-o să mai aibă niciun cal de vânzare. Toată lumea bună vine la bal, ştii? Sunt zvonuri că şi-ar putea face apariţia chiar şi regina. Şi n-o să-ţi vină să crezi ce aglomerate sunt drumurile şi hanurile din zonă. Dacă Tyler nu avea relaţii pe aici, am fi ajuns la miezul nopţii.

Megan profită de un scurt moment în care Tiffany se opri ca să respire şi interveni:

— Trebuia să veniţi ieri şi aţi fi evitat aglomeraţia. Ştii bine că n-ai nevoie de invitaţie specială ca să vii în vizită. Sper că vei veni să petreci mai multe zile oricând vei dori.

— La cât de mare e lista invitaţilor, mă tem că n-o să mai fie o cameră liberă la Sherring Cross. Serios, Meg. Mă îndoiesc că mai e un lord în Londra la ora asta.

— Eşti ultima persoană care-ar crede că nu s-ar mai găsi o cameră liberă în toată casa, râse Megan. Află că am pregătit una special pentru tine chiar înainte să vin la Londra. Nu ai fost condusă acolo?

— Te referi la acel mausoleu în miniatură de la capătul holului? Da, camerista mea îmi pregăteşte acum rochia. Dar rochia ta unde e? Mor de curiozitate să văd ce-ai pregătit pentru aşa o ocazie.

Megan o conduse în garderobă. Îi era greu să se arate prea entuziasmată de rochia la care Duchy contribuise decisiv, convinsă că Megan nu era obişnuită cu genul de extravaganţă necesară la un asemenea eveniment. Rezultatul îmbrăcase forma unei rochii somptuoase, dar elegante, din mătase de culoarea fildeşului şi a safirelor – nu roz, cum îi spusese în glumă lui Devlin. Nenumărate perle care valorau o avere erau cusute pe corset şi pe trenă, iar fusta era strânsă într-o parte cu un şir de trandafiri albi.

— O, Doamne! O să arăţi ca o prinţesă! exclamă Tiffany.

— Nu, doar ca o ducesă.

— Tot nu i-ai spus lui Devlin, aşa e? întrebă Tiffany, ridicând o sprânceană.

— Îi spun azi.

— Şi te dai de ceasul morţii, observă din nou Tiffany, cu precizie.

— Cam aşa ceva, răspunse Megan cu un zâmbet pierit.

— Atunci las-o pe altă dată. Deja ai multe pe cap şi te aşteaptă o seară cu multe emoţii.

— Ce să laşi pe altă dată? întrebă dintr-odată Duchy, care apăruse pe nesimţite.

Megan se strădui să evite întrebarea.

— A venit Devlin?

— Tocmai a apărut, dragul de el, şi e supărat foc pe mine, îţi spun sincer. Probabil n-a fost o idee bună să-i trimit o copie a listei finale cu invitaţii.

— De ce? Ai invitat pe cineva pe care nu-l simpatizează?

— Era inevitabil, dar alta e problema. Noaptea trecută a trebuit să doarmă în grajd.

— Glumeşti! exclamă Megan neîncrezătoare.

— Ţi-am spus eu! comentă Tiffany.

Duchy oftă.

— A încercat să găsească o cameră liberă la trei hanuri, dar degeaba. Şi i s-a părut prea târziu ca să-şi deranjeze vreo cunoştinţă. Dacă pleca mai repede din Londra, n-ar fi avut probleme. Sau poate ar fi avut, mai ştii? Chiar nu se aştepta la aşa aglomeraţie, deşi nu înţeleg de ce. De zece ani n-am mai organizat un bal, dar ştie prea bine că familia St. James e renumită pentru grandoarea petrecerilor pe care le dă.

Megan îşi aminti că nu văzuse lista invitaţilor.

— Cam câte persoane ai chemat?

— Vreo şase sute, dar mă aştept să vină toţi, plus alţi câţiva pe care i-am uitat şi care vor apărea ca să-mi amintească asta.

După zece secunde de tăcere, prima care vorbi fu

Tiffany.

— Bine că la Sherring Cross sunt două săli de bal.

— Nu crezusem asta, şopti Megan, îngrozită. Până acum.

Duchy pretinse că nu observă uimirea pe care le-o provocase fetelor. Adora surprizele şi de aceea nici nu trecuse în invitaţii motivul petrecerii. Nici măcar prietenilor apropiaţi nu le spusese nimic despre căsătoria lui Devlin. Sigur, sora ei, Margaret, ştia, şi trebuise să facă presiuni intense să o convingă să păstreze secretul.

— A, şi am mai uitat ceva, spuse ea, dându-i lui Megan caseta cu bijuterii pe care o adusese. Devlin mi-a amintit să deschid seiful familiei şi chiar nu am înţeles de ce a propus să porţi rubine la ţinuta asta.

Megan înţelegea, dar nu îi mărturisi ducesei că Devlin credea că rochia ei e roz.

— Acum odihneşte-te, draga mea. Ţi-ar prinde bine un pui de somn, spuse Duchy şi ieşi din încăpere.

Megan era un pachet de nervi şi de emoţii, dar încă n-o luase razna de tot, aşa că strigă după ea, înainte să se îndepărteze prea tare:

— Şi chiar vine regina?

— Desigur! se auzi din pragul uşii.

— „Desigur!”, gemu Megan.

Capitolul 43

— Dacă nu faci o dată nenorocitul aşa de anunţ, Duchy, o să-l vezi pe ducele de Wrothston provocând un scandal monstru!

Lucinda îşi privi mirată nepotul, apoi observă că Devlin era cu ochii ţintă la Megan, care abia se distingea din marea de tineri lorzi de care era înconjurată.

— Pentru Dumnezeu, Dev! Balul abia a început. Şi să ştii că o poţi lua de acolo invitând-o, pur şi simplu, la dans. E permis, să ştii.

— Nu-i de-ajuns, mormăi el şi porni spre Megan.

Duchy clătină încet din cap, fără să-şi dea seama că avea de gând să facă anunţul pe cont propriu. Îl auzi însă spunând tare, ca să audă toată lumea:

— Mă scuzaţi, domnilor, dar aş vrea să dansez cu *soţia mea!*

Puţinii care nu auziră fură degrabă informaţi de persoana sau persoanele de alături, astfel că în nici două minute toţi invitaţii aflaseră despre căsătorie.

Duchy oftă, acceptând în sinea ei că ratase ocazia de a fi singurul aducător de veşti bune al serii. Apoi râse în sinea ei. Fusese cea mai bună dintre posibilele variante de a i se strica surpriza. Dragul de Devlin era de-a dreptul verde de gelozie, lucru evident pentru toată lumea. În afară de Megan. Nu avea niciun motiv să creadă că lipsa crasă de politeţe de care Devlin tocmai dăduse dovadă venea din gelozie. Era prea obişnuită cu adoraţia bărbaţilor ca să vadă ceva neobişnuit în atenţia excesivă de care avusese parte din clipa în care coborâse în sala de bal.

Pur şi simplu, fuseseră invitaţi o mulţime de bărbaţi, de unde şi numărul mare de domni care doreau să o cunoască.

Chiar şi felul în care Devlin spusese „soţia mea” nu îi indicase că ar fi gelos. Se recomandase drept Megan St. James. Nu era vina ei că fusese luată drept o rudă mai îndepărtată şi nu soţia lui. Hotărât lucru, Devlin se comportase foarte urât şi avea de gând să afle de ce. În clipa în care el o aduse pe ring şi începură un vals, îl întrebă:

— Dacă încă eşti supărat că a trebuit să dormi o noapte într-un grajd, ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai răzbuna pe mine.

— Atunci nu-mi fi.

Megan tresări. Era o replică ce semăna izbitor cu ceva ce-ar fi spus vechiul Devlin. Zâmbi fără să îşi dea seama şi continuă:

— Ţi-ai adus aminte de scurta ta incursiune în rândul clasei de jos a servitorilor?

Acum că o avea în braţele lui, gelozia începea să se estompeze, inclusiv datorită zâmbetului ei şi chiar a felului în care îl tachina. Aşa că acceptă scuza pe care, fără să vrea, i-o oferise pentru comportarea lui odioasă. Acum, că i se pusese în vedere, recunoştea şi el că se purtase nepotrivit.

— Să ştii că în grajdurile de la voi am avut parte de un pat chiar foarte bun. Mi-a fost adus dintr-una dintre camerele tale de oaspeţi. Nu se compara câtuşi de puţin cu o mână de paie.

— O mână de paie? întrebă ea surprinsă. Nu mi-am dat seama că…

Se opri înainte de a părea că îl compătimeşte prea mult, căci îşi amintise că nu îl certase până la capăt.

— Oricum, nu e vina mea că s-a întâmplat aşa.

— Aşa este. Îmi cer scuze.

— Aşa şi trebuie. Dar dacă tot suntem la capitolul nemulţumiri…

— Nu suntem…

— O, ba da! i-o tăie Megan. Nu ne vedem patru zile, iar când în sfârşit te întorci, nu vii să-mi dai măcar bună ziua. Nu aşa se poartă un bărbat cu soţia lui, Devlin.

— Dacă ai şti cum stau lucrurile într-o căsătorie normală, ai şti că aşa se poartă un bărbat cu soţia lui. În cazul nostru, află că Duchy mi-a spus că dormi.

— Nu dormeam. Trebuia să vii să te convingi singur, încheie ea, lăsând privirea în jos.

Devlin se aplecă uşor ca să fie sigur dacă expresia îi era la fel de provocatoare precum tonul, dar ea îşi feri privirea. Dacă ar fi ştiut de câte ori încercase să scape de musafirii care îl asaltaseră din clipa în care îşi făcuse intrarea! Şi că jumătate din criza lui de gelozie venise din faptul că nu avusese cum să o vadă înainte să înceapă balul.

— Chiar ţi-am lipsit, Megan? întrebă el cu băgare de seamă, nefiind sigur dacă interpretase corect nemulţumirea ei.

— Da, chiar cred că da.

— Ai vrea să... hm... dispari un pic cu mine ca să îmi iau revanşa şi să te salut aşa cum se cuvine?

— Da, aş vrea.

Hotărât să nu îi dea ocazia să se răzgândească, o luă de mână şi o trase repede după el. Megan nu reuşea să ţină pasul, dar el nu observă. Era prea preocupat să găsească în acea mare de oameni un loc unde să aibă un pic de intimitate.

Duchy se afla în apropiere de uşile spre care el se îndrepta în mare grabă, alături de Frederick Richardson. Amândoi observară cum Devlin mai că nu alerga, trăgându-şi soţia după el.

— Dumnezeule mare! Până la urmă va provoca un scandal! exclamă ea. Du-te şi opreşte-l, Freddy. Tu, dintre toţi oamenii, sigur îţi imaginezi ce e pe cale să facă.

— Aşa e, dar parcă nu m-aş lăsa omorât în seara asta ca să evite el un scandal, dacă nu te deranjează.

— O să-ţi mulţumească în clipa-n care-şi va veni în fire.

— Va fi prea târziu, dragă Duchy, mai spuse Freddy şi, împotriva voinţei lui, se îndreptă spre uşă ca să-i blocheze lui Devlin ieşirea.

— Bătrâne, doar nu vrei să te faci de râs de două ori într-o seară.

Devlin se opri, iar Megan reuşi să ajungă şi ea lângă el.

— Pentru un prieten care încă n-a fost pe deplin iertat, întinzi coarda, Richardson, mormăi el ameninţător.

Freddy se relaxă şi zâmbi.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar bunica ta mai avea un pic şi leşina din cauza şocului, deci ce puteam să fac?

Când îl auzi, Megan îşi trase mâna din strânsoarea lui Devlin. Ştiind cum o târâse Devlin prin toată sala de bal, înţelegea perfect la ce se referea marchizul, aşa că improviză şi-i oferi acestuia mâna pe care tocmai şi-o eliberase dintr-a soţului ei.

— Soţul meu era nerăbdător să facem cunoştinţă, Lord Richardson. Dacă ştiam că spre dumneavoastră mă

trage aşa grăbit, i-aş fi spus că deja ne-am cunoscut la Hampshire, la balul familiei Leighton. Mă bucur să vă revăd.

— Bine spus, Excelenţă, răspunse Freddy, cu un zâmbet luminos, apoi îi făcu lui Devlin cu ochiul. Şi ca să pară că m-am ridicat la înălţimea misiunii de salvare, am să ţi-o fur pentru dansul următor, dacă nu te deranjează.

— Ba mă deran…

— Ba nu îl deranjează, interveni şi Duchy. Fugi, Freddy, dar ai grijă să nu o monopolizezi pe ducesă. Trebuie să socializeze cu toţi oaspeţii, nu doar cu câţiva.

După ce marchizul dispăru cu Megan, ea adăugă:

— Lucru pe care tu, băiete drag, se pare că l-ai uitat. Ţi-ai pierdut minţile?

— Aşa se pare.

— Mi se pare mie, Dev, sau roşeşti?

— Aşa se pare, pufni el.

Apoi se îndreptă de spate şi o întrebă, cu toată pompa pe care o dispreţuia.

— Dansaţi, Excelenţă?

— Du-te dracului! replică ea, întorcându-i spatele. Şi ţine-te departe de soţia ta în seara asta, dacă nu eşti în stare să-ţi ţii mâinile acasă!

După jumătate din seară, după cină, după sosirea şi plecarea reginei, după anunţul oficial al căsătoriei lui, după o sticlă şi jumătate de şampanie, abia atunci simţi Devlin că se putea apropia de soţia sa fără să se facă de râs a treia oară.

Dar înainte să ajungă lângă ea, observă o altă femeie care cumva reuşise toată seara să nu se facă observată. Porni înspre ea şi, odată ajuns în spatele ei, o trase pe Sabrina Richardson din grupul ei de prieteni.

— I-am spus fratelui tău că dacă pui piciorul aici îţi rup gâtul, îi şopti, trăgând-o pe ringul de dans. Nu te-a avertizat?

Sabrina îl privi cu ochi mari, dar fără să fie speriată.

— Ba da, dar… trebuie să vin, Devlin, ca să îmi cer scuze. Măcar atât îţi datorez.

— Îmi datorezi mult mai mult, spuse el cu răceală.

Adevărul, pentru început.

— Voiam să devin ducesă, iar tu erai singurul duce disponibil, nici prea bătrân, nici însurat deja.

— Pe naiba!

— Mi-ai cerut adevărul, se apără ea. Îmi pare rău că nu e mai complicat de atât.

— A existat un copil?

— Nu, răspunse ea roşind intens.

— Freddy ştie?

— I-am spus totul când m-a anunţat că te-ai însurat cu altcineva.

— Sper că ţi-a tăbăcit fundul.

Roşeaţa din obraji îi cuprinse întreaga faţă.

— Chiar aşa a făcut.

— Atunci e posibil să-l iert. Pe tine, în schimb, ar trebui să te urechez şi să te dau afară.

— Nu fi nesuferit, Devlin. Până la urmă, totul s-a aranjat. Freddy spune că dacă nu eram noi nu ţi-ai fi întâlnit actuala soţie.

Îl enerva teribil pe Devlin că lucrurile stăteau întocmai cum le prezenta ea.

— Credeam că o voi antipatiza, continuă Sabrina, dar nu e cazul. Iar Freddy e îndrăgostit de ea, cum cred că ştii deja.

— Ba pe naiba!

— Aşa mi-a spus.

— Pe naiba ţi-a spus!

Devlin privi înspre Megan şi constată că din grupul ei de admiratori făcea parte şi Freddy.

— Ştiam eu că trebuie să-l provoc la duel de prima dată când am bănuit!

Capitolul 44

Megan crezuse că după anunţul căsătoriei admiratorii ei îşi vor lua tălpăşiţa. Aşa ar fi fost logic. Constată că, din

contră, nu doar că nu pierdu din admiratori, ci avu parte de câţiva noi şi de cea mai joasă speţă, craii şi fermecătorii care considerau că, din moment ce era măritată, era prada ideală pentru seducţie. Megan se considera norocoasă că nu avusese ocazia să dea în trecut peste asemenea bărbaţi, în afară de soţul ei sub falsă identitate. Primi nu mai puţin de şaptesprezece propuneri revoltătoare, unele amuzante, altele de-a dreptul vulgare. Reuşi totuşi să îşi păstreze cumpătul şi să-i expedieze pe toţi craii fără să provoace un scandal.

Una peste alta, balul îi plăcea mai mult decât ar fi vrut, asta şi datorită purtării de mai devreme a lui Devlin. Nu se mai îndoia că voise să o ia pe sus şi să facă dragoste cu ea în plin bal, lucru care ar fi provocat un scandal uriaş şi care era atât de neobişnuit pentru soţul ei, ducele. Era, în schimb, un comportament tipic pentru Devlin, crescătorul de cai.

Megan nu se putea abţine să nu zâmbească de fiecare dată când se gândea la acele momente. Şi se gândea de fiecare dată când îl căuta pe Devlin cu privirea, ceea ce făcuse aproape toată seara. Nu o deranja văzând anumite femei care făceau tot posibilul să apară în fiecare dintre grupurile în care se afla el, pe măsură ce circula şi socializa cu invitaţii. Nu o deranja că dansase cu alte femei care îl priveau cu ochi scânteietori şi chicoteau ca nişte copiliţe, flirtând cu el. Ştia că detestă chicoteala. Şi mai ştia că o dorea pe ea, nu pe ele, căci o privise sugestiv de câteva ori.

Una peste alta, nu mai era atât de neliniştită de mărturisirea pe care trebuia să i-o facă şi pe care avea de gând să o facă, până la urmă, în acea seară. Nu se aştepta ca Devlin să aibă aceleaşi sentimente de afecţiune pe care le avea ea faţă de el, nu brusc, cel puţin. Dar nu mai credea că l-ar deranja atât de tare dacă ar şti că-l iubeşte.

— Îmi imaginez că ţi-ai petrecut seara primind felicitări.

Megan se întoarse spre femeia care i se adresase, o blondă frumoasă cu ochi verzi, atât de sofisticat îmbrăcată

că Megan se simţi neînsemnată.

— Se pare că felicitările sunt la ordinea zilei, răspunse ea.

— Mai curând condoleanţele.

— Poftim?

Femeia râse.

— Nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Ar trebui să ştiu?

— Da. Sunt Marianne Aitchison, femeia pe care soţul tău a abandonat-o în faţa altarului acum câteva luni.

Megan o privi, complet luată prin surprindere, iar unul dintre bărbaţii prezenţi spuse:

— Dar nici nu aţi ajuns la altar, contesă. Dacă-mi amintesc bine, Wrothston a anulat totul înainte să se ajungă la nuntă.

— Vă amintiţi la fel de bine şi că m-a ţinut încurcată zece ani? se răsti Marianne. Zece ani irosiţi!

Megan era prea şocată ca să spună ceva. Înverşunarea lui Marianne Aitchison era aproape palpabilă. Zece ani? Dumnezeule! Devlin fusese logodit zece ani cu acea femeie? De ce nu-i spusese nimeni când era limpede că ştia toată lumea?

— Eşti incredibil de norocoasă, draga mea, îi spuse Marianne, ceva mai puţin aprinsă. Ai reuşit să-l duci la altar înainte să-i piară interesul. Dar o să-i piară, te asigur. Repede şi brusc. Să nu te-aştepţi ca declaraţiile lui de dragoste să mai ţină mult.

„Ce declaraţii de dragoste?” ar fi vrut să întrebe Megan, dar se abţinu.

— De ce aţi avut o logodnă atât de lungă? întrebă, în schimb.

— Pentru că tot amâna nunta, iar şi iar. Când într-o bună zi am refuzat să mă mai ducă cu zăhărelul, a rupt logodna.

— Dar de ce? întrebă Megan.

— De ce crezi, draga mea? Pur şi simplu, nu voia o nevastă. Îi plăcea să fie logodit, ca să le ţină la distanţă pe matroanele cu fete de măritat.

Megan simţi că i se face rău. Ştia, aşadar, că Devlin nu voise o soţie, cel puţin nu pe ea şi în niciun caz pe Marianne Aitchison.

Nu-i era greu să vadă lucrurile din punctul de vedere al lui Marianne. Vreme de zece ani aşteptase un bărbat, nu primise alte propuneri, căci era logodită, apoi să rămână cu ochii în soare.

Contesa nu mai era o tânără debutantă. Avea şanse minime să-şi găsească un soţ de vârsta ei când an de an apăreau noi şi noi fete tinere şi dornice să se mărite. Devlin îi semnase condamnarea. Megan nu ştia ce să-i spună lui Marianne Aitchison. Îi înţelegea supărarea şi înverşunarea, dar nu avea sens să i-o şi spună. Îi părea rău pentru ea şi era furioasă pe Devlin pentru ce îi făcuse, şi…

— Îţi împrăştii veninul, dragă Marianne? spuse Freddy, care îşi făcu brusc apariţia lângă Megan.

— Pur şi simplu, prezint faptele, răspunse contesa cu răceală, dar fără să se simtă prea în largul ei.

— Minunată idee, zâmbi marchizul. Haide să auzim cum stau lucrurile şi din altă perspectivă.

— Nu te băga, Freddy! interveni Devlin, venind lângă Megan.

— Dar simt nevoie să mă căiesc, bătrâne, mai ales după ce-am aflat că mă crezi îndrăgostit de soţia ta.

Devlin tocmai îl abordase ca să-i pună, de fapt să-i urle întrebarea, când o văzuseră pe Megan cu Marianne.

— Recunosc doar că m-aş fi îndrăgostit de ea imediat dacă n-ai fi luat-o deja de soţie.

Devlin îi aruncă o privire dezgustată, apoi o luă pe Megan de braţ şi se îndepărtară de ceilalţi. Ea se lăsă în voia lui câteva secunde, apoi îşi trase braţul şi şuieră:

— Domnule, eşti demn de dispreţ!

El nu se prefăcu a nu şti de ce era atât de pornită.

— Ai decis că-s vinovat înainte să auzi faptele, aşa e? Marianne a noastră se pricepe de minune să câştige simpatia şi compătimirea celorlalţi, mai ales că nu le merită câtuşi de puţin.

— Ce i-ai făcut acelei femei care…

— Potoleşte-te, Megan! o întrerupse el nerăbdător. Tot ce i-am făcut a fost că am apărut într-un moment extrem de nepotrivit, cum a spus chiar ea. Mai precis, am surprins-o în timp ce făcea dragoste cu alt bărbat.

Megan înlemni şi făcu ochii mari.

— Deci nu ai rupt-o cu ea pentru că nu voia să amâni din nou nunta?

— Din nou? Trebuia să fim căsătoriţi acum opt ani şi de-atunci am amânat nunta o singură dată, la moartea bunicului meu. Am pierdut numărul momentelor în care Marianne a venit cu fel şi fel de scuze să amânăm iar şi iar.

— Dar asta înseamnă că... nu voia să se mărite cu tine.

— Ba deloc. Sunt convins că voia să se mărite cu mine, chiar în ciuda faptului că nu ne iubeam deloc. Era o căsătorie aranjată, o idee în care credea bunicul meu cam demodat. Statutul de viitoare ducesă îi convenea de minune, pentru că nu implica obligaţiile unei soţii şi, în acelaşi timp, îi oferea prestigiul pe care şi-l dorea, căci ducele cu care se logodise eram eu.

— Iar faptul că avea amanţi era, probabil, încă un argument să nu se mărite, concluzionă Megan.

— Posibil.

Era surprinsă că nu se supărase pe ea. Megan însăşi se revoltase din pricina lipsei de încredere şi loialitate de care dăduse dovadă faţă de el. Tocmai acum, când avea de gând să îi spună că-l iubeşte. Cine ar mai crede-o? Megan era furioasă pe sine, dar şi pe Marianne Aitchison, iar fosta logodnică a lui Devlin era o ţintă mai convenabilă. Căci Megan nu-şi asuma propria vină decât după ce apuca să îi scoată responsabili pe ceilalţi.

Primul la rând era Devlin.

— Şi tu de ce n-ai spus nimic în apărarea ta când eram cu toţii acolo?

— Sunt mulţi care probabil o cred pe ea, dar toţi care mă cunosc mă cred pe mine.

Mergea din rău în mai rău. Voia să-i spună, aşadar, că ea ar fi trebuit să facă parte din a doua categorie.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El oftă.

— Megan, nu mă cunoşti atât de bine ca să îmi iei apărarea din principiu. Şi, oricum, ţi-am dat suficiente motive să nu-mi sari orbeşte-n apărare.

— I-am dat crezare unei străine înainte să încerc măcar să aflu varianta ta. Şi de ce dă vina pe tine când, de fapt, ea…

Se opri, iar faţa îi luă foc când îşi dădu seama că descrierea i se potrivea perfect ei, tendinţei ei de a nu-şi asuma vina.

Devlin îşi dădu seama, după chipul ei, la ce concluzia ajunsese, şi interveni.

— Nu fi caraghioasă, o mustră el. Nu te compari cu ea. Tu n-ai un scop în viaţă din a mă vorbi de rău oricui e dispus să plece urechea. Când dai vina pe cineva pe nedrept, n-o faci cu un plan, nu vrei să răneşti pe cineva. Şi deja te ştiu destul de bine ca să-mi dau seama că nu vrei să spui jumătate din ce îţi iese pe gură şi că sunt doar momente când temperamentul tău vulcanic o ia razna.

Megan nu fu prea încântată să audă acele cuvinte. Orice urmă de autocondamnare se risipi, iar ea îşi privi soţul cu o expresie ce spunea: „O să te ţin minte pentru asta!”

— Rămân la părerea că ar trebui să te aperi, şi nu doar faţă de mine.

— Dacă spun adevărul, va fi distrusă. Un gentleman nu poate face aşa ceva.

— Ai dreptate, răspunse ea.

Devlin nu avu timp să îi ghicească intenţiile sau să o oprească. În două secunde, Megan se întorsese spre mulţime, strigând:

— Lady Aitchison, eşti o mincinoasă!

Devlin gemu. Lumea se dădu la o parte pentru ca Marianne să o poată vedea şi auzi pe cea care o acuza. Cei din preajmă îşi întrerupseră conversaţiile, iar liniştea se răspândi treptat în întreaga sală. Câteva dintre cuplurile care dansau se ciocniră unele de altele, apoi se opriră.

Derutaţi, cei din orchestră încetară să cânte. Atunci se auzi vocea lui Duchy, din celălalt capăt al sălii.

— Dumnezeule mare, de data asta ce mai e?

Urmară şoapte, foieli, câteva persoane tuşiră, apoi un freamăt de paşi şi lumea se apropie din toate direcţiile spre culoarul format între Megan şi Marianne, căci nimeni nu voia să rateze o vorbă.

În acel moment, situaţia s-ar fi înrăutăţit sensibil dacă Devlin i-ar fi astupat gura lui Megan şi-ar fi târât-o afară din sală, aşa cum fusese tentat să o facă. Aşa că se mulţumi să-i pună o mână pe umăr şi să îi şoptească:

— Nu face asta.

Ea îl privi, uimindu-l cu zâmbetul luminos şi calm, părând complet nepăsătoare la agitaţia pe care o provocase.

— Ştii bine că nu reacţionez bine la insulte, Devlin, spuse ea pe un ton perfect rezonabil. Ştii şi că nu mă feresc să dau replica. Când Lady Aitchinson îţi ponegreşte numele fără motiv, mă insultă şi pe mine. Dacă aş fi ştiut că mă minte cu privire la… ei, bine, tu ştii ce temperament am. Cine ştie ce-aş fi făcut.

Devlin simţi tentaţia absurdă de a izbucni în râs. Îl uluia că, în faţa a sute de oameni care îi sorbeau fiecare cuvânt, ea i se adresa de parcă nu ar fi existat decât ei doi pe pământ. Dar o cunoştea destul de bine ca să ştie că gestul ei era deliberat. Îşi rostise avertismentul cu voce tare, în public, cu un scop anume, iar Devlin se gândi în acea clipă că poate şi alţii o insultaseră în acea seară. Avea să afle dacă se întâmplase aşa ceva şi avea să ia măsuri, fără doar şi poate. Dar până atunci nu putea să nu zâmbească la punerea în scenă pe care o ticluise soţia lui. Se părea că, până la urmă, planul ei nu avea să aibă consecinţe teribile pentru familie. Dar seara era departe de a se fi încheiat.

— Cred că ţi-ai exprimat clar punctul de vedere, draga mea.

— Nu chiar, răspunse ea.

În privire îi mocnea o furie cât se poate de autentică

ce-l avertiza că punerea în scenă nu se încheiase şi că avea să spună ce avea de spus.

— Tu eşti prea domn ca să pui capăt calomniilor pe care le împrăştie despre tine această femeie. Dar eu nu sunt!

Se auziră câteva râsete înăbuşite, dar nimic n-o putu opri pe Megan, care înaintă înspre Marianne, căreia i se citea groaza pe chip.

— Se spune că adevărul tot iese la iveală, mai devreme sau mai târziu, îi spuse Megan. Se spune că uneori adevărul ajunge să te bântuie. Spuneţi-mi, contesă, vreţi să discutăm despre adevăratul motiv pentru care soţul meu a pus capăt logodnei voastre? Sau tocmai vă pregăteaţi de plecare?

Lui Marianne îi luă câteva clipe să îşi dea seama că i se oferea şansa de a ieşi din scenă înainte de a fi complet ruinată, înainte ca reputaţia să îi fie definitiv şi iremediabil compromisă. Nu scoase o vorbă, dar acceptă oferta lui Megan şi plecă brusc. Fusese umilită şi etichetată drept mincinoasă, dar nimic mai grav de atât.

— Ai terminat? întrebă Devlin.

Ea se întoarse şi-i oferi un zâmbet strălucitor.

— Da, cred că da. Ce s-a întâmplat cu muzica?

Capitolul 45

Comentariul lui Megan despre muzică fu un fel de semnal pentru reluarea conversaţiei. Iar când Devlin privi spre orchestră, muzicienii începură un vals. Primele note sunară cam fals, dar orchestra reuşi să corecteze totul din mers, iar Devlin îşi invită soţia la dans.

— Nici nu ai idee de câte ori am vrut să fac ce ai făcut tu… sau altceva care să aibă acelaşi efect, îi mărturisi el, în timp ce alte cupluri dansau pe lângă ei. Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea.

— Sunt convins, zâmbi el. Eşti conştientă că tot oraşul

va muri de curiozitate, încercând să afle care e motivul la care te-ai referit.

— Şi?

— Şi nu-ţi pasă că ai provocat aşa un iureş?

— Nu. Dar mi-ai cerut să nu o compromit definitiv, aşa că nu am făcut-o. Dacă nu-mi cereai asta, aş fi făcut mai mult decât să o pun într-o situaţie jenantă, Devlin. Sper că eşti conştient de asta.

— Sunt, crede-mă. La fel ca restul lumii. Să nu te mire dacă lumea o să-şi cam ţină gura în prezenţa ta, o vreme. Se vor teme ca nu cumva să te insulte.

— Văd că tu nu ai această problemă.

— Nici tu nu vei avea. Credeam că am stabilit că ofer ceea ce primesc.

— Până una, alta, am stabilit că dai pe-afară de îndrăzneală. Şi că veni vorba, îndrăzneala îmi cam lipseşte de la o vreme.

— Nu cred că spui aşa ceva după ce tocmai ai făcut ce-ai făcut!

— N-am făcut-o din îndrăzneală, ci dintr-o ieşire temperamentală. Vezi tu, tot încerc să îţi spun ceva şi am tot amânat momentul.

Devlin avu o tresărire, amintindu-şi de ultima dată când amânase să-i spună ceva.

— Nu vreau s-aud! spuse el ferm.

— Nu vrei? Ei, bine, vei auzi, totuşi. O să avem un copil.

Nici că putea să-l ia prin surprindere mai mult.

— Credeam că ai spus că nu-s şanse să se întâmple de două ori la rând.

— Nu ştiu dacă e aşa sau nu. Dar mă refer la acelaşi copil de dinainte.

Cu acele cuvinte chiar îl luă complet prin surprindere. Devlin se opri la marginea ringului de dans.

— Adică… ai minţit?

— Da, dar pentru o cauză bună.

— Îmi amintesc de cauza ta bună, Megan, replică el cu răceală. Vrei să spui că voiai să anulez căsătoria când

încă îmi purtai copilul în pântec? Tu chiar m-ai fi părăsit deşi erai însărcinată cu copilul nostru!?

Ea simţi furia din cuvintele lui.

— Nu priveam lucrurile aşa. Tot ce ştiam era că te fac cumplit de nefericit.

— Nu cumva lucrurile erau fix pe dos? Nu, nu-mi răspunde! Un cuvânt dacă mai scoţi şi scandalul pe care abia am reuşit să îl evităm la mustaţă se va produce, până la urmă. La dracu', am nevoie să beau!

Se îndepărtă şi o lăsă acolo, la marginea ringului de dans. În mod normal n-ar fi rămas inertă, privindu-l cum se îndepărtează. Ar fi strigat, i-ar fi spus ceva să-l facă să se întoarcă. Dar nu putea. Câteva persoane deja o priveau cu curiozitate, mirate de expresia ei uluită. Ei bine, făcuse o treabă de toată frumuseţea. Mai bine i-ar fi spus de la bun început că-l iubeşte şi abia apoi era mai nimerit să aducă vorba despre copil.

Doar că nu se aşteptase ca vestea despre copil să-l supere într-atât. Se îndreptă spre locul unde stăteau tatăl ei şi Tiffany. Simţea că are nevoie de toată susţinerea şi de toate încurajările de care putea avea parte, căci seara era departe de a se fi terminat.

Trebuia să-i spună lui Devlin şi ce nu apucase să-i spună, fie că avea sau nu chef să o asculte. Dar mai întâi trebuia să-l lase să se răcorească un pic.

Numai că nu îl mai revăzu până la sfârşitul balului. Devlin nu-şi făcu apariţia nici la final, nici ca să-şi ia rămas-bun de la oaspeţi. Cel puţin jumătate dintre invitaţi plecau, cei care locuiau în zonă sau la câteva ore de Londra şi cei care voiau să pornească devreme către capitală. Restul urmau să plece după placul inimii, a doua zi, iar câteva zeci de persoane urmau să petreacă mai multe zile la Sherring Cross.

Megan reuşi să se retragă aproape când începea să se lumineze de ziuă. Îşi spuse că Devlin se retrăsese, şi el, doar că ceva mai devreme, aşa că înainte să se ducă la ea în cameră trecu scurt pe la el.

Trebuia însă să intre, pentru că nu lăsase nicio lumină

pe hol, iar dacă doar ar fi întredeschis uşa apartamentelor lui ar fi înrăutăţit situaţia, căci n-ar mai fi distins nimic din cauza umbrelor. Îl găsi pe Devlin în pat. Arăta ca o cocoaşă sub păturile trase aproape până peste cap. Se aşeză lângă el şi aranjă cuverturile. Devlin dormea pe burtă, cu spatele la ea şi cu braţele în jurul pernei.

Avea spatele gol. Megan simţi dorinţa de-a se strecura lângă el şi de a aştepta să se facă o oră decentă ca să-i spună ce avea de spus, dar asta ar fi însemnat că amână din nou momentul. Şi nu mai era dispusă să amâne. Îi puse mâna pe umăr şi îl scutură uşor.

— Devlin?

El ridică încet capul, se întoarse şi o privi printre gene, apoi trânti capul înapoi pe pernă.

— Ce e?

— Eşti treaz? Nu mi-ai dat ocazia să ajung la partea cea mai importantă a mărturisirii mele. Ştiu că prima parte te-a înfuriat şi îmi pare rău, dar să ştii că doar pentru tine am făcut-o.

În acele clipe simţi cum redevine emoţionată, speriată, agitată. Cuvintele parcă i se opreau în gât şi refuzau să iasă. Îl mângâie pe spate, apoi pe frunte, îndepărtându-i şuviţele care îi căzeau peste ochi. Încă nu se tunsese, spre nemulţumirea lui Duchy, nici măcar pentru bal. Şi-l pieptănase însă pe spate, ceea ce-l făcea şi mai zvelt în costumul negru de seară. Şi ei îi plăcea părul lui lung. Parcă îi mai lua din formalism. Cel puţin până începea să vorbească.

Megan reuşi, într-un final, să îşi descleştеze gura, iar cuvintele începură să curgă.

— Te iubesc, Ambrose Devlin St. James.

Rămase cu răsuflarea tăiată, aşteptând, dar el nu avu nicio reacţie.

— M-ai auzit? întrebă ea, uşor indignată.

El tresări şi deschise ochii.

— Ce?

— Te-am întrebat dacă m-ai auzit.

— Da, da… Acum lasă-mă în pace, Megan. Am băut

prea mult. Am nevoie să dorm.

Ea se ridică, nedumerită. Ei, bine, nu-şi putuse imagina ce va spune el când îi va face mărturisirea. De-acum însă ştia.

Capitolul 46

A doua zi, pe la ora 3 după-amiaza, Megan ieşi din casă cu un mic bagaj. Ar fi plecat mai devreme, dar se trezise abia cu o oră în urmă şi trebuise să facă bagajul şi să mănânce. Nu ceru să i se pregătească o trăsură, ci se îndreptă spre grajd. Odată ajunsă acolo, nu ceru nici să-i fie adus calul.

Nu pleca de-adevăratelea, deşi aşa li se păruse servitorilor care o văzuseră. Nu, voia doar să-i atragă atenţia lui Devlin într-un mod imposibil de ignorat. Ceea ce se şi întâmplă, căci servitorii îl anunţară chiar înainte ca Megan să ajungă la grajduri. Le ignoră pe ajutoarele de grăjdari care nu îndrăzneau să o întrebe ce doreşte, judecând după chipul ei sever şi după bagajul din mână. O urmăriră însă pas cu pas, în timp ce ea căuta ceva. Fu dezamăgită când constată că nu exista o încăpere asemănătoare celei ocupate de Devlin la ea acasă. Erau atâtea ajutoare de grăjdar că locuiau într-o clădire separată, unde nu se punea problema să se cazeze şi ea.

— La intrare am observat o grămadă bună de fân.

— Şi crezi că nu-s în stare s-o folosesc? Dacă el a putut, pot şi eu.

— Ba n-ai s-o foloseşti, dar cred că te-ar ajuta să-ţi atingi scopul. Chiar crezi c-o să meargă?

— Te-am pus pe liber, mai ştii? Nu vreau să te-aud că-mi spui c-o să mă fac de râs.

Se apropie din nou de grămada de fân, îşi lăsă geanta într-un colţ şi îşi vârî mâinile în fân până la coate, umflând şi netezind până când îşi făcu un culcuş acceptabil. Îşi contempla capodopera când în grajd apăru Devlin. Îşi făcu

simţită prezenţa urlând la ajutoarele de grăjdar să-şi ia tălpăşiţa.

Megan trase aer în piept, îşi trase uşor poalele fustei crem şi se întoarse spre el. Se aşteptase să-l vadă tunând şi fulgerând. Poate chiar era, dar îi era greu să vadă dincolo de masca lui ducală. Vru să-i spună ceva, dar el i-o luă înainte.

— Megan, ce naiba crezi că faci?

Ea îşi înălţă capul, cu un gest de frondă.

— Mă mut în grajd.

Devlin îi văzu geanta, nu că nu fusese deja informat, dar la altceva se aşteptase când se grăbise la grajduri.

— Ce faci?!

— M-ai auzit bine. Mă mut şi o să rămân aici până-mi recapăt crescătorul de cai.

Avea o privire atât de înflăcărată şi de revoltată că Devlin nu se îndoi că avea de gând să facă exact ce spusese. Doar că încă nu înţelegea. În schimb, spaima îi trecuse. Nu avea de gând să îl părăsească, aşadar. Oricum n-ar fi lăsat-o.

— Credeam că nu poţi să-l suferi pe crescătorul de cai, îi spuse el cu precauţie.

— Credeai greşit! replică ea.

— Dar el nu există, continuă el şi mai prudent, dar tot mai uimit.

— Ba există, insistă ea. Doar că-l ţii captiv sub mantia asta ducală. Te avertizez, Excelenţă, că dacă tot nu îţi pot câştiga dragostea, măcar dă-mi-l înapoi pe Devlin Jefferys. Nu mă mişc de aici până nu-l recapăt.

Devlin scoase un oftat de uşurare.

— Vrei să spui că ţi-ai dori să te iubesc?

— Zău dacă nu e cea mai stupidă întrebare! răspunse ea, înfuriată că îi ia atât timp să priceapă. De săptămâni întregi mă dau de ceasul morţii, doar – doar o să-mi fac curaj să-ţi spun că te iubesc. Crezi că-mi face plăcere agonia asta prelungită? Bun, am înţeles între timp că nu eşti interesat. Aşa că m-aş mulţumi să-l recapăt pe Devlin Jefferys.

Muştruluiala ei îl făcu şi pe el să-i sară ţandăra.

— N-ai să vezi! Şi dacă vrei să vorbim despre agonie…

— Chiar nu vreau!

— Atunci hai să vorbim despre acel „nu eşti interesat”. Aş fi fost cât se poate de interesat să ştiu că mă iubeşti. Deci dacă ai vrut să-mi spui, de ce n-ai făcut-o?

— Dar ţi-am spus-o.

— Ba nu! Mi-aş fi amintit, crede-mă, dacă-aş fi auzit aşa ceva.

— Ai auzit, ticălosule! Noaptea trecută. În pat. Nu care cumva să-ncerci să…

— Megan, interveni el, străduindu-se să-şi păstreze tonul calm, noaptea trecută m-am culcat cu o sticlă, nu cu tine.

Ea tăcu preţ de câteva clipe.

— Nu-ţi mai aminteşti că am venit la tine în cameră?

— Nu. Ai venit?

— Da.

— Atunci fii amabilă şi spune-mi din nou ce n-am auzit atunci.

Ea se încruntă. Tonul lui blând o făcea bănuitoare.

— Nu. Nu-ţi spun.

El începu să blesteme şi să tragă şuturi în mormanul de fân. Megan îl privea cu ochii mari şi cu prefăcută surpriză. Devlin se opri şi începu să râdă.

— O, Doamne! Ador când mă provoci, răzgâiato! Parcă-mi ia foc sângele.

Ea mări şi mai mult ochii, cu mirare neprefăcută de data asta, urmărindu-l cum începe să-şi desfacă nasturii de la haină.

— Chiar aşa? îl întrebă.

— Nu face pe nevinovata. O faci special, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu… Devlin, ce faci?!

El lăsă haina să-i cadă pe jos, apoi cămaşa.

— Ce ţi se pare că fac?

Megan făcu un pas în spate, deşi îi mângâia cu privirea fiecare centimetru de piele.

— E miezul zilei! protestă ea.

— Şi ce dacă?

— Doar nu vrei să…

— Nu vreau? Parcă ai zis că vrei ca ducele să dispară din peisaj.

— Da, dar…

Făcu încă un pas în spate, dar se împiedică de trenă, aşa că scoase un ţipăt şi căzu pe spate.

— Iar îmi cazi la picioare? rânji Devin. Îmi place!

Megan încercă să se ridice, dar se trezi cu el peste ea. Într-o clipă începură să se rostogolească în fân, iar degetele lui se străduiau să o dezbrace cât mai rapid. Atunci Megan izbucni în râs, fericită să-l aibă din nou lângă ea pe vechiul Devlin.

— Am făcut dragoste la mine în grajd, spuse ea, trecându-şi unghiile peste spatele lui, până spre fund, şi simţindu-l cum se încordează în braţele ei. Mi se pare corect să facem şi la tine.

— Ce-i corect n-are nimic de-a face cu asta, răspunse el răguşit.

Ea oftă.

— Iubesc când ducele dispare din peisaj.

— Şi ce mai iubeşti?

— Pe tine, gemu ea, în timp ce buzele lui îi cuprindeau încet sfârcul. Crezi că o să mă poţi iubi şi tu, cândva?

El ridică privirea spre ea, zâmbind.

— Ce te face să crezi că nu?

— Mă iubeşti?

— Nu ştiu, mă gândesc.

— Te urăsc!

— Nu-i adevărat. Mă iubeşti.

— Şi?

— Încă mă gândesc.

Ea se încruntă, apoi râse.

— Eşti un nemernic, un ticălos şi îţi place să mă tachinezi, Devlin St. James. Vrei s-o spun eu în locul tău?

— Nu, spuse el, şi îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut răvăşitor, care îi încinse simţurile. La cum te ştiu, ai spune-o greşit.

— Aş spune pur şi simplu „Te iubesc”.

— Dar eu aş spune „Te iubesc, răzgâiato!”

*

Trei săptămâni mai târziu îl însoţeau pe tatăl lui Megan acasă. Devlin spusese că are ceva treburi în zonă şi că nu suporta să stea câteva zile departe de Megan, aşa că trebuia să vină şi ea. Dar aranjă lucrurile în aşa fel încât ajunseră duminică dimineaţa. Când văzu că trăsura se opreşte în faţa bisericii din sat, Megan începu să plângă.

— Nu era nevoie, spuse ea, aruncându-se în braţele soţului ei şi strângându-l tare.

— Ştiu.

— Deja mi-ai oferit mult prea mult.

— Nimic nu se compară cu ce mi-ai oferit tu. Mi-ai dat dragostea ta. Şi am de gând să te răsfăţ aşa cum a făcut-o tatăl tău. Poate chiar mai mult.

Îi zâmbi cu ochii în lacrimi şi se bucură să constate că gropiţele ei aveau asupra lui acelaşi efect dintotdeauna.

— Pot să te răsfăţ şi eu?

— O faci deja. Acum hai să mergem s-o punem la punct pe Lady O.

Se pare că cineva îi povestise toată tărăşenia. Megan privi pe geam. O văzu pe Ophelia Thackeray, la fel de corpolentă ca întotdeauna, alături de cele trei fiice. Mai erau de faţă Frederick Richardson, Tiffany şi Tyler. Devlin plănuise totul ca la carte pentru ea.

— Nu pot, şopti ea. Ar fi meschin din partea mea. Ar fi o copilărie.

Îl privi pe Devlin înainte de a continua:

— Îmi dau seama că ai făcut eforturi, dar lucrurile astea nu mai contează. Doar tu contezi, Dev.

El o mângâie tandru pe obraz.

— A fost ideea lui Tiffany, draga mea. E un dar de nuntă întârziat.

— Ah!

Megan zâmbi cu gura până la urechi.

— Atunci… ar fi o mojicie din partea mea să nu-l accept, nu?

Ducele de Wrothston izbucni în râs.

— Bineînţeles, răzgâiato!

Sfârşit